CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

ST. XAVIER'S COLLEGE

PALAYAMCOTTAI

MAGAZINE

MARCH 1953

Editor & Publisher :
REV. FR. S. M. ANTONISAMY, S.J.
ST. XAVIER'S COLLEGE, PALAYAMCOTTAI
Printer :
REV. FR. K. A. LOURDES,
SUPT., ST. JOSEPH'S I. S. PRESS, TRICHY

326095

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

CONTENTS

பொருளடக்கம்

	Page
Centenary Number - - ...	1
Brain Waves - - ...	3
The New Year Eve - - ...	6
An Amendment in the Periodic Table ...	7
The Drama - - ...	8
Gopu's Deepavali - - ...	10
The Population problem in India ...	12
The Arrest - - ...	15
Persian Oil Crisis - - ...	17
Effervescent Comrades - - ...	21
Fixation of atmospheric Nitrogen ...	23
Why Hate Snakes? - - ...	25
Such Stuff - - ...	27
Marxian History - - ...	28
"Eritha Mudiar" - - ...	30
Students and Fine Arts - ...	31
Rainfall at Palayamkottai - ...	33
Some Howlers - - ...	36
La Réponse - La Raison - ...	37
Penalty - - ...	38
The Palmyra - - ...	39
St. Francis Xavier - - ...	41
Truth in Legends - - ...	45
Xavier Hostel Diary - - ...	46
Britto Hostel Diary - - ...	48
Sodality Notes - - ...	50
Our Sports Column - - ...	51
The Annual Report of the C. S. U. ...	53
Literary and Debating Society - ...	55
Samskrita Sabha Report - ...	57
Report of the Science Association ...	58
History and Economics Association Report ...	59
Kerala Samajam Report - - ...	60
Ebb and Flow - - ...	61
In Memoriam - - ...	64
இயற்கையே! சிறந்த ஆசிரியர்!! - ...	67
மாணவர் கடமை - - ...	72
கல்லூரி வாழ்த்து - - ...	75
இயற்கை எழிலும் செயற்கை எழிலும் ...	76
படக் காட்சி - - ...	81
இசைத் தமிழ் - - ...	85
அடி செய்யு முதவி - - ...	87
எவன்? - - ...	88
கடமை - - ...	89
"இளகிய மனம்" - - ...	94
முன்னிரவு வேளை - - ...	97
'முப்பாலின் முன்னோடி' - - ...	98
"நடு நிசியில்......" - - ...	101
உலக சமாதானம் - - ...	105
அவள் - - ...	110
"இன்பலோக யாத்திரை" - - ...	111
புரட்சி ஓங்குக! - - ...	114
வீரமா முனிவர் தமிழ்ச் சங்கம் - ...	116
Exchanges - - ...	119

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

Rev. S. ARULSAMY, S. J.,
Former Principal.

Rev. K. A. SOOSAI, S. J.,
Principal.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

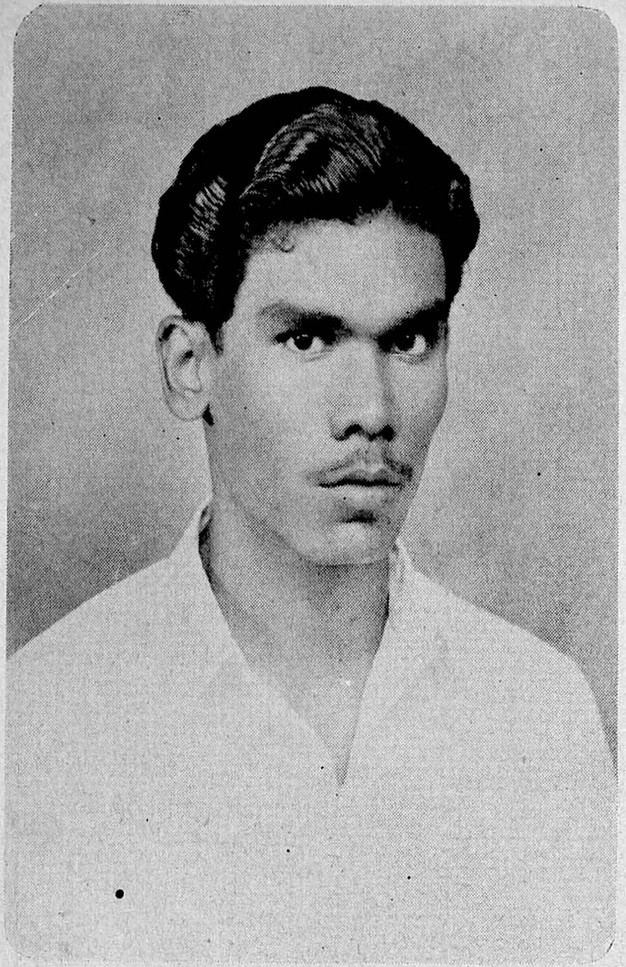

S. PETER, II U.C.
University Volley-Ball Team

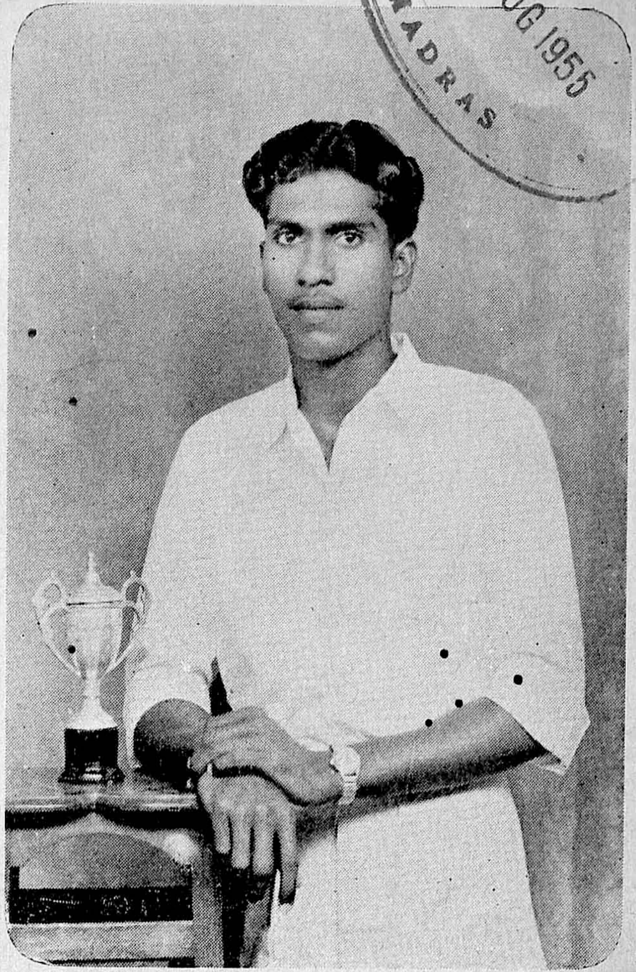

P. JOHN THOMAS, II U.C.
College Senior Champion

13 AUG 1956
MADRAS

Centenary Number

THE annual issue of our College Magazine this year recalls and commemorates a double centenary.

52
1552
1952

History dimly recollects the landing of St. Thomas, one of the Twelve Apostles, on the Malabar Coast in the year 52 A.D. And history was made for the Christians of India.

One of the first Jesuits and the first Jesuit to land in India was St. Francis Xavier, the heavenly patron of this institution. He reached the Fishery Coast in October 1542. Ten years later in Sancian, a little island off the Chinese Coast, death put an end to his heroic labours for the Gospel.

The five million Catholics of India felt a glow when the Holy Father bestowed a gift for the Centenary Celebrations by appointing the Rt. Rev. Dr. Valerian Gracias, Archbishop of Bombay, as the first Indian Cardinal. The Cardinal was a student in several institutions run by the Society of Jesus.

The year has been a landmark for the Jesuits of the Madura Vice-Province to which the College belongs. Seeing its great progress in the number both of its institutions and its members especially Indian, the General of the Society of Jesus thought fit to erect it into a Province. This brings to an end the status of dependence which it maintained for more than a hundred years

with its Mother Province of Toulouse. The French missionaries who have done distinguished service to Tamil Nad have thus set up a record. For Madura is the first Province of the Society in India.

Rev. Fr. S. Arulsami, S.J., who has for long been connected with the College and been its Principal for many years went on furlough in the beginning of the academic year. His efficient running of the College and his great popularity with the public and the students need no bush. We wish him many years of happy service. His place has been taken by Fr. K. A. Soosai, S.J., who efficiently carries on the traditions of the College. *Ad multos annos !*

EDITOR

BRAIN WAVES

WITHIN the last hundred years physiology also, like physics, has developed with giant strides. There was a time when it was thought that the human brain was an organ for producing tears! As late as the eighteenth century Gall, a French physician, advanced the theory that the brain was mapped out into well defined areas each of which was responsible for specific mental faculty. This was the theory of phrenology.

The first great shock to Gall's phrenology was given by Broca, a French doctor. A patient in a hospital in Paris fell down when climbing upstairs and received an injury on his head. As a consequence of it he was unable to speak. To cut a long story short, Broca, who was in-charge of the patient, after the death of the patient, on autopsy discovered that a small area of the brain in front was injured. Broca suspected a connection between this area and speech. This opinion produced the greatest excitement in the medical world of Paris. Further investigation confirmed Broca's suspicion and definitely established the connection: that area of the brain is now called Broca's area.

In spite of such brilliant discoveries some fantastic notions continued to exist even till the middle of the nineteenth century. Thus it was thought that a nerve impulse travelled along the nerves with the speed of light *i.e.* 186,000 miles per second. It was, then, a very great surprise which Helmholtz, a German, sprang on his contemporary physiologists, when in a very simple manner he proved that the speed of the nerve impulse in man was about 120 yards per second. This discovery provoked the physiologists to make a closer study of the nerve impulse. Surprises were in store for them.

Let us look at the nerve impulse more closely. When a thorn pricks the hand, the thorn comes in contact with end of a nerve fibre which is specially modified to respond to the prick. This response is some kind of change in the nervous substance of the fibre. The nervous change is then propagated along the nerve fibre. This travelling nervous change is called *nerve impulse.* In the same way when light falls on the eye, nerve impulse starts from the nervous layer of the eye, and goes up to the brain. The same sort of thing happens in hundreds of different ways, so that there are

hundreds of nerve impulses in the brain coming in from and going out to all parts of the body. If we want a rough idea of this we may compare the brain to the central telephone exchange of a very large city: the brain, however, is a very much more complex affair than that.

This nerve impulse is a vital phenomenon; its intimate nature is unknown. Physiologists, however, soon discovered that when the nerve impulse was propagated, if the nerve was connected with a sensitive galvanometer the needle of the galvanometer underwent deflection. There was only one explanation of this surprising phenomenon, namely, that along with the nerve impulse there was also propagated a change in the electrical condition of the nerve fibre. This electrical change travelled along the nerve with the same speed as that of the nerve impulse. It is called the *current of action.*

But the nerve impulse did not quite so easily give out all its secrets. Still more careful study of the nerve impulse discovered that in addition to the current of action there were at least three more of these electrical changes propagated when the nerve impulse passed along the nerve. For want of a better name these changes were called *alpha, beta* and *gamma* currents. It need scarcely be said that these have nothing to do with the *alpha, beta* and *gamma* rays of physics. Further investigation has added at least three more of these electric currents.

From all this it appears that the brain must be in a fairly muddled state. There are hundreds of nerve impulses in the brain and along with each there are at least seven different kinds of electrical changes or currents propagated. The wonder is that we are able to keep our heads cool!

It is these electrical changes in the brain that have now come to be called *brain waves.* The brain waves are, then, neither bright ideas, nor nerve impulses, but electrical currents that are at all times, even during sleep, flowing through the brain, though some of them e.g. the *alpha* current, disappear during sleep. With proper instruments a graphic record of the different brain waves can be obtained, and by a careful study of these records the patterns of the different waves have been determined. Such a record is called *electroencephalogram!*

The medical profession has not been slow to make use of these electroencephalograms for diagnosing the troubles of the head, doctors have succeeded in diagnosing and locating tumours of the brain, which have been successfully removed by surgical operations.

Psychologists have not remained far behind the doctors. They also have tried to exploit the brain waves for their own purpose. The question they have asked is: Is there any correlation between the intelligence and the brain waves? Or does the difference in mental age show any variation in the patterns of electroencephalograms? Obviously the question is highly inte-

resting. In case there were positive correlation between the intelligence and the brain waves, one could get at the intelligence of a person by the study of his electroencephalogram!

One psychologist made the investigation with 81 subjects. Of these 59 were feeble-minded, and 22 normal individuals and included 15 adults and seven children. In a general way his results indicated that the principal brain waves in the feeble-minded did not differ from those in the normal person. Below the age of five, however, there was some difference: the encephalograms of the feeble-minded showed greater percentage of irregular waves.

W. UTARID, S.J.

Radiant Shylock

Shylock was a jew and he was proud of his rays.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

The New Year Eve

Ring on, Church bells, ring on!
Ring in the ears of everyone
The coming year
Loud sweet and clear.

★

Let your waves sweep away
The lust of wealth, the pride of lore,
The lurking fear
Strange, stark and drear.

★

Nor break, condemn, or wreck
The poor, the sore, the sick, the sad;
The wavering heart,
In the days that flicker and part.

★

Your jangling sound still pour
To soothe and cheer and kindly greet
The toiling hand
In road and river and sand.

S. Karuppiah, II U.C.

An Amendment in The Periodic Table

IT was the third day after our College reopening. But it was the first day for our Chemistry Professor. When I entered the hall, I noticed a map hanging on the wall. It was the Periodic Table. Our Professor explained the classification of the elements.

He said at the end, "Mendeleeff's Periodic Table was very useful to find many more elements and there will be still more elements which may be found out later."

When I was going through my studies that night, I found that a fundamental element which is known to all had been omitted in the Periodic Table. 'What are you saying?' some one may ask me. Some, will get angry with me. I care nuts since the element is known to all of you. Have you not heard of the Communist element?

Its history. The element was first discovered long, long ago by Mr. Marx, a political chemist. It is a noisy, troublesome member of the human family and the fundamental source of political head-ache. Its atomic weight is quite variable and depends on the soil in which it is found. In North India, especially in Bengal and Uttar Pradesh it is over 140, whereas the average atomic weight in Madras is between 90-115 though a few weigh 130 or more.

Occurrence. It does not occur free. It is found wherever human beings exist. Its quality depends on the state in which it is found. In India it is found in large cities and is estimated to be ·09 per cent of the entire population.

Preparation. No laboratory or Industrial methods are adopted here. The method to produce this element is known to disappointed politicians and is kept a close secret. But without stating the method India is going on producing year by year, new ones when the old ones change colour.

Properties. It is red in colour and its size varies. There are two different kinds in this element. One is poor, the other is rich. Most probably they have the same properties except in atomic weight. The atomic weight of the poor is always less than that of the rich. It boils at nothing and explodes at the touch of an arm of the law. When it is struck by a sickle or a hammer, a large sound as 'Ha, Oh, Ha, Oh' is heard and it exudes a clear liquid. Its specific heat is approximately two.

It is extremely reactive and possesses a great affinity for factories and labour. It has an absorbing power for all sorts of bemused fools at any time. It does not dissolve in water or acids but its activity is greatly increased when saturated with alcoholic solutions. It turns red when it is beaten by somebody. It has a great strength in the early periods of formation.

Uses. Only by this element, the whole of Russia is governed. The chief use of this is to bring in red terror for its native country.

Test for detection. There is no need to test the element. If necessary, ask it a question, "Are you a Communist?" If the element smiles at you, it is positive, but if it weeps it is negative.

Now all of you understand the element. Is it necessary to say that this element is an isotope of, "Homosapiens" of the symbol 'Hs.'?

I am going to write to all the chemists in the world that an amendment should be made in the Periodic Table of Mendeleeff.

I think our college magazine will find a place for me and send my suggestion for the approval and acceptance of all chemists.

A. RENGANATHAN, II U. C., GR. I.

The Drama

SOME play or other of Shakespeare's has become an almost indispensable part of the syllabus in Indian Universities today.

The great aesthetic and educational value of the drama is undeniable. Even a hardy soldier like Gen. Cariappah—and soldiers are the least likely to be sentimental—is reported to have extolled the educational importance of the drama in one of his talks in Madras.

The history of the origin and development of the drama is interesting. The drama which owes its origin to man's instincts of rhythmic movement, story telling and mimicking grew gradually from this primitive stage into the full-fledged tragedies of Sophacles and Euripides and into the astute comedies of Aristophanes. In Rome early plays were more associated with social festivals. Terence and Plantus with their simple comedies were the idols of the populace. Dramas of the Sanskrit literature were mostly lyrical in character. Kalidasa and eastern followers caused the soliloquies to be sung. In Europe the Catholic Church had the greater share in the development of the drama. About the tenth century the Church began to conduct Mystery Plays enacting scenes from the lives of Jesus Christ and of His saints, within the churches. These were mostly in the Latin tongue. By and by they tended to be vernacularized. With the use of indigenous languages the stage found its way first into the courts, then into banquet halls and finally by the thirteenth century even into the market places. Plays of the middle ages were mostly romantic in character. In the seventeenth century with the appearance of the Puritans the dramatic art had a set-back. In fact Puritan fanaticism and the Teutonic invasion had been the only great stumbling blocks on the way of the stage to progress. However that was only a passing cloud and there has been phenominal developments in the theatrical art ever since.

The Drama is not just a species of literature as the Epic or the Novel is. The part played by literature upon the stage varies indefinitely. Some plays, as those of the romantic type as also most contemporary ones, give prominence to action while others as those of G. B. Shaw yield pride of place to long rhetorical discourses. Nor is the drama any single art. It has been rightly remarked that the dramatic stage and the Catholic Church are the two places where all arts meet. Dancing and music, poetry and oratory, painting and sculpture are all harmoniously blended to afford aesthetic enjoyment.

A Play is not less potent to educate an audience. Comedy or Tragedy, the drama always imparts interesting instruction. A good comedy, for instance, should satisfy a pure and innocent sense of the laughable and ludicrous. According to Aristotle the comedy aims at eliciting a feeling of sympathy rather than of contempt for the follies and foibles of human nature.

The tragedy has the same mission—but for a more enlightened audience. For Shakespeare "tragedy is an exceptional

SENIOR INTERMEDIATE—1952-53
I GROUP

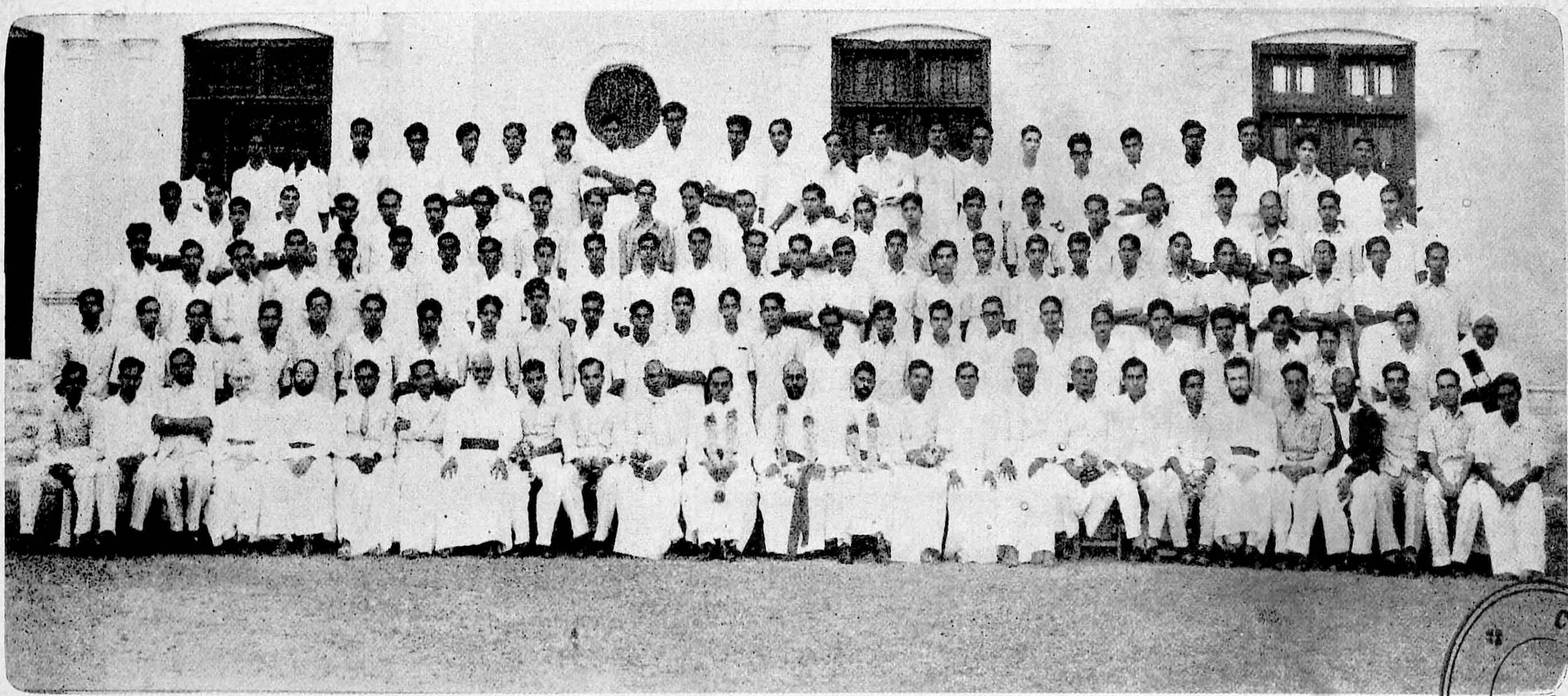

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

MARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

SENIOR B. A. CLASS—1952-53

calamity leading to the death of a man in high state brought on by his own and unusual wrong doing that issue from his character through inevitable sequence ". In other words we see upon the stage how character shapes destiny. " What seems to Shakespeare the fundamental tragedy of life is the waste of what is finest and strongest in human beings by defects which feed upon their strength. His tragedies are often the depiction of a struggle.—The struggle of personal passions with impersonal principles, a clash between law without and liberty within. The play leaves us not exalted in our own petty creeds and narrow philosophy ; but humble and unsure—all by that sense of the mystery and complexity of life which is the message of Tragedy and a main part of wisdom ". After that we face life not fortified in our own conceit but really stronger and better because the dross of vain opinion has been purged away.

Not only are plays educative in themselves but they can also be used as vehicles to convey one's ideas. A play has certain advantages over the other forms of literature. For one thing, the dramatist and the orator are the only people who speak to a group. Now a crowd according to Thackeray is a " wild child." It is a little less intellectual and much more emotional than the individual. It takes in an idea more easily and with much less criticism.

Further, though we acquire our knowledge through all the senses, yet it is a fact of psychology that sixty per cent of that knowledge comes to us through the eyes. What is seen impresses much better than what is heard.

The theatre then is the only place where this susceptibility of our nature can be most surely and successfully taken advantage of. All the past educationists and educational institutions have recognised the usefulness of the drama to sow ideas good or bad in the hearts of men.

With the advent of the electric light and the successful manipulation of lenses, mirrors and prisms stage illusions have become extremely facile. Advanced studies in sociology and psychology have made characterisation more realistic. With the aid of cinemotography plays have been even immortalised and today the silver screen has widely replaced the drama stage. Hundreds of thousands of impressionable minds converge into our theatres every evening. It is the duty of those concerned to see to it that these men and women take away with them ideals and lessons worth keeping.

CAESAR ANTONY, III U.C.

Gopu's Deepavali

GOPU was a sprightly lad of thirteen. He was living in Ramachandra Mudali Street in a ramshackle house with his grand-mother. They did not enjoy many comforts for they were very poor. Deepavali, the festival of lamps, was nearing. Naturally Gopu wished to wear rich clothes. But how could that be? He asked his grand-mother for new clothes and 'Pattas' (crackers). Little did he know how hard she struggled to keep him up at school.

It was the eve of deepavali. He stepped out of his house and walked along the bazaar road. The shops were bright and gay. The tide of shoppers was swelling. Gobu choked. He had no money to buy crackers or sweets. He strolled away and took a lonely road in a rambling mood, feeling sorry for his fate. Not far off there was a red-tiled modern bungalow with its name-plaque. "Mr. Ranganath." No doubt it was a rich man's house. By the bungalow compound-wall the little daughter of Mr. Ranganath was playing with a ball. The ball bounded across the road and the little girl ran after it. It was then that Gobu noticed a car racing down the road. Gopu took in the perilous situation. In an instant he had made up his mind. With a speed of which he had not believed himself capable, he sprang to the rescue. He snatched the girl and placed her out of harm's way.

The breaks jammed and the car came to a halt. The driver thanked Gopu and praised his bravery. By this time an old servant came screaming for the girl. On hearing from the driver an account of Gopu's brave exploit, he took the young hero into the house.

The old man told Mrs. Ranganath all that had happened. She looked wistfully at the boy and concealing her feelings, thanked the boy and promised to see him again. She took down his address and sent him to his house in her car.

That night Mrs. Ranganath told Mr. Ranganath the incident. At once Mr. Ranganath called for the driver and with his wife drove to the bazaar. They made a choice of rich clothes and toys and directed the driver to Gopu's address. Gopu was taking his modest supper. With sorrow in his heart he asked his grand-mother: "Granny, when shall we become rich?" She could only smile. And suddenly she told him, 'Gopu, what is that? Isn't it like the sound of a car?' No sooner did she finish her words than she heard the sound of shuffling feet at the door. A gentleman, with a packet in his hands, and a well-dressed lady entered the house. They were sorry to disturb her and asked to see Gopu. The lad recognised Mrs. Ranganath and welcomed them. But he could not offer them any chair. There was none to offer. Then Mrs. Ranganath whispered to Mr. Ranganath. Mr. Ranganath asked the grand-mother who Gopu was? She replied "He is not my own grandson. My husband and myself found him in Kumbakonam during the last 'Mahamaham' several years ago. The boy had strayed from his parents who must have been rich. Now I am a widow and we are very poor. . . ."

"Oh! my dear Gopu" the lady shrieked. She embraced Gopu and kissed him. The grand-mother was not surprised.

Mrs. Ranganath told her: "It is our son Rajagopal. In the last 'Mahamaham' we lost him. I made many a search, but in vain. God be praised, that He has given us back our Gopal. We have found him on this night when the lamps of deepavali are gleaming in all the houses. And we have found our lost Gopal!"

Gopu, who listened to all this, could not believe his own ears. Soon granny and Gopu were in the car. The red-tiled bungalow welcomed them. The parents introduced their children to Gopu.

The entire family spent the deepavali joyfully. Gopu sat by his grand-mother. She now told him: "Gopu, you always wished to be a rich man. Now your heart's desire is fulfilled. May God bless you and give you a happy and long life!" "And you too granny," said Gopu, "will live with us always. You shall not go back to that ramshackle house again. And to-morrow you shall wear a silk for me and crack some 'pattas'!" Gopu and granny laughed. . . .

S. KARPAGAVINAYAGAM, I U.C.

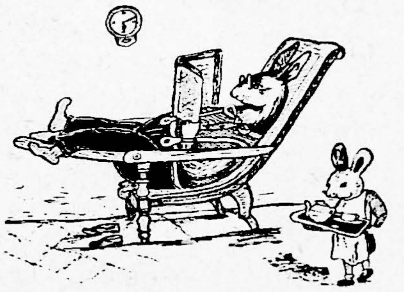

An early bird

The merman fell in love with an early woman.

The Population problem in India

OUR statesmen as well as our scholars of demography seem to be gravely concerned at the birth of 14·5 million new human lives every year in India as against 11 million deaths. They lay before us certain facts and figures which we are asked to view as so many menaces to our well-being. The average income per year of an Indian is just Rs. 255 compared with an American's Rs. 4643 and an Englishman's Rs. 2356. Our average income is supposed to feed only two men in every three of the population. The expectation of life is 27 in India and 62 in U. K. Poverty, disease and illiteracy are our chronic problems. Having laid these problems before us they diagnose our trouble as over-population and straight away proffer a quick solution. The magic word is "Family Planning". This quick solution is the rub.

To begin with neither in the Malthusian nor in the Optmium sense is our country overpopulated. With the exception of some rare cases, neither India's nor any other country's population is ever known to have increased in geometrical progression. India's population in 1875—1941 increased by 54%, that of Britain in the same period increased by 56%, in 1821—1891 the increase was 81% and Japan during 1873—1942 increased by 136%. R. Pearl gives a table of 25 countries of rapid growth. Palestine has an annual growth of 5·81%. Japan comes the last but one with 1·62% and India does not figure at all. These figures set at rest the Malthusian theory.

As for the Optimum theory, it is fit as we know for static conditions and not for dynamic conditions. Hugh Dalton has pointed out that this assumption of static conditions is one of the most difficult and obscure points of the whole theory. Economic environments may change. From this point of view this theory is valueless in so far as we cannot forecast the population growth accurately.

No country need lament that its population is too large. India maintains 1/5 of the world population. But our agriculture is primitive and wasteful. Our methods of cultivation are antiquated. Vast tracks of arable land simply lie fallow. Are there any small scale industries to employ the farmers who are idle for six months in the year? Here Gandhi's words are worth recalling. "By a proper land system, better agriculture and supplementary industry this country is capable of supporting twice as many as are in it today". Is it not shocking for every Indian to note that our per acre production is between 750—900 ℔. compared with 2300 ℔. in Japan and 3000 ℔. in Italy? "India to day has lost much of its natural fertility owing to bad husbandry and unchecked erosion," says Mr. Boydoorr. The tillers of the soil must be encouraged and the pressure of population in agricultural areas can be relieved by diverting a part of it to the industrial areas. Small industries must also spring up.

From the social point of view several approaches are open to us. A large number of our educated people have a peculiar aversion to agriculture. To them the farmer is an ugly and uncivilized peasant. They little realize that the activities of

the world can be brought to a stand still if the peasant shuns his work.

"Perhaps one of the most serious of all difficulties confronting Indian agriculture is the lack of an agricultural aristocracy and an educated middle class", says John Russel. Never do the landlords try to improve the soil. They are known for their proverbial dawdling. The remedy would be to invite the educated to take active interest in farming methods. India needs true Krishi Pandits.

Dr. Chandrasekhar has advocated "Family Planning" to check the growth of population. Quite shamelessly he talks about "demographic disarmament for India". Now the "Family Planning" which he and his associates put forward has a fundamental ethical implication. They want the govt. to distribute contraceptive literature. "There is no place for obscurantism, for the simple reason that there is no other way out", says Dr. Chandrasekhar. An American advocate of birth control said "Of course it is immoral but it is socially useful". Hitler found it socially useful to imprison, torment, murder and banish the Jews. Whatever is socially useful cannot be or need not be ethically sound.

Marriage and responsibility co-exist. There is no gain without pain. The world is not a bed of roses. A man digs his own grave when he tends to be selfish and shifts his responsibility. In the "Harijan" Gandhiji once wrote. "It is cowardly to refuse to face the consequences of one's acts." "Birth Control" which we know means neither birth nor control, is essentially immoral. Only a fatuous fat head would say that here is question of man-made morals. Let us weigh well the words of Pope Pius XI: "No reason however grave may be put forward that anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good .... Any use whatsoever of matrimony exercised in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offence against the law of God and nature and those who indulge in such acts are branded with the guilt of a grave sin."

Dr. Mulay presiding over the 27th Session of the All India Medical Conference on Dec. 26th 1952 sounded a note of warning against "Birth Control." "Judging from the social evils", he said, "that have risen from the use of contraceptives in western countries I feel it will be the surest way of destroying the culture of India."

It is a pity that even Mr. Nehru, such an international figure and the hero of Indian politics, and the experts who have drawn up the Five Year Plan should be dabbling with the frightful consequences of Family Planning. It will be a black day for India when such a shady plan of this type is recklessly implemented. History repeats itself. The annals of the world show that no state can prosper that sets itself against natural moral law and contemns God's precepts.

N. BASKARA RAO, III U. C.

POPULATION OF MADRAS STATE

14·3 per cent increase over 1941

1951 Census Provisional figures with variation from 1941 Population

Name of District	1941 Population	1951 Population	Males	Females
Srikakulam	2,013,698	2,105,847	1,026,688	1,079,159
Visakhapatnam	1.832,246	2,071,671	1,023,153	1,048,518
East Godavari	2,076,840	2,406,352	1,202,830	1,203,522
West Godavari	1,465,111	1,697,892	851,012	846,880
Krishna	1,451,509	1,779,760	904,715	875,045
Guntur	2,277,283	2,542,244	1,287,424	1,254,820
Nellore	1,617,026	1,793,774	903,432	890,342
Cuddapah	1,056,507	1,161,713	594,923	566,790
Kurnool	1,190,842	1,264,154	641,006	623,148
Bellary	1,082,617	1,240,988	631,706	609,282
Anantapur	1,160.220	1,360,727	701,987	658,740
Madras	878,150	1,429,985	747,135	682,850
Chingleput	1,723,286	1,839,896	933,407	906,489
Chittoor	1,633,396	1,808,725	924,341	884,384
North Arcot	2,577,540	2,862,155	1,430,909	1,431,246
Salem	2,865,950	3,374,284	1,692,639	1,681,645
Coimbatore	2,809,648	3,294,849	1,656,181	1,638,668
South Arcot	2,608,753	2,766,468	1,386,477	1,379,991
Tanjore	2,563,375	2,979,754	1,468,904	1,510,850
Tiruchirapalli	2,594,136	2,942,225	1,460,734	1,481,491
Madurai	2,473,609	2,884,994	1,434,022	1,450,972
Ramanathapuram	1,990,842	2,078,750	996,382	1,082,368
Tirunelveli	2,237,379	2,447,949	1,189,232	1,258,717
Nilgiris	209,709	312,172	164,831	147,341
Malabar	3,929,815	4,758,886	2,319,051	2,439,835
South Kanara	1,522,016	1,746,118	840,540	905,578
State Total	49,847,508	56,952,332	28,413,661	28,538,671

In Principal Towns

	Total	Males	Females
Madras City	1,429,985	747,135	682,850
Madurai	361,954	183,498	178,456
Dindigul	78.654	39,900	38,754
Tiruchirapalli	218,565	111,901	106,664
Pudukottai	44,565	22,616	21,949
Coimbatore	194,555	101,912	92,643
Salem	202,312	102,513	99,799
Kozhikode	158,020	79,608	78,412
Palghat	69,495	34,577	34,918
Vijayavada	160,831	82,472	78,359
Masulipatam	78,021	39,736	38,285
Guntore	123,829	62,272	61,557
Mangalore	117,095	58,898	58,197
Tuticorin	98,391	49,456	48,935
Tirunelveli	73,500	36,311	37,189
Palayamcottai	39,911	20,119	19,792
Kakinada	100,054	49,994	50,060
Rajahmundry	105,300	52,083	53,217
Kancheepuram	85,043	42,134	42,909
Vellore	106,603	53.653	52,956
Visakhapatnam	107,815	54,531	58,284
Vizianagaram	67,156	33,355	33,801
Tanjore	100,787	50,167	50,620
Kumbakonam	91,586	45,332	46,254
Nagapattinam	57,973	27,782	30,191
Eluru	87,060	42,601	44,459
Cuddalore	68,456	34,129	34,327
Nellore	81,467	41,501	39,966
Bellary	70,764	37,289	33,525
	4,579,747	2,337,425	2,242,322

Population of U. S. T. C.

23·65 per cent increase in 10 years

The population of the Travancore-Cochin State has, in 10 years, risen by 23·65 per cent or about 18 lakhs details being 92,64,943 now as against 74,92,893 in 1941. There are now 46,15,406 males and 46,49,537 females as against 37,41,991 and 37,50,902 in 1941. The density of the present population is 1,012 per sq. mile.

The 1941 figures have been adjusted according to the territorial changes after the merger of the two States.

The details for each district for 1951 and 1941 are: TRIVANDRUM 21,50,178 (Males, 9,04,309 and females, 9,06,788) and 16,87,069; QUILON, 30,18,843 (15,05,854 and 1512989) and 24,42,326; KOTTAYAM, 17,83,807 (9,02,534 and 8,81,274) and 14,62,417; and TRICHUR, 23,12,114 (11,30,865 and 11,81,249) and 19,01,081.

The population of Trivandrum City has risen from 1,28,365 in 1941 to 1,87,122. In Alleppey, it has risen from 56,333 to 1,15,930. The population of other important towns are: QUILON, 66,198; KOTTAYAM, 44,446; ERNAKULAM, 62,192; ALWAYE, 16,238; and TRICHUR, 69,796.

—*Courtesy, The Mail, Madras.*

The Arrest

"HUSH" said I. "Please be calm and you will hear the minutes from Lazar."

Lazar stood up. "Our First meeting was held on the 4th of January, 1953. The decision of bringing out a magazine, from our Society was unanimously agreed to. Then Mr. Gaspar gave a critical appreciation of the great Poet Shakespeare. Mr. Solomon agreed to place before our society his critical admiration of the High-Priest of Nature, Wordsworth, in the next meeting. The meeting ended with a short speech by the Secretary."

Lazar sat down. Solomon sprang up. He poured out his inexhaustible talent in speech.

"Friends", he started. We expected a heavy rain. "I am going to give you a critical appreciation of the greatness of Wordsworth. First, if you split up his name, you can discover something there. I hope you are familiar with the works of the two poets Phraseworth and Sentence-worth. Once these two poets shone like stars. They were driven away from the world of Poetry, as soon as Wordsworth entered that world. I got news from some believable quarters that a party is going to discover the place where these two poets were hiding . . . ."

"Stop", John was on his feet. "You said something in the beginning; but you are blabbering something now. Come to the point . . . ."

"Order, order", I intervened.

"Oh, I am just coming to the point," continued Solomon, "Wordsworth is greater than those two poets for without a word, we cannot frame a phrase or a sentence . . . "

"Oh, this is cent percent absured", cried John. "Both Phraseworth and Sentence-worth are greater than Wordsworth, for both phrase and sentence are always trifle longer than a word."

"Everything is getting absurder and absurder!"—Lazar interposed. "We cannot judge the greatness of a poet merely by his. . . ."

"Shut up" I shouted. "It is time now. We shall meet next week. Talk little and do a lot. I hope you have brought the articles for our magazine."

The three prominent members of our Students' union offered me the articles. By this time you will have known I am the secretary!

When I went through the articles, I was wonder-struck, for they were so interesting.

Some days after, we had, in our hands, printed copies of our glorious magazine.

Days rolled on. Our magazine spread far and wide, all over Tamilnad!

One day, I was busy at my table. Then a police man came and told me that the Sub-Inspector of Police wanted to see me. (?)

I stepped into the S.I.'S. room slowly. But when I found something on the table, I was not on the floor. I saw a copy of our magazine along with three leading magazines of Tamilnad, and I, indeed, felt very proud.

"Mister," the Sub-Inspector's rough and strong voice brought me to this world.

"I think you are the editor of this new magazine"—he enquired.

"Yes, Sir,"—I replied in a dignified manner.

"The editors of these three leading magazines . . . ."

". . . . have admired your work . . . ." I thrilled and wanted the S. I. to continue.

". . . . have complained that you have copied some articles from their magazines, and they have proved their side to be true by sending us three old copies, from which . . . ."

I felt sick at heart. "Sir", I began. "So", the S. I. continued, "according to I. P. C. 113—(a) . . . . "

The whole frame of my body shook.

"You are sentenced to one month's imprisonment."

"Lazar! John'' Solomon!!!" I cried aloud and fainted.

When I came to my senses, I found myself not in Ambasamudram Sub-Jail but in my own bed.

B, JOSEPH NICHOLAS, I U.C., I GR.

Wise Father

Portia's father was a savant. He made his daughter's husband in a lottery.

SENIOR INTERMEDIATE—1952-53
II GROUP

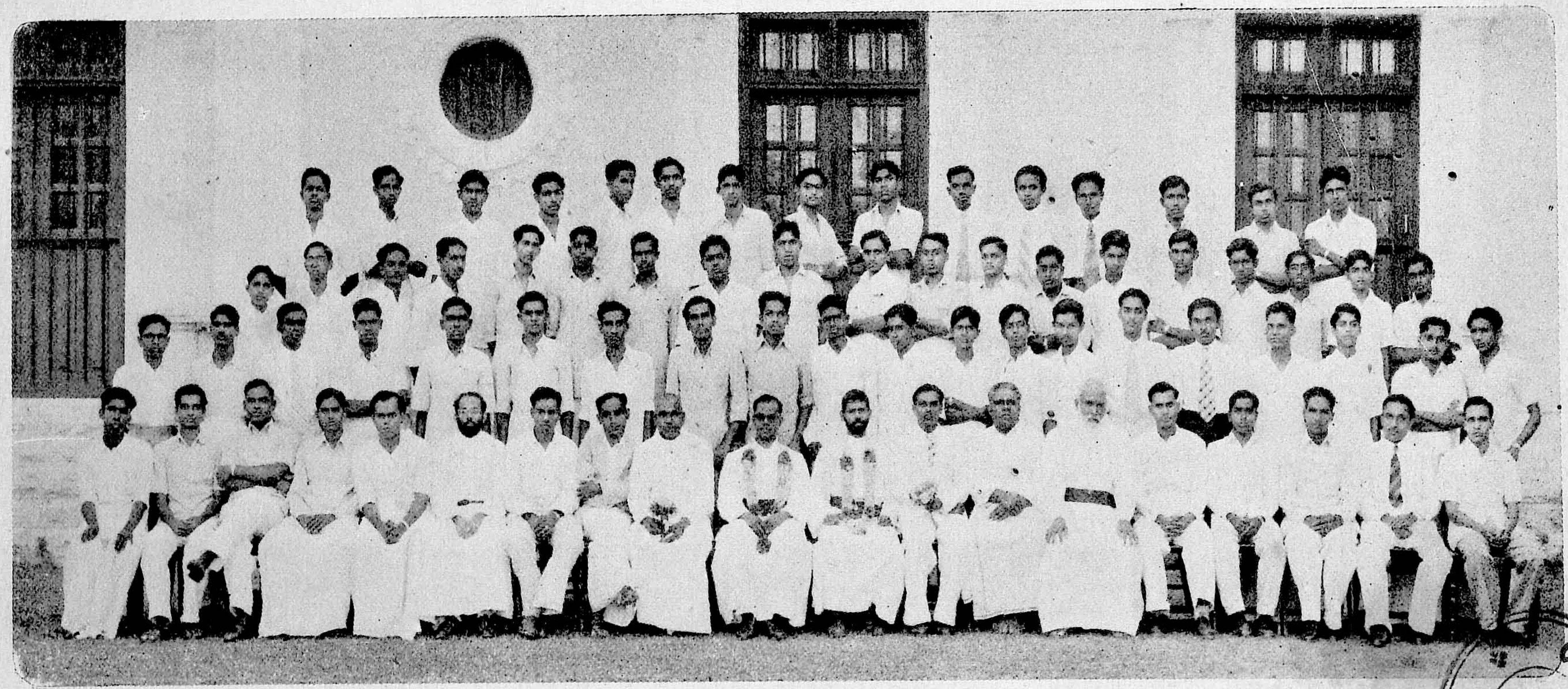

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
MADRAS
25 AUG 1955

SENIOR INTERMEDIATE—1952-53
III GROUP

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

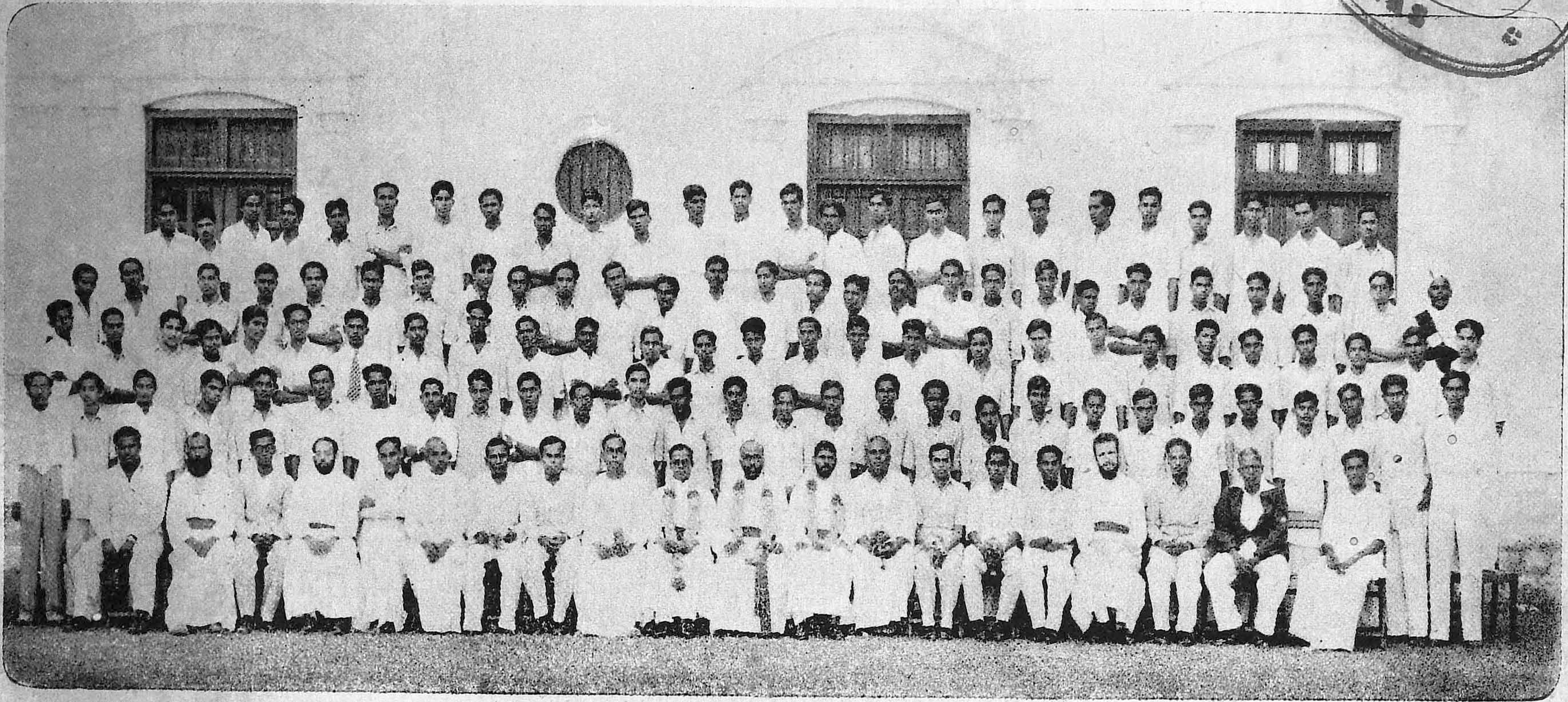

Persian Oil Crisis

MOST human conflicts have humble beginnings. But they develop mass and volume like the proverbial ice-ball sliding down an Alpine precipice in a bleak winter. The landing of a few pilgrims in an "unravished land" of pristine fertility led to the loss of an Empire for the "Mistress of the Seas." The birth of Napoleon at Ajaccio, immediately after the French gain of Corsica made him a French subject, an event of great consequence to the subsequent history of Europe. The fall of a piece of brick on the choice head of a Maltese Jew cost Greece half her revenue. Likewise, a complacent licence granted to D'Arcy in 1901 by the Shah of Persia has now brought England and Persia to the very verge of a costly fight. This is the synopsis of a long story. Here are then, the full details.

By the close of the nineteenth century, the rumour of "Persian oil potential" gained credence all over Europe, occasionally strengthened by the half-jesting and half-serious confirmations given by a few Parisian and English geologists. But, oil lay untapped till 1901 when an Englishman, D'Arcy by name, decided to make a try at it, obtaining the necessary concession from the Shah. But, it took six years for him to find the oil and it took another ten years before any profit could be made. Thereafter, Persian oil became very much like a rain of diamonds "hewn, cut and set ready" culminating in the end, in the building up of the mammoth refinery of the Anglo-Iranian Oil Company at Abadan.

When oil thus became a vast source of wealth and power, the Persian Government could not remain complacent. Likewise, the Anglo-Iranian Oil Company wanted to safeguard its position vis-a-vis an oil-conscious Persian Government. The Company knew well enough that the Government at Teheran was by no means strong and therefore it decided to exploit that circumstance to the full. This resulted in the much disputed Agreement of 1933 between the Company and the then Persian Government.

The Agreement of 1933 stipulated, among other less significant things, that the Company should pay, annually, royalties to the Persian Government to the tune of ten million pounds (that is, Rs. 13·33 crores) and that the oil concession granted to the Company could not be annulled by the Persian Government or its terms altered by special or general legislation or by administrative measures or by any acts whatsoever of the executive authorities until the date of expiry of the agreement, viz. 1993.

The Company steadily expanded its activities under the comfortable protection of the '33 Agreement. By the time the refinery was closed down by unilateral action, the Company had made a capital investment of three hundred million pounds. The Anglo-Iranian oil fields in Persia are important for many reasons. The output of the refinery at Abadan is above twenty-five million tons annually. The crude oil output meets 6% of the world supply and accounts for 1/3 of the total production of the Middle East. The production of crude oil in other parts of the world might be greater; and this is the case with the Iraq Petroleum Company. It should, how-

ever, be remembered that the A.I.O.C. has still the largest refinery to supply India, Pakistan, Egypt, East and South Africa and many parts of Europe as well. Already, the carrying capacity, as regards tanker tonnage is over-full. Under this circumstance, non-availability of Persian oil would call up supplies of crude oil from elsewhere, thereby increasing the strain on tanker tonnage. To the British, the A.I.O.C. oil fields in Persia and the Middle East are very important, because British home production in oil is insignificant and the only other important British Oil Company is the Shell Transport and Trading Company working in a more competitive field in the U. S. A., South America and the Far East. In short, the Company had built up its oil fortunes to such a high level as would be worth fighting for; and, for much the same reasons, the government of Dr. Mossadeq, decided to give it that chance, realising well enough, that, behind the Company stood a Big Power holding above 50% of the Company's shares. The decision of the doctor appeared indeed audacious.

On the 20th March, 1951 the Persian Senate supported the nationalisation of the Persian Oil Industry on the 26th of April of that year, the Majlis Oil Committee passed the resolution on oil nationalisation unanimously. The resolution said that a nationalisation committee consisting of five Majlis Deputies, five Senators, the Minister of Finance and another member nominated by the Government should be established to enforce the nationalisation law, that the Government should take over the A. I. O. C. paying to the Company 25% of the net profits minus exploitation expenditure and that the government should undertake auditing of the income from oil. The resolution also laid stress on the need for the setting up of a National Oil Company with a Board of Directors and Experts. It assured priority service for the old customers of the A. I. O. C. It recommended that Persian students should be sent abroad for the necessary technical training utilising the surplus income from the nationalised oil industry.

The resolution, as also the stern determination of Dr. Mossadeq to enforce it, came as a rude shock to Britain. The British Government questioned the validity of the oil nationalisation law on the ground that it overlooked the sanctity of the 1933 Treaty and sought to deprive the A. I. O. C. of its possessions without adequate compensation. Since the British case is built up on the strength of the services that have been rendered by the A. I. O. C. to the Persian people, it is, necessary, here to give a few details about the same.

It is pointed out that the Company has adopted all through, an attitude of sincere friendship towards the Persians. The following are a few of its claims in this respect: Before the refinery was closed down, it had, in its employ, about 79,500 persons of whom only 4,500 persons were non-Persians. The Company had been paying its servants generously, a fact which is significant in the context of the relative strength of its Persian and non-Persian employees. The lowest rate of pay for an unskilled worker was approximately £ 2-4-0 (Rs. 29-5-4) per week, while the average weekly wage bill of a plant attendant was about £ 4 (Rs. 53-5-4). In addition, the workers were paid full pay for overtime and had been provided decent accommodation at nominal rents.

The Company was providing many amenities for the Persian public at Abadan. It had helped towards relief of the housing shortage by a generous investment of £ 10 in or Rs. 13·33 crores. It had established

21 schools besides six kindergarten schools attended by about 12,000 children. Most of these schools had since been handed over to the Persian government. The company had also founded a Technical Institute at Abadan with 1,161 Persian students on its rolls. In 1939, the Company had presented the Teheran University a complete outfit of laboratory equipment in addition to the financial assistance given to the Engineering Faculties of the University. The Company had made available English degrees for Persian students who had been sent to England at the Company's expense, the number of such students so far trained being 229. The Abadan public had been provided with two fine hospitals with the most modern equipment. The Company had been maintaining 90 specialist doctors trained in all aspects of medicine and surgery. A two million pounds scheme of expansion of health services was in progress when the refinery was closed down. The Public Health Department of the Company had been employing 1,400 Persians. Its welfare services included the provision of 23 cinemas, six swimming pools and many play-grounds, all maintained at the Company's expense. The Company was undertaking all these services and meeting all these expenses with a view to preserve, for ever, the friendship of the Persians.

Britain claims that, in view of the above services of the Company, the Persian argument of exploitation is unsound. The Persian reply to this has been that the above details only stress the very lucrative nature of the oil business which no nation can endure being run by foreigners for long. If the British could hold to sanctity of agreements and treaties, the Persians, on their part, would like to go a bit further and repudiate treaties and agreements originating from deceit of the type that had been practised by the A. I. O. C. on the weak Persian Government of 1933. The Persians have claimed that the A. I. O. C. owes their government £ 49 million in back royalties. Dr. Mossadeq had stressed that this amount should be paid before any discussion is held about compensation. He had even hinted that, for all the exploitation that Persia had suffered at the Company's hands, she was under no obligation to pay to it any compensation but that she would not, for that reason, totally decline to discuss it. The Persian Government have been taking the stand that the validity of their nationalisation law shouldn't be questioned simply because the question of compensation hadn't been discussed so far.

The Persians have especially refused to recognise the oil dispute as the outcome of the breach of an international agreement. The agreement of 1933 was one between an oil Company and the Persian Government. If the British Government happened to hold above 50% of the shares of the Company, the dispute cannot, for that reason, be construed as one between two governments, since in such a context, the status of the British Government is simply that of a shareholder. Any foreign firm operating within Persian territory will, according to normal practice, be subject to Persian laws. This is, in short, the basis of the Persian claim that the dispute falls outside the purview of any international body. When the dispute was dragged to the International Court of Justice, the Court decided, by a majority vote, that it was a matter of internal jurisdiction which couldn't be discussed by an International Court. This has been the greatest victory of Dr. Mossadeq. The fact that even the English delegate-member of the International Court of Justice had voted with the majority and the allegation that the Persian snapping off of diplomatic

relations with Britain had been necessitated by the unreasonable attitude of the British Government disowning responsibility for the payment of back royalties to the tune of £ 49 million, as claimed by the Persian Government, had been made much of by the Iranian Press. The crisis had no doubt been aggravated by the allegations of the British Press that the move for nationalisation came from the Muslim Suicide Club of which Kashani is a member and that Dr. Mossadeq had acted like this, out of fear of the extremists in the Kashani group. It is alleged that the Shah was forced to reinstate Dr. Mossadeq, dismissing Ghavam-es-Sultaneh, under the threat of riots sponsored by the Tudeh Party (the Iranian Communist Party) which, having so long waited for fishing in troubled waters, allied itself with the Kashani Group. It has, therefore, been suggested that the real influence behind the National Front of Kashani is the Tudeh Party, which, if allowed to have its own way, would easily yoke Iran to the Kremlin Imperialism. What truth there is in such allegations is not discernible. But, the allegations have estranged the parties to the dispute, still further.

For the lay reviewer of diplomatic tussles, the main point of the dispute appears to be the question of compensation. It would be good for Persia as well to come to an agreement on this point because Persian finances have begun to totter, for lack of the oil income, consequent upon the closing down of the refinery at Abadan. The British Government are complaining that Dr. Mossadeq is making inconsistent statements about the basis of compensation. They point out that "he demands that compensation claims between 1933 and 1947 should be settled in accordance with the 1933 concession, regardless of his assertion that the 1933 agreement was not legal. He demands that claims between 1948 and 1951 should be dealt with under the 1949 supplementary agreement and ignores the fact that the agreement was never ratified." The supplementary agreement referred to here was negotiated in 1949. According to it, the A. I. O. C. was to pay forthwith a sum of £ 45 m. (Rs. 60 crores) and give a guarantee for annual royalties amounting to £ 20 millions (Rs. 26·67 crores) provided the oil output didn't fall below 25 million tons a year. This agreement was not ratified by the Iranian Parliament. Dr. Mossadeq is, however, facing internal difficulties and his request for fuller powers has not been liked by some of the Majlis Deputies. The Shah has been pressing for land reform and the finances of the country are tending towards a depletion. "The Scotsman" of August 10, 1952 had gone to the extent of saying that if an agreement were concluded now, Dr. Mossadeq might argue later that he was not under any obligation to keep the bargain because he was driven to it by the country's economic plight. Luckily, this has not been the view of the British Government. The American State Department is interested in solving the present deadlock in the interests of peace and security (against communist infiltration into the troubled politics of Iran). Many a contact of views has so far been brought about by the American ambassador, Dr. Loy Henderson, between the English and Persian Governments and a possibility of a speedy resolution of the crisis has been hinted at by informed sources. It may, not therefore be imprudent, to predict at this stage that Persian oil would flow to its normal markets in the course of a few months under the financial backing of the U. S. A. If the prediction proves true, a conflagration in the East would be prevented. If not, black clouds of war and destruction may dim and drench the most sickly child of the modern day, viz. Peace.

T. V. ANANTHARAMASESHAN, M.A.

Effervescent Comrades

HARDLY a few days more for the inauguration of a Communist Reading Room in our village! Back home from the College for the Michælmas vacation, I was thankful for the restful spell the holidays afforded me and for the opportunity I had of enjoying the blessings of rural surroundings far from the madding crowd.

Something ominous was perceptible in the simple faces of the country folk. I could read no more in their countenance the old proud features in having their own man elected to the Assembly, nor the usual merry-mood of their harvest season. But their furtive looks betrayed doubt and terror perhaps at the thought of the fast approaching famine consequent on the repeated failure of monsoon.

Cold poverty damped their youthful enthusiasm and brought their only Village Sangam to the brink of collapse. Lack of initiative and dearth of leadership, combined with corruption within, resulted in a split in the Sangam. General discontentment reigned everywhere, a fit ground for any agitator to get in and strike root.

The Communist leader of the neighbouring town fished in the troubled waters. He fanned the flame of discontent in the youths and a band of young folk, most of them unread, fell an easy prey to his sweet words. It is the tactics of the Communists that they never show themselves in their true colours at the outset until their hold on the masses is assured once and for all.

Out of such tactics of the Communist leader and his Comrades, was born in the village the Farmers' Union whose energetic members were trained to become the apostles of force and revolution. They first learned to oppose every undertaking of the Village Panjayat even as the U. D. F. do in the Assembly. As a consequence, the calm gaiety of the village annual festival was imperilled by a rival performance by the so called Farmers' Union. Great was the commotion in the Community. The subject was heatedly discussed among the simple villagers who carried it even to their fields along with their ploughs.

It was already too late to prevent the Unionists from falling into the Communist pit. The Comrades were cute and their infiltration was a smooth affair. In short, the union now styles itself Communist.

It was a fine evening. The twilight gradually deepened. The labourers after their painful daily toil wearily walked towards their huts and homes. The playful boys though with half-empty stomachs, were kicking up the dust till night-fall. Some extravagant youths were returning from the town-theatre. The darkness slowly swallowed the entire hamlet except for a feeble lamp that revealed dimly a few dark figures busily whispering among themselves. In a short while, their whispers spread out like fire in the woods and the whole street was swamped with a huge crowd. It was the 'Grahapravasam' (inauguration) of the Communist Reading

Room with all the paraphernalia of the religious rites not excluding the customary sacrifice to the village Deity!

Should we laugh or weep at this colossal simplicity of the villagers? We hardly know. But we know that the Red menace is lurking at our very door. It is high time, therefore, that we, students prepare ourselves to instruct the villagers of India. The peasant has still his religion—the one bulwark, against the on-coming tide of materialism. But the villager has not seen that his religion ill-fits his Communist rôle. Who does not see that misery acquaints man with strange bed-fellows!

V. MAYANDI, IV U. C.

Inconsistent Portia

Portia is so 'criticable' that she criticises almost all the suitors. She would rather marry a smoker than the county Palatine.

Fixation of atmospheric Nitrogen

WE have studied that Nitrogen is a colourless and odourless gas. It does not support burning nor does it turn lime water milky. It has been therefore rightly called 'Azote' which means lifeless. We have not come across any other gas which is so dull and so uninteresting like this.

But the compounds of Nitrogen on the other hand are interesting to study. Some are very active like Nitro-glycerine, gun-cotton, T. N. T. etc. Nitro-glycerine is so touchy that it will explode even when touched with a feather. Potassium nitrate, another compound of Nitrogen, is a good oxdising agent. It oxidize under certain conditions sulphur to sulphates and carbon to carbonates. That was why it formed one of the constituents of gun powder ages ago. Ammonium salts and certain nitrates are valuable manures.

It is clear from the above that compounds of Nitrogen are very useful to man. Certain compounds of Nitrogen are used in times of War. Certain others are used as manures in times of peace as in the Grow-More-Food 'Campaign. Man therefore did not spare time to convert the inert lifeless Nitrogen into active and valuable Nitrogen compounds. The conversion of inactive Nitrogen into useful compounds has been termed as the fixation of Atmospheric Nitrogen.

Let us now see how this fixation is being done.

(a) By nature
(b) By man

During thunderstorms Nitrogen in the air combines with oxygen present in it to form oxides of Nitrogen.

$$N_2 + O_2 \rightarrow 2\,NO$$
$$2\,NO + O_2 \rightarrow 2\,NO_2$$

These oxides of Nitrogen when they dissolve in rain form Nitric acid and reach the earth. It has been estimated that during thunderstorms no less than 250 thousand tons of Nitric acid are produced in the course of 24 hours. The whole lot of this does not reach the fertile soil ; only a small fraction falls on fertile soil and is utilised by plants.

It is found that leguminous plants can grow and form organic compounds like proteins from Nitrogen. These plants have nodules in their roots. These contain micro-organisms which are called backroids. They convert Nitrogen into useful Nitrogen compounds. Algæ, fungy, mosses are all capable of making use of elementary Nitrogen.

Let us now turn our attention to the achievements of man in regard to conversion of Nitrogen to Nitrogen compounds. The union of atmospheric Nitrogen and oxygen at the high temperature of the electric arc was demonstrated by Crockes in the year 1900. A couple of years later, the famous Chemists Birkeland and Eyde laid the foundation for the present industry. Here air is drawn through a flat circular furnace in which an electric arc is spread out by an electro magnet into a big disc of flame. The temperature of this is above

3000 C. Nitrogen and oxygen is made to combine to form Nitric oxide. This gas is next cooled below 600 C, when the colourless Nitric acid combines with oxygen to form reddish brown Nitrogen peroxide. This gas is absorbed by water and Nitric acid is obtained. This acid so obtained is dilute and is usually converted into Calcium Nitrate a very useful fertiliser.

There are other methods also for fixing Nitrogen. There is the Haber process by which Nitrogen is converted into Ammonia.

There is again the cynamide process where Nitrogen is passed over calcium carbide heated in an electric furnace calcium cynamide is obtained. When this compound is hydrolysed, Ammonia is given out.

Haber process depends upon the fact that under certain conditions, Nitrogen unites directly with Hydrogen to form Ammonia. The best conditions for the combination are a temperature of 550 C, a pressure of 200 atmospheres and the presence of a catalyst which is a mixture of finely divided iron and molybdenum. The reaction is reversible and so to prevent it, the Ammonia is cooled as soon as it formed and dissolved in water.

In our attempt to study how Nitrogen of the air is converted into Nitrogen compound, we have incidentally learnt how man has tried to learn the secrets of nature and if possible to conquer nature.

S. KALYANASUNDARAM, II U. C., I GR.

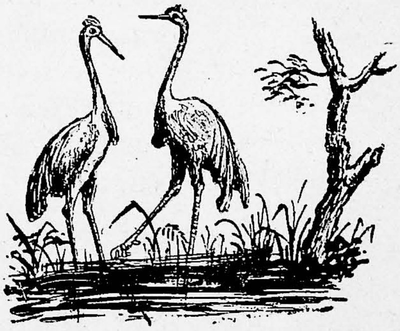

L'Allegro's un-Miltonic tastes

L'Allegro does not love coarse flowers.
He wants to enjoy crackers and jokes.

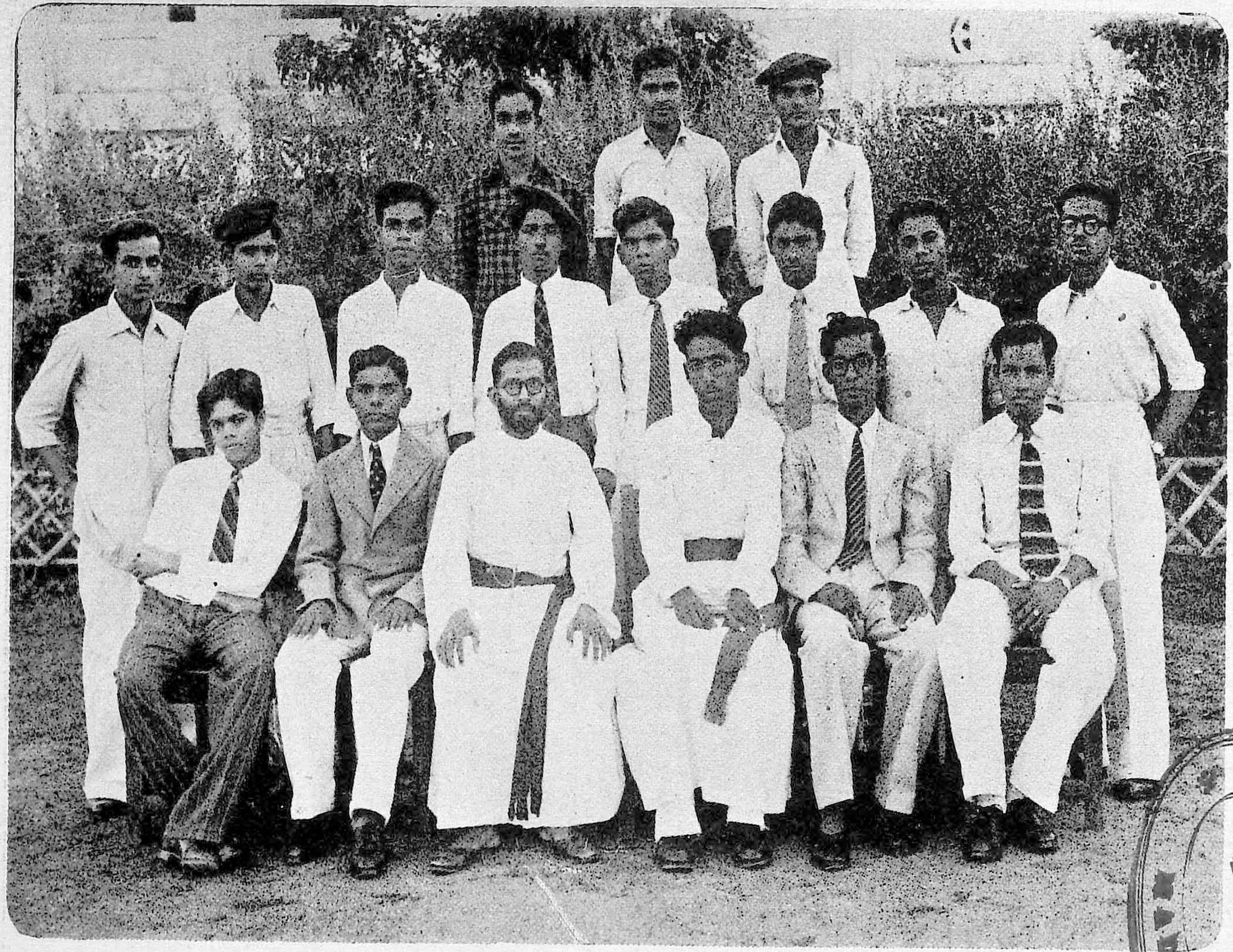

COLLEGE DAY DRAMA—1952

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

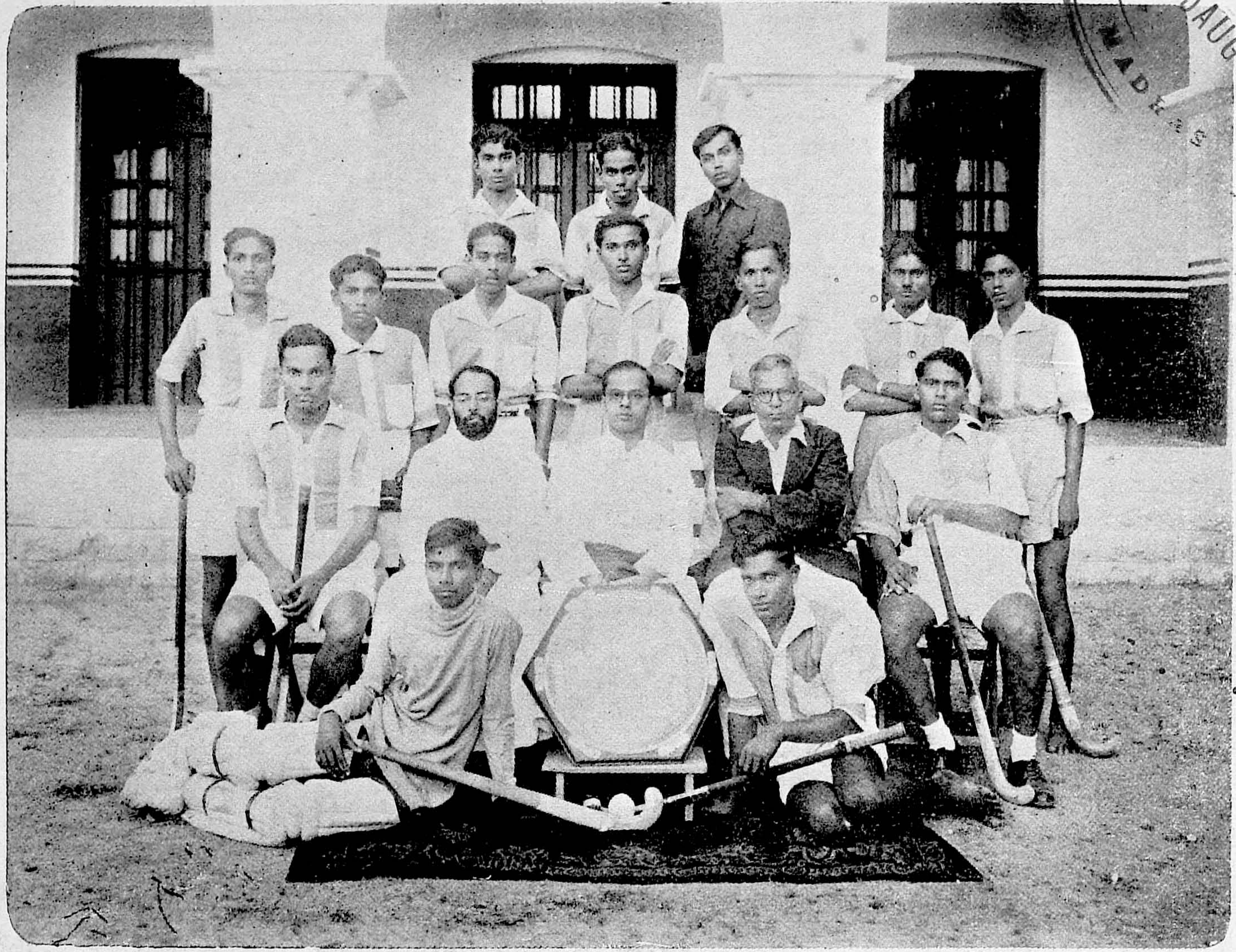

PENTLAND SHIELD—1952

Why Hate Snakes?

"AH! Viper!" shouted the fifteen year-old boy who was sleeping on the floor of the granary. His frightful yell awakened the elder brother who instantly rushed to the spot. They saw the blood curdling Russel's Viper (கண்ணாடி விரியன்) hemming towards a low hole in the wall, in the faint flickering of the hurricane lantern. Thankappan said "Thampi, I'll swing the fellow by his tail now". Poor lad! It would have been effective in the case of the Ratsnake (சாரை) or even the cobra but never with vipers. Just when the tail-end was about to disappear in the hole, he laid hands on it. But alas! he felt the deadly fangs of the viper stick to his palm furiously.

This is the viper's trick! As soon as it enters a hole, it brings forward the head to a point of vantage. And this unfortunately many of us do not know. Needless to say that poor Thankappan died soon in the dead of night in the forlorn cornfield, groaning and bleeding. This happened several years back.

In May 1949 near Negercoil on the road to Cape Comorin a young brahmin teacher died of snake bite. Again the same deadly viper was the culprit, the symptoms were frightening, the man's right feet had a deep impressien of the venemous fangs. Blood was gushing from the wounds and the leg was swollen and blue. In another half an hour strangely enough blood was oozing at the back of the neck. He felt thirsty but could not drink when offered water. He breathed his last greedily gazing at the cup.

I can give you a series of gripping stories about snake bites which will throw you into a tremor. I do not know yet why I like snakes. People have remarked seeing me often alone in certain parts of the Nagercoil area supposed to be rich in snakes, that I would die of snake bite. It was a pleasure to me to stand in a rice-field near a particular lake in a village and see the cobras and ratsnakes run fast to their shelter as soon as they saw me. My benevolent look telling them that I did not have even the slightest intention of molesting them had never satisfied them fully. Yet like the English naturalist who spent a greater part of his life in America, W.H. Hudson, I used to go to the same spot daily at a particular time and look for them. Twice, I got disappointed as they seemed to have anticipated my presence and had disappeared.

This love for nature has grown up in me from my very boyhood. Birds and petty mammals of all kinds were my pets. I reared scorpions at home, but there was something in the serpent that produced quite a stronger effect on my mind than other creatures.

The sight of a snake is always startling and creates a mixed sense of amazement and fear. This of course is acquired from our elders who regard them as deadly creatures. As a boy I did not know that they were mostly harmless and that it was unjust

to kill them as killing innocent little birds. We were told when we were young that if we see a snake we should run for our lives. The great fuss my parents made when they saw a cobra in my brother's house made me shudder. For several days I was obssessed with fear and I could not sleep at all. But my first personal encounter with a cobra changed my attitude considerably. I was crossing a fence and out came from the cactus in my right a majestic cobra. I stood stock still. With abated breath, I waited for the fatal attack. But my friend slowly glided away, casting behind every now and then a smiling glance. The third day again I met him about the same spot. And that was my last sight of him. But that last encounter had left in me a deep impression of that mysterious being dangerous on some occasions, as when attacked or insulted and in some cases able to inflict deaths with a sudden blow, but harmless and even friendly or beneficial towards those who regard it with kindly and reverent feelings in place of hatred.

Several other voluntary visits to various snakes of different localities and my personal experiences with the snakes I kept as pets have confirmed my view that they are equally willing to be friendly with men. It is man who is vicious. I really wonder how this deep hatred for snakes came to be inherent in the heart of man.

Vipers and cobras bite not because they love to have such a hobby but as a mere measure of defence. Perhaps man was innocent when he stepped on a cobra. But the cobra was equally innocent. It is just an automatic reflex action.

According to Gadow, snakes are intelligent creatures (Rev. Fr. C. Leigh, S.J., of Loyola College questions this statement) and some become quite affectionate in captivity. H. H. Newman adds "So far as the average man is concerned this feeling is mutual, for the first human reflex is to kill a snake at fight sight. Whether that is a tradition or a residual instinct dating back to man's ancestry we cannot say. This much should be said for the snakes, however, that most of them deserve nothing but kindly treatment since, they are far more beneficial than any other animal that has much better reputation. It would appear that the few venomous snakes have given a bad name to the whole group. Give a rattle snake half a chance and he will run away without attempting to attack".

It is no wonder that man who governs the modern world thinks of wiping the snakes off the face of the earth. These wonderful creatures which were once dominant in the world—a hundred million years ago, as Palaeontology shows—are receding into the background. If the recession proceeds at this rate, they may soon reach a stage of extinction, but for a few specimens preserved in zoological gardens and science laboratories.

Sri M. V. Rajendran, B.A., B.Sc. (Hons.)

SUCH STUFF

"THE eighth of January—Reopening Day—Tomorrow!" I tossed restlessly in my bed. I was coaxing sleep. But it would not come. I closed my eyes and muttered "Sleep, sleep, gentle sleep beloved from pole to pole." The hypnosis failed. For my little sister began to sing her little song which she was proud to sing every day and to everybody. In the room below my mother started her "Ariraro Ariraro" for the baby. "What a bore" I said to myself. The clock ticked away. Nine—Ten—Eleven—All was quiet. Silence reigned.

Day dawned. I was in a faded red-dust-coloured compartment of S. I. R. My friends and relatives were on the platform to bid me farewell. With a harsh whistle the train started off like a fearful dragon breathing fire. I took my kerchief and wept. The tears were still wet when I reached Palamcottah. I alighted with my trunk and bedding. I was too much in a hurry even to laugh when a fellow passenger with a pot-belly landed in a heap having failed to locate mother-earth under his legs as he alighted from the carriage.

I reached the college grounds. But the buildings—where were they? A man at my side said, "Yes, a huge storm at mid-night." "What fluke!" I cried. I whirled in joy. Bang! Bang! I was air-borne. Earth lay stretched beneath me, a magical carpet of green. I flew like a bird, like 'Air India'. Then I felt a fearful heat and saw the sun was just above my head. When I was studying in II Form my teacher had said: "No one can reach the sun, for it is so boiling hot there that anyone who goes near would be burnt down." What a fib! I was not burnt down. The clouds which covered me melted into airy dew and I felt a coolness instead of fearful heat. I saw a marble wall and some glittering steps and went up.

At the gate a man with some keys in his hands, allowed me to enter the building after pinching my ears as a penalty for my sins. He said it was heaven's antechamber. I went in and saw many angels seated around a table. A young man with a book in his hand nodded to me. He smiled and bade me join the dinner party. It had been arranged for me. I drank ambrosia and a ruddy nectar. I drank like a fish. The evening was fine with gorgeous clouds. I went with the young man for a walk. We climbed up the wall. He showed me the world beneath. Men moved like ants. Only our college stood silhoutted against the evening sky. Then fear came to me. I swayed like a bamboo when it bends before a wind. I grew dizzy and fell. Down, down I came. I closed my eyes.

"Hey, get up, get up for mass. You must take the morning train. You will never do well sleeping like this." My mother was pulling me up.

GENETIUS MIRANDA, I U.C.

Marxian History

IN the "Communist Manifesto" we read: "The history of all human society, past and present, has been the history of class struggles." This statement is stressed again and again in the other works of Marx and Engels.

The Dialectical Process

History for Marx is the result of the dialectical evolution of matter according to the laws of thesis, antithesis and synthesis. Matter which is the only reality, evolves dialectically and brings forth all the things which we see in this world, including man and all his finer faculties. The same dialectical evolution is applied to man and society. In the modern capitalist system, for example, the capitalists are the thesis; the workers or the proletariat are the antithesis. These are opposed to each other and they are fighting for mastery. And according to dialectics, the proletariat is destined to win. When the revolution is complete, and capitalism is no more, a classless Communist Society will synthetise.

The Four Epochs

In history, Marx recognises four epochs in the evolution of the dialectical process. The primitive communism, where the means of production were socially owned; the slave system, where the means of production were in the hands of the slave owners; the feudal organisation; where the means of production were chiefly owned by the feudal lords; the capitalist order, where the means of production were owned by the capitalists alone,—these are the four stages of the historical evolution of class and each stage represents an advance over its predecessor. At present, the tendency of the dialectical process is to establish the Socialist Society, where the workers will be the real owners. Socialism is the first phase of communism, which is the goal and end of all evolutions.

That there are only two classes in the world; that there is a constant struggle going on between these for domination; that one class always predominates over the other; that history has always progressed according to the dialectical process; that the whole history of mankind has been a record of class hatred,—these are mere arbitrary assertions of Marx, for they are not founded on history.

The Middle class

It is a well known fact that the majority of the world's population belongs to the middle class: they are neither too poor nor too rich. The middle class always existed and they will continue to exist; at present their number is ever on the increase. That the existing two classes will be ever at daggers drawn, is a mere assumption: capital and labour are not opposed to each other. The occasional disagreements and quarrels, which broke the harmony were only the exceptions. If at present there is a gulf between employer and employee, Marx is the cause of it for, as Bertrand Russel says, it was Marx who by his teaching created the class war.

Chopped History

Human History has not been a history of class struggle, nor has it been evolving according to the laws of dialectics. History is an unending stream and any historical event can be shown to be the synthesis of two previous events. And Marx has tried his best to interpret history to fit in with his theory of dialec-

tics. Thus the history which he presents to us is "unduly simplified, partial and selective." In the words of Edward Rogers Marx "chops the drama of history into four acts to suit to the demands of his dialectics, omitting a few inconvenient centuries." "Such irresponsible treatment", says Carew Hunt, "simply reduces history to a game for which the only qualifications are a lively imagination and much ignorance." Martin Bober in his "Karl Marx's Interpretation of History" comes to this very conclusion. History has never been a dialectical optimism ; it is a record not of progress alone, but of progress and decay. It is not so simple and systematic as man makes it, but it contains "complecated and baffling phases of human nature."

Fantastic Prophecy

With regard to his theory of class, Marx did not stop with interpretting history alone ; he went further to prophesy about the future state of the class. And nearly all his prophecies—that the number of capitalists will steadily decrease and that of the proletariate will ever increase ; that side by side with the ever growing riches and comforts of the bourgeois, there will be the appalling misery and servitude of the workers ; that the oppressed proletariat unable to bear the burden, will break out in a bloody revolution ; and that thus wiping away all capitalist elements they will usher in the era of plenty and prosperity and equality of the Communist Society—have not come true, and to the unaided eye, which did not see by faith, all of them seem rapidly to advance backwards.

The number of the capitalists is not decreasing, but is daily increasing. At present "the small owner cherishing the bourgeois frame of mind abounds." The conditions of the workers have improved tremendously. Thanks to the development of trade unions and factory legislations, the workers get decent conditions of work and good wages so that they can not only live well but also earn something for the future. At present most of the workers, especially the skilled workers are better off than the old middle class people.

The proletariat revolution, the over-throw of capitalism, the dictatorship of the proletariat, the advent of Communism etc.—are fantastic notions. They have no reality in the outside world. In fact some critics have pointed out that Mark was concerned with the study of the abstract world and not with the real. As says Gray, he saw visions, and visions so on high above logic and reality.

The great split

To conclude, Marx has introduced into the philosophy of history a new theory of class struggle. No doubt this has revolutionised a large part of the working population. If it has helped them in many ways —to combine together in their fight against capitalists : to demand boldly their rights and to better and improve the conditions of work and living—it has brought with it its far reaching evil consequences as well. It has destroyed the spirit of union and friendship between the employer and employee ; it has made the workers resort to violent and illegal measures. Instead of concord and union, we have now discord and confusion ; instead of love, enmity ! Whether we belong to the upper or lower class, we are all men ; we are all created by God and are all destined for the eternal life here after, which the Communist thinks himself wise to ignore or deny,— these are the motives which should impell us to consider even the least amongst us as our brother and to help him in all that we can. In this spirit of justice and charity and brotherhood alone can we solve the problem of class distinctions.

JOHN KUNJAPARAMBIL, S.J.

"Eritha Mudiar"

IN recent years there is a tendency for the younger generation to disregard spiritual values and pin their faith in materialism. Atheism is gaining ground. But the fact that there is One Supreme Being who will never fail to act, if circumstances warrant it, is illustrated by the two great world wars that have taken place within the last forty years.

Ambasamudram is a beautiful place in the Thirunelveli district. There is a famous temple of Siva on the bank of the river Thambravaruni. This deity, Kachabasurar, more familiarly known as "Eritha Mudiar" is very powerful. The following is a story attached to this deity.

Seranmadevi, near Ambasamudram was once the capital of a Chera King, Kulasekara Varman. Once he was afflicted by a serious disease. Even the renowned physicians could not cure it. One night God appeared before the King in his dream and told him that if he made a gift of a golden image to a Brahamin, he would recover from his illness. The King, after serious consideration decided to offer the gift to a learned and orthodox Kannadiga Brahamin, who was the only man to come forward to receive the gift. The Brahamin received the gift, but decided to utilise it for the public good, after he had completed the holy tour that he had undertaken before receiving the gift. He therefore entrusted this gift to another pious and holy man, the priest of the temple of Kachabasurar.

Days went by and the pious Brahamin returned from his holy tour and asked the priest for the gold he had entrusted him with. The priest however denied any knowledge of the transaction. The Brahamin took the matter to the King and the priest again denied all knowledge before the King. The Brahamin suggested that if the priest would swear before Lord Kachabasurar he would absolve him. The priest agreed and a day was fixed. On the previous night, the crafty priest with his divine power dispossessed the idol of its divinity and invested the divine power on the nearby tamarind tree.

But the Almighty came in a dream before the pious Brahamin and made a disclosure of the whole facts.

On the appointed day there was a huge crowd before the temple. The King with his retinue was present. The priest in his inimitable way appeared before the crowd ready to swear before the God. Instantly came forward the pious Brahamin and represented to the King that it would be a great religious offence to touch and swear on the deity and that he would be content if the priest would touch and swear on the nearby tamarind tree. The priest immediately walked towards the tamarind tree and swore on the tree that nothing was entrusted to him by the Brahamin. At once there was a flash and in a moment the tree and the man were reduced to ashes.

The king seized all the gold and restored it to the Brahamin who in his turn spent all the money in digging the great channel now known as Kannadian channel irrigating thousands of acres.

This is an ancient tradition although it may seem to some as mere story. Now Atom bombs and Hydrogen bombs have made their appearance. The world can be broken to pieces by these bombs. Men fear only these. Belief in the spiritual world and the existence of God is dying. You just think for some time.

V. SHESHADRI, I U. C., I GR.

Students and Fine Arts

ART! What abundant meaning it conveys! Where is it to be found? It is found everywhere and it radiates from every action and object in a measure. Every expression of skill is knit with art. Thus art has many branches. Painting, drawing, sculpture are all branches of art. Even cunning and strategems share in art, for they are skill used in a wrong way. We are here considering fine arts and their link with modern students. Fine arts consist of poetry, painting, sculpture, music, photography etc. Art demands only skill but on the other hand fine arts require mind and imagination.

Painting is traceable even to pre-historic times. Cave-men drew their charcoal lines to represent animals. Antique paintings were done with coloured earths. India has her tradition of painting different from the west. The painter sees nature and his instinct prompts him to picture the scene. Imagination gives life to the portrayal. A great painting gives not only pleasure but also calmness to the cloudy mind. In the fever and fret of modern life how degrading it is to see students forced to look for careers in uncongenial work. Dreams of becoming a painter have not the necessary encouragement in schools and colleges. This branch of art has no place in the curriculam of our university. There is need for more institutions like Viswabarathi University founded by Rabindranath Tagore. There no hours are fixed for studying. Any student at any time may approach his teacher and learn the thing that he wishes. Art can flourish only in such congenial surroundings. There must also be able teachers to teach them the art. There are teachers who can, by the magic of their pencil transfer the life around them on canvas to evoke unlooked for wonder. Such men should be by and boys should be taught the art on subjects they like. Why should talent lie dormant and rust away crushed by the need of passing examinations?

Poetry and painting open up vistas to the young. Poetry embodies and gives expression to youthful longing and visions of eternal beauty. Youth dreams of a brave new world as Plato dreamt in his famous 'Republic.' Will not these dreams mature into a better world tomorrow? There should be academies of art. It is then talent finds its scope. There is a Tamil Sangam at Mathurai which is only a spark now but which may one day kindle a great flame like the Tamil Sangam of yore. Where are our modern Thiruvalluvars and Elangos? English being the medium thrust on the educated, the Mother-tongue like Cinderella toils in the corner. We should give Tamil pride of place.

Painting as well as poetry requires a close observation of nature. The poet and painter behold nature, then they do their work imaginatively creating a world that surpasses nature itself. A poem touches the heart of the reader and rouses his soul to do service for his Mother-land. Great poetry can rouse the hearts of people to establish a new society. Has Mother India seen the last of her great poets? No proper encouragement is there! Bharathi in his life-time had to flee to

Puduchery, because his patriotic songs revolutionised Tamilnad and made the foreign rulers look mean and vile. Our land is free now fortunately, and we should pick up and encourage poets of the kind the land needs to maintain our past glorious tradition.

Sculpture is also a fine art. In olden days our sculptors carved immortal names for themselves by their glorious art. We have in our country many remarkable buildings for example, the temples built by the Chola and Pandiya Kings, their palaces and Mahals which are among the seven wonders of the world. When the English came here and became our masters they didn't care for this branch of art. The Tamil Kings lost their throne in course of time. The Tamil sculptor lived a precarious existence and it is a marvel that he has survived the changing traditions.

A student sculptor would do well to make toys in ivory, clay and stone. Professional sculptors should impart their tradition to the young. Coming out of colleges, where sculpture is taught, the young sculptors would shed the radiance of art around.

In a students' diary the cinema finds a sly place in his fine-arts' list. The silver screen is growing apace. It would not do to cry it down. Imagination should be set to work to harness it to real art. It covers a wide field and students can play a great role in its production. At present students should be encouraged to join technical colleges for that industry. Mr. Shantaram has won international fame by his soul-stirring reform pictures. In future if students are trained and encouraged in this field the cinema will become an influence for a sane and healthy living. There will be no unhealthy sex-appeal and brigand-mentality created. Art refines the soul.

Photography has also come into its own as a fine art. It is an art like literary composition. The boy comes to college to write his composition. He has thousands of ideas passing through his mind. He should arrange them in order and then only a shapely essay appears. Here is art, a skill in arrangement. Lastly even learning our lessons properly and systemattically is a fine art. It is the art of student life.

Art is everywhere around us. We should learn to observe it, in the street, in the class-room, at home. Even walking, writing and speaking should be artistic. Let art, fine art refine our thoughts and deeds. Let art bring peace and harmony around us.

M. ALAGAPPAN, II U.C., I GR.

Class-room Classics

The Englishman Falconbridge did not know Greek, Latin, or Urdu.

— An ignoramus no doubt!

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
2 5 AUG 1955
MADRAS

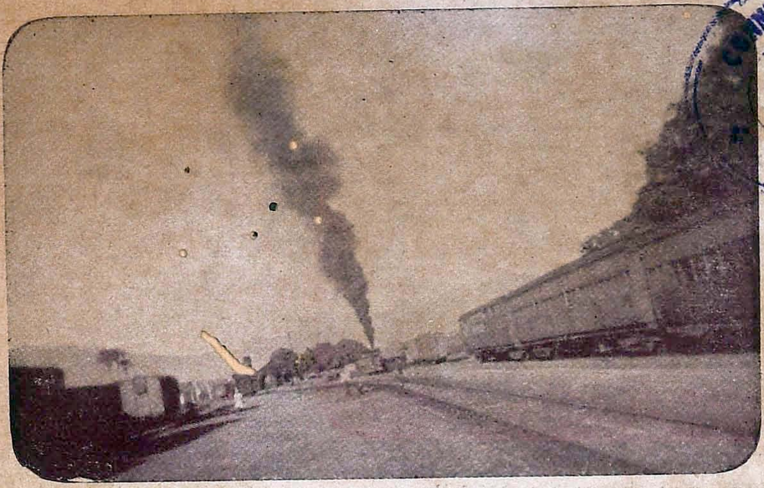

TRAIN AT SHENCOTTAH

S. Kurismuthu, II U.C.

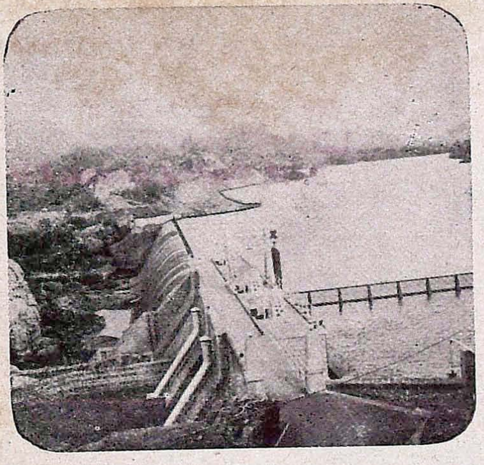

"PAPANASAM DAM"

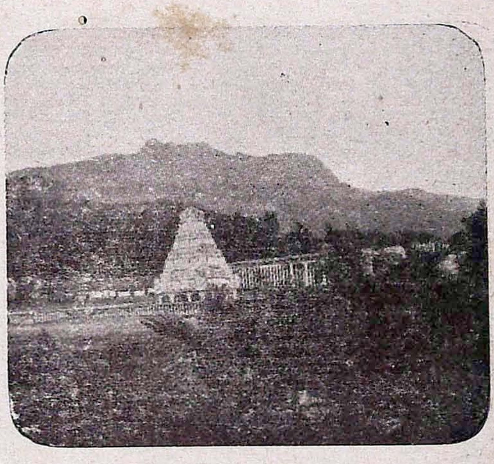

COURTALLAM

P. K. Sankaranarayanan, II U.C.

SANKARAGIRI FORT

N. K. Padmanabhan, II U.C.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

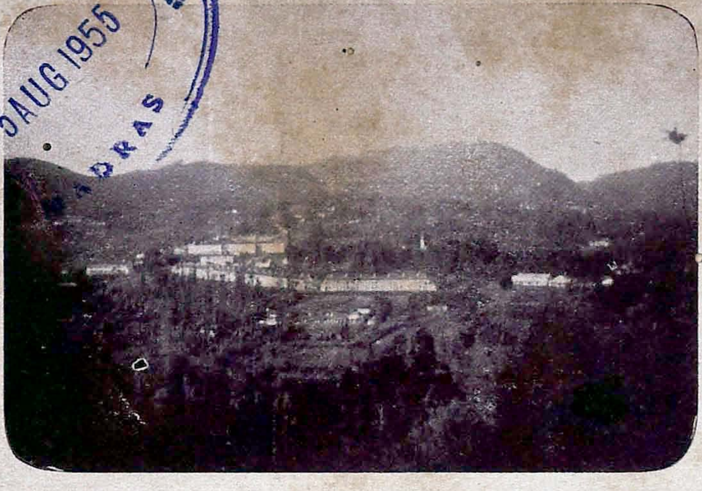

"WELLINGTON BARRACKS"
Nilgris
T. R. Sethuraman, II U.C.

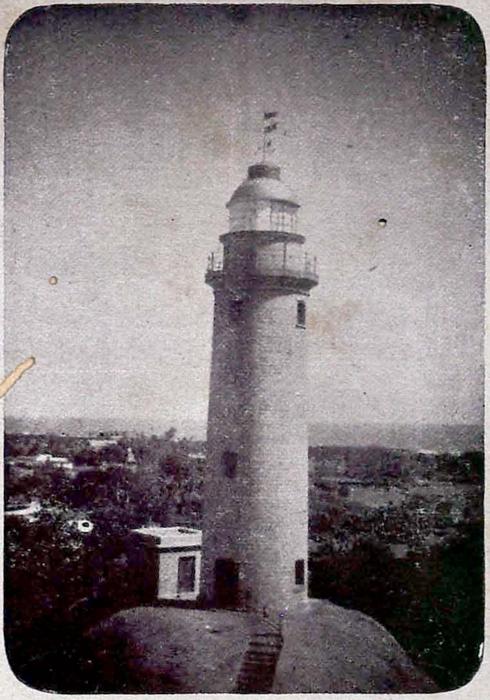

Mahapalipuram
LIGHT HOUSE
U. N. Thulasi Raman, I U.C.

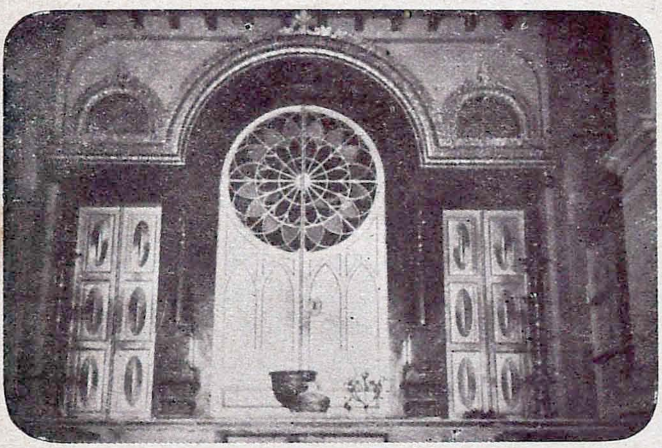

The Holy Gate—Vadalur Temple
M. Subramanian, IV Class

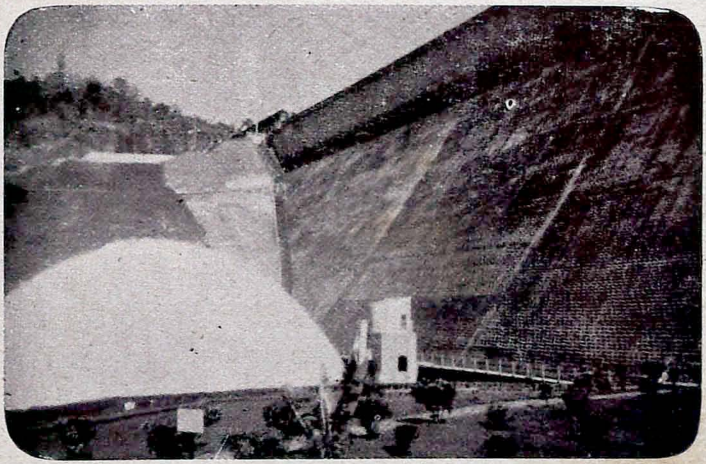

PAPANASAM
J. Jayaraman, I U.C.

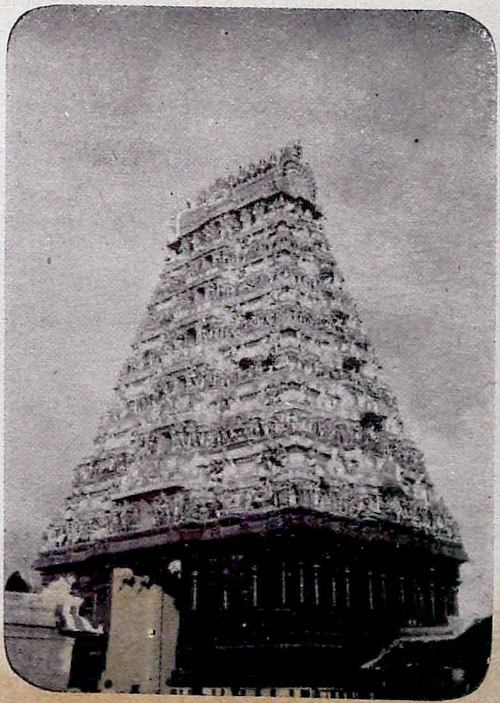

P. K. Yoka Rajan, II U.C.

RAINFALL AT PALAYAMKOTTAI

LAST year record was established. For the rainfall in 1952 is the lowest ever registered during the eighty years since the Palayamkottai Meteorological Station was established. During the whole year only 12·90 inches of rain fell against an average of 27·63 inches.

In the Tirunelveli District there are some 21 meteorological stations at which readings are taken daily and forwarded to Madras by telegraph. These readings, along with those of the other districts of the Presidency, are tabulated and compared and form part of the data on which the weather forecast is based. The readings for the Tirunelveli District, taken over a great number of years, show that the average annual rainfall in the district is 28·76 inches. For Palayamkottai it is 27·63 inches. During the period of seventy years for which detailed statistics are available there have been 32 years below the average and 38 years above the average. The average number of rainy days in the year is 42. The diagram shows the monthly distribution of rainfall throughout the year.

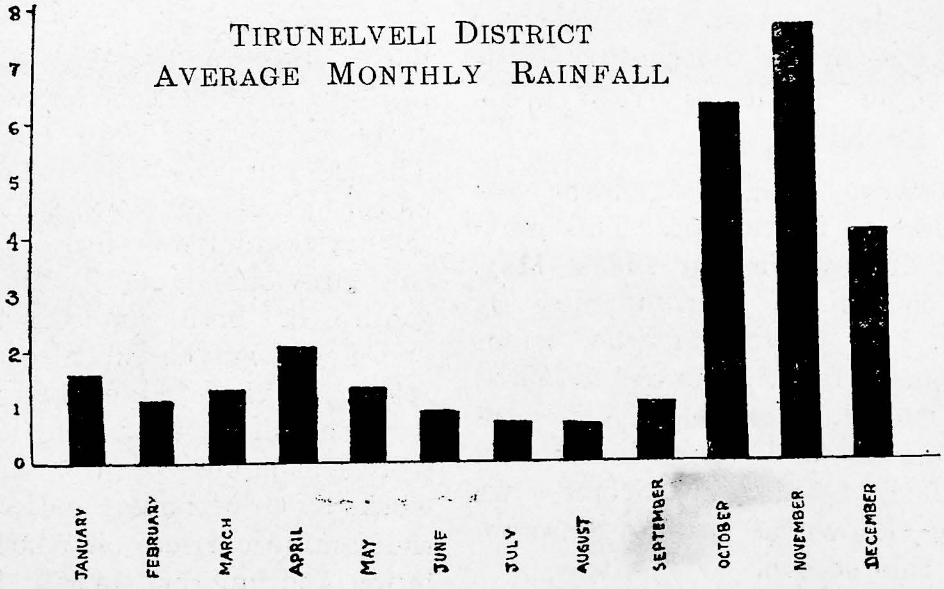

The year naturally divides itself into four periods and it is on the basis of these seasons that the farmer regulates the sowing and harvesting of his crops. The average rainfall during each of these seasons is shown below for the whole of

the Tirunelveli District and for Palayamkottai alone. For the sake of comparison the rainfall at Palayamkottai in 1952 is added in the last column.

MONTHS	AVERAGE RAINFALL				1952	
	Tirunelveli Dist.		Palayamkottai		Palayamkottai	
JAN.—MARCH	4·03	inches	3·55	inches	4·33	inches
APR.—MAY	3·43	,,	3·96	,,	2·20	,,
JUNE—SEPTEM.	3·34	,,	2·46	,,	0·43	,,
OCT.—DEC.	17·96	,,	17·66	,,	5·94	,,
TOTAL	28·76	,,	27·63	,,	12·90	,,

The rainy seasons

The seasonal distribution of rain is of more importance to the farmer than the actual quantity of rain. The farmer needs the rains of January and February to sustain the dry crops and to freshen the paddy and bring it to maturity. Failure of these rains may make all the difference between a good and a poor harvest.

The rains of April and May, known as the *kodai* rains, enable the farmer to plough his lands after the harvest. During these months the grass needed for grazing cattle begins to sprout forth its fresh green shoots.

The South-west monsoon causes the rains from June to September. This monsoon may set in towards the end of May. In July it is usually accompanied by heavy winds. In September the winds and rain abate. In the more favoured areas of the District, chiefly in the valleys of the Tambraparani and the Chittar and at the foot of the Ghats, the farmer sows a second crop—known as the *kar* or *samba* crop—during this season.

The rains from October to December are the most important in the year. Well over half the year's rain falls during these months. This is the season of the North-east monsoon when rain is needed to fill the tanks and saturate the dry fields. With the break of this monsoon the fields are ploughed and the main paddy crop is sown.

Low rainfall

Failure of the rains means failure of the crops and may well mean famine in the District. The lowest rainfall for the District was recorded in 1892 with only 15·35 inches. In Palayamkottai, previous to last year's record, the lowest was in 1890 with 14·42 inches. Other years of low rainfall in the District were 1876 with 16·14 inches and 1890 with 17·16 inches. The rainfall has been below 20 inches in eleven years since 1870. The most devastating famine was that of 1877. It began the previous year with the complete failure of both monsoons. In January and February the rains again failed. As a result of these nine months of drought both the short term and long term crops were a complete failure. In spite of relief works by Government and private agencies, the famine carried off 54,000 of the population and another 14,000 died of cholera.

High rainfall

Excess of rain, on the other hand, may cause serious damage by floods.

In the District the highest rainfall was recorded in 1914. That year the District average was 47·80 inches. Kadayam received 74·73 inches. Palayamkottah had 49·46 inches, the highest ever recorded in the station. Floods have been frequent. An early flood disaster came in 1827. Tirunelveli was completely under water and people were rescued in boats from their housetops. Cattle in hundreds were swept away. "The whole face of the country," the Collector wrote, "was so changed that though formerly quite familiar to me, it was with difficulty that I could recognise some of the most prominent objects." The Assistant Engineer was stranded for three days in the *gopuram* of the Srivaikuntam temple.

Another flood followed in the wake of the famine of 1877. After a full year of negligible rainfall the North-east monsoon broke with violence. In October 7·50 inches fell, 13·55 inches in November and 16·67 inches in December. On December 6th over 27 feet of water passed under the Tinnevelly Bridge. Hundreds of people were rendered homeless and the Collector was confined helpless in his bungalow with the basement flooded and water lapping the halls on the ground floor. Hardly had these floods subsided than on December 17th, the Tambraparni carried down another deluge exceeding all recorded floods. Under the Tinnevelly Bridge the river rose to over 28 feet, the highest ever recorded. This time it was the Sub-Collector who was marooned in his bungalow at Shermadevi looking out the whole day on a sea of water dotted here and there with tree tops.

Average rainfall

The "good old days" of abundant rains have passed. Such is the lament today. But this is not confirmed by statistics. The table below compares the rainfall of the district by decades and shows the average rainfall during each decade and the average rainfall over the whole period.

Years	Average Rainfall
1870 — 1879	25·70 inches
1880 — 1889	28·70 ,,
1890 — 1899	27·12 ,,
1900 — 1909	27·78 ,,
1910 — 1919	28·64 inches
1920 — 1929	34·35 ,,
1930 — 1939	29·15 ,,
Average (*70 years*)	28·76 ,,

The table shows only small variations during each decade. It is eighty years since the average fell below 27 inches. On the whole the later averages are slightly higher than the earlier ones. An average of from 27 to 28 inches may reasonably be counted on. The high figure for 1920-1929 is due to there being four years in the decade with over 39 inches of rain.

In the present decade Palayamkottai has made a weak start: 24·30 inches in 1950, 24·61 in 1951 and 12·90 in 1952. But in this very fact there is a gleam of hope for the future. In order to maintain the average as has been done in the past the rainfall during the remaining years of the decade must necessarily be above the average. To sustain the present Palayamkottai average of 27·63 inches the average rainfall during the next seven years must be 30·64 inches.

R. V. HAGUE, S.J.

Some Howlers

MARK Twain the great humorist has compiled a set of howlers, strange definitions and examples of ignorance exhibited by the boys in public schools. For the poor man, whose tough business it is to pore over the compositions written weekly or fortnightly, they afford a sort of relief from the monotony of the work. Breaking the sides with laughter the examiners are apt to thank the ignoramus, though they may not increase his marks. The samples collected by Mark Twain may make us doubt whether such ignorance exists. If there are English boys who can define Alexander as a cactus growing in the African deserts, there are friends in our country capable of such flights. I have come across the following original gems.

On Classical persons :

(1) Sibylla—an old lady whose father compelled her to marry somebody. So she died.

(2) Diana was a lady of Greece who died for want of marriage.

(3) Diana was a *gentleman* who had to be a *virgin*.

(4) Alfred was the king of animals. The gardener did not allow him to eat the plants like cakes.

(5) Alfred was made to love the swine-herd *which* was on the oven. He allowed the swine herd to burn away.

(6) Alfred made Dionysius to look after his cake. He refused and so he was banished from the house. And Alfred ordered that the children should be killed by Dionysius.

Famous passages assume fantastic shapes when they come out through the brains of our boys suffering acutely from "examination-fever."

"Truth, Sir, is a cow which yields such people no more milk, and, so they have gone to milk the bull"—Look what it becomes :

(1) "The cow which will yield milk in the field turns to milk the bull."

(2) Nowadays the only business of the clergymen is to make couples promise that they will never part from each other.

(3) Gandhiji was the son of Sarah Ford and Michael.

(4) Fury is a highly poisonous plant which like a woman kills whom it hates.

(5) Portia had to remain a bachelor.

(6) Shakespeare was an Italian by birth.

R. RAMAKRISHNAN, B.A.

LA RÉPONSE

Deux docteurs, Jean et Charles allèrent en Amérique dans un petit navire. Sur le chemin, le navire se cassa en morceaux. Heureusement, Jean et Charles furent sauvèr par un bateau indigène et amenér dans une île. Les gens du pays semblaient étranges et curieux.

En les voyant, Jean s'écria:

"M. Charles, leurs jambes ne sont-elles pas belles?"

Charles répondit: "Hé! Hé! Jean, ne savez-vous pas que je suis un specialiste des poumons?"

LA RAISON

Louis et François voyageaient dans un tram. Louis demanda: "Monsieur, quelle heure est-il?"

François répondit d'une voix forte: "Demandez au receveur."

Louis était surpris de sa réponse. Il lui demanda: "Monsieur, pourquoi ne m'avez-vous pas répondu poliment?"

François dit: "Monsieur, si je vous réponds poliment, ensuite, nous commencerons à causer. Si nous causons, j'aurai à vous inviter chez-moi. Là vous verrez ma soeur et commencerez à l'aimer. Alors, vous la demanderez en mariage. Mais je ne veux pas que mon beau-frère soit sans une montre."

J. JAYARAMAN, I U.C.

Penalty

THE English composition hours dragged on wearily in the after-noon. The class was in the fidgets. Our benevolent tutor was reluctant to let out thirsty students whose number was ever on the increase. Suddenly there was a hush. The hum and submerged talk ceased. Someone had given the cryptic signal. The chief lecturer in English was in the hall. We pretended intense concentration. He inspected a few note-books and then looked satisfied. Turning to the class he said: "Let me see how many have secured 50% and above in English in the last examination." No one stirred. Two students stood up in the front row. I followed suit. I did not know why. The lecturer looked at us curiously and said laconically: "Meet me after class."

When he left the hall my stomach began to sink. Was ever folly more rash! 50% in English! I could as well have secured the moon! As for meeting the lecturer after class, I resolved to vanish into thin air. Accordingly after class I was rounding off a corner when one of the two "clevers" who stood up collared me and coaxed and warned me: "He noticed you very well, you cannot escape."

There was nothing to be done and I went to the lecturer's room. "How many marks did you get?"—"Fifty out of two-hundred." He looked at me gravely: "That makes a difference, and I think you were sleeping in the class. As a penalty you will go home and write me two stories or anecdotes in English. Bring them to-morrow." He waved me away.

I tottered out. Things were getting worse. I sat down at my desk that night biting my pen. Two stories, well, I had them. I wrote.

"Once upon a time there was a fat lady. She had a fat cook. This cook fell ill. The Doctor put her on diet. One evening the mistress walked into the kitchen. She found the cook with a plate of meat pie and vegetables. "I thought the doctor put you on a diet?" said the lady. "Yes", said the cook, "I have had my diet, now I'm having my dinner."

Having cribbed the one above I wrote out another.

There was a student in our College. He played foot-ball and had an injury. The science professor visited him in the hospital and asked him gravely: "Were you injured in the vertebral column?" "No, Sir," replied the student, "I was injured in the Parade Ground."

Next day I presented my stories to the lecturer. He smiled and said: "Do not sleep in the class."

EDWARD CARDOZA, I U. C., III GR.

The Palmyra

(A TRUE ACCOUNT OF ITS LAMENTATIONS)

I am the cursed member of my family. The coco-nut tree, the plantain and other members of the palm-family are flourishing in fertile and watery parts of our land. But, ah me! I am confined to the dry and parched districts of Tamil-nad where I delve with my agents to the depths of the earth to get some water and food. My fate is a very hard one.

The only pride of aspect that I can boast of is my giant height. I tower—I aspire—I soar forty, fifty, sixty feet. And my handsome head (so they say) with its crisp and fan-shaped green leaves is my crowning glory. Woe the day! This capital, the green leaves and the heady shoots invite rapacious hands that tear my head away. My head endures great bitterness and sorrow. Much of this bitterness and sorrow is caused by selfish, thoughtless and unscrupulous man.

> "The palmyra (Borassus flabellifer) is an erect palm diœcious . . . There is no single product of the district which provides an occupation for so large a number of its inhabitants as the palmyra; there are nearly nine million of them, and roughly it may be said that one in every twenty of the population depends for his livelihood, either entirely or to a great degree, upon this tree."
>
> —*Tinnevelly Gazetteer*—1917

God in His wisdom has gifted me with some sweet juice which man is very fond of. With dexterous art he climbs to my head and chips and taps the tender shoots on my head to get at the heavenly liquor that is stored up within me. From this juice he prepares sugar and jaggery and the crystals that children love.

I give man what I can. I cannot boast that I give him hospitable shade like the banyan tree. I allow him to cut my darling leaves and strip me of my golden fibres. I cook his food. Curiously enough man forgets all gratitude and alas! the day will come when I will be cut into convenient pieces. The dismembered parts of my body will be used by him for architectural purposes. I provide him with pillars and rafters. But the story of my sorrow does not end here. For very often I am burnt as firewood.

In days gone by, what glory I enjoyed! Man came near to worshipping me. Formerly men were generous and thankful to me a good deal more than to-day. Considering the benefits I gave them they called me by the name "Karpaga" which is a

cow in heaven. She gives anything to anybody for the asking. Since I came near to fulfilling the role of this heavenly cow on earth providing man in most of his necessities he gave me this appellation. How proud I was of this name. Man has forgotten me. I am now a mere "Panai." The Karpaga from heaven is daily sending me messages of sympathy.

I stand forlorn looking to heaven. I sigh to the four winds and my tears fall and mingle with the dew.

S. JEYARAJ, II U.C., III GR.

Incipient cannibalism

Even gentlemen like Antonio joined the jew-biting.

CONNEMARA ... 25 AUG 1955 MADRAS

COLLEGE DAY SPORTS

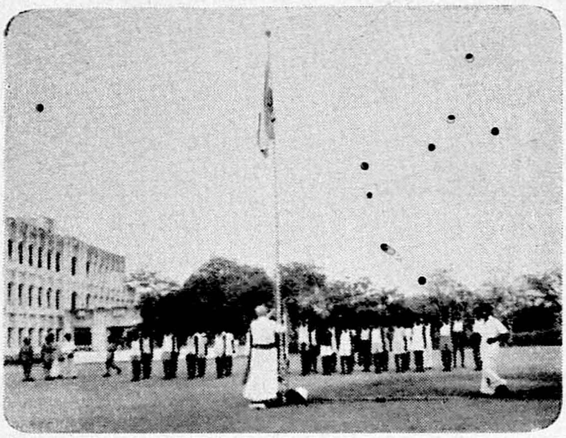

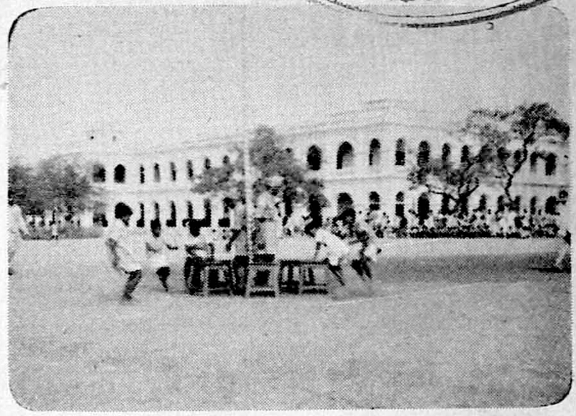

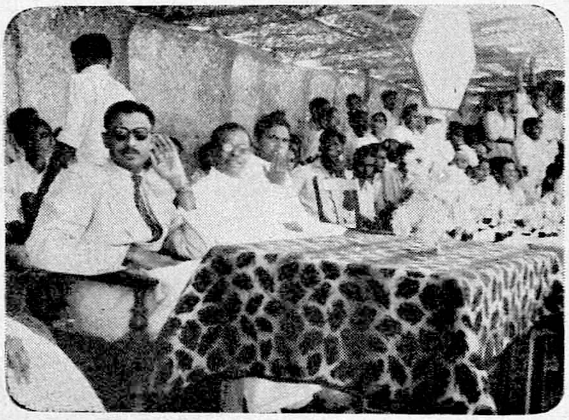

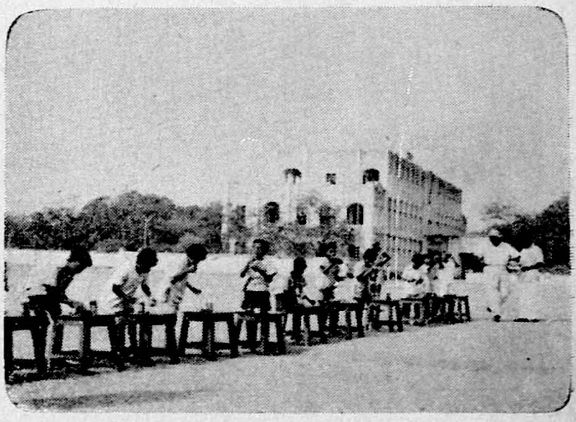

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

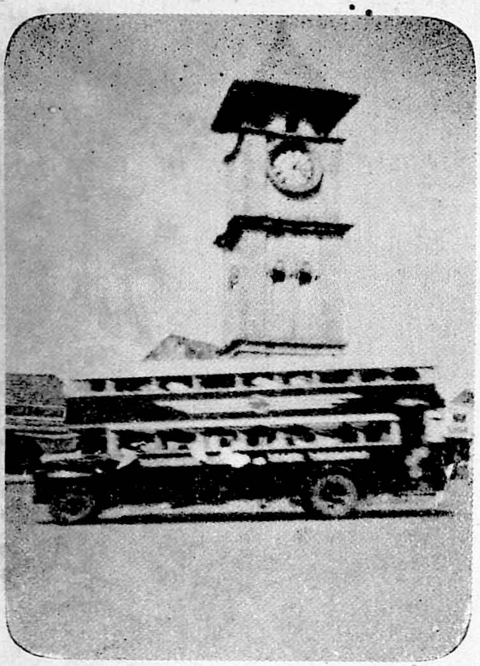

DOUBLE-DECKER
Nagercoil
N. A. K. Alagirisamy, II U.C.

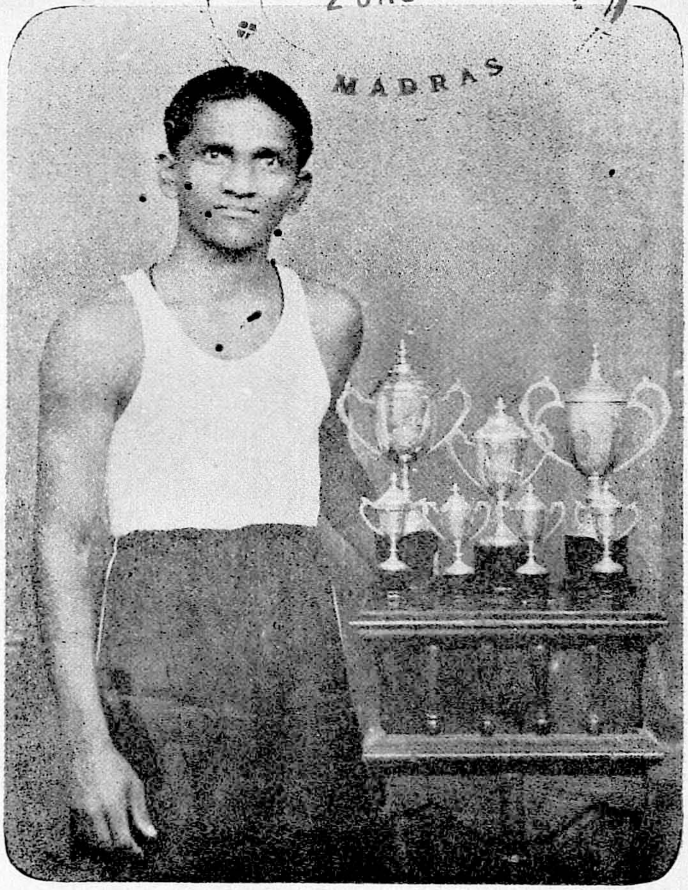

P. DURAI RAJ, I U.C.
College Junior Champion

CLOCK TOWER
Nagercoil
C. Raymond, II U.C.

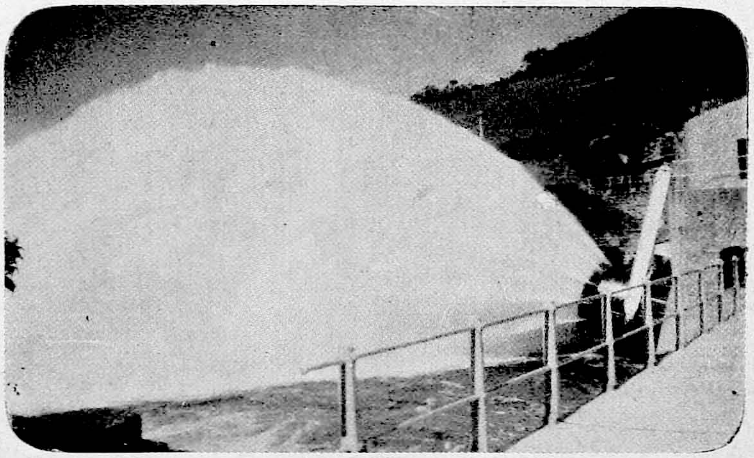

Papanasam
J. Jayaraman, I U.C.

St. Francis Xavier

1506—1552

ONE of the most striking and the sweetest of figures that have passed across the pages of history is that of St. Francis Xavier. A canonized Saint of the Catholic Church, he is still the beloved of the world—of the Hindu, the Budhist, the Moslem and the Christian alike. A saint is not born but made. This is only too true of Saint Francis who by dint of his sheer personal effort, aided by grace, turned the ladder of his worldly ambition into the Ladder of Jacob.

Francis was born in the castle of Xavier on April 7, 1506. His father Juan was a famous Doctor of Law and his mother Mary, a pious lady, claimed descent from a Duke of ancient Spanish nobility. This Basque family, like all the Basques, was proud and imperious but capable of the highest tenderness and sacrifice. Magdalena, sister of Francis for sometime a lady-in-waiting to the famous Queen Isabella, gave up the world and embraced a premature death in the convent by severe austerity. His two brothers Miguel and Juan distinguished themselves fighting for the independence of their Navarre and probably countenanced Ignatius of Loyola in the siege of Pamplona.

Young Francis was given the best education then available in Europe. Paris was the mother of universities, supplying the best men to Church and State, At the age of 18, he was put in the Sainte-Barbe College, where he enjoyed life for 11 years. He distinguished himself in sports and high jump in the whole university. Unfortunately moral life was at a low ebb in Paris and only by special Providence was Francis saved from peril. He won laurels in academic life and became a successful professor with a promising future. None was more popular than Professor Francis.

It was a Basque who drove this Basque into another field of glory. The story takes us back to Pamplona again. Ignatius of Loyola, a renowned soldier, was bent on winning military glory but his vanity was dashed to the grounds at Pamplona where one of his legs received a bullet. A long convalescence turned his thoughts to God. A middle-aged cripple, he limped to the University to take his degree. He was not ashamed of street-begging or street-preaching. He breathed a religious zeal and holiness which was contageous. It so happened that Ignatius was made the room-mate of Francis at Sainte-Barbe College. Francis, fifteen years younger than Ignatius, hated and successfully avoided him for two years. But Ignatius was a patient angler. Not merely what he observed in the life of Ignatius, but that great panacea for the ills of the soul—the Spiritual Exercises—moved the heart of tender Francis. Now 28, Francis felt a

forest fire in his soul and became the follower of Ignatius.

From now onwards, Francis looms bright even as Saint Paul. Led by Ignatius, in the College of Saint Barbara a union of seven men was formed who vowed to become priests with such other ideals as individual perfection, absolute sacrifice, service of God, salvation of souls and service of the Papacy. This Company of Jesus, the future Society of Jesus, also resolved to go to Jerusalem on a pilgrimage. In Italy en route to Jerusalem which was never reached, the companions got ordained. Fr. Francis now in Venice commenced his marvellous priestly life, living and sleeping in the hospital and doing penance of a super-human type. There again he had his dream of the Indian apostolate. When Fr. Bobadilla was unable to go to India, Fr. Francis was asked by Fr. Ignatius, the future General of the Society to go to the Indies in response to the request of the Pope and King John of Portugal.

The western coast of India was the first field of Saint Francis. On May 6, 1542 he landed in Goa. As in Venice, he made the hospital the centre of his activity. It is said that the salvation of souls was the food and drink of our Saint. He always began from the children: "Suffer children come unto me." Out of them he built "the shock troops." With a bell in hand, he sang and dramatized the creed or the Ten Commandments to interest the little ones. Elders also joined the crowd and headed by Father Francis, the crowd entered the Church. When he felt that they were sufficiently indoctrinated, baptism followed. In a sense, times were propitious. The backward classes of the South were repudiated by Mother India and despised by Father Portugal but cordially embraced by Saint Francis. He was so far-sighted as to start the St. Paul's College in Goa—the first Jesuit College—to train an indigenous clergy. Asia must evangelise Asia. In the west coast, the missionary labours of St. Francis Xavier covered all those regions from Bombay to Agastiswaram. The Saint befriended the ruling Raja Marthanda Varma and constructed over 40 Churches on the coast and converted some thirteen villages in the South including Manakudi in the Agastiswaram Taluk.

The fruits of the work of Saint Francis were not less glorious in the Pearl Fishery Coast. It was indeed hard. for Saint Francis to pick up Tamil. He had no aptitude for the study of languages. In fact he never could talk Tamil well nor fluently. But more serious difficulties beset him. Though those great Kings of Portugal taught that the glory of Portugal and glory of God were identical, the servants of the crown "preferred pepper to souls." Besides, political dissensions and dynastic disputes caused anti-Christian persecution. With all these, Saint Francis had to face the usual difficulties of climate, of wild animals and poisonous reptiles and scanty food. He often walked tens of miles a day covering a sea of mud. His great converts of Tamil Nad were the Barathars of the coast, Vembar, Tuticorin, Punnaikayal, Cape. A frank and unsophisticated community, they received the faith in large numbers—over 20,000—and have remained till this day the bulwark of the Catholic Church in South India. Saint Francis thirsted for conversion of Ceylon. He concerted measures but they failed. Ceylon was the first failure as China was the last. The Saint visited Mylapore and its historic tomb of St. Thomas. Despite his short stay there, he radiated the peace of Heaven by cleaning away mortal sins and irregular marriages. Saint Francis had become thin and emaciated

by overwork during the day—Mass, confessions, sermons, baptism, marriages, funerals etc.—and by nocturnal expeditions to commune with God—his daily Gethsemane.

The term "self" had no place in the dictionary of St. Francis. His one and only thought was the conquest of souls as the standard-bearer of Christ. From South India, he looked at the Great Archipelago, east of Siam and Sumatra in the Pacific Ocean. Father Francis knew of the highly dangerous barbarians who lived in Malacca. But personal danger was never a motive which deterred him from action. These were wild folks who ate the bodies of enemies killed in tribal wars. Old parents were eaten up in banquets (Vide Life of Saint Francis Xavier by Fr. Brodrick, S.J., p. 257). Other serious difficulties were the headwinds which usually wrecked the ships. A furious wind assaulted the boat in which the Saint was voyaging from Amboyna to Ceram. He dropped his crucifix into the sea by its cord. But the cord slipped and the waves swallowed it. After 24 hours, it was brought and delivered to the Saint by a crab. The Saint walked the deck on his knees and received his dear crucifix. More wonderful was the Saint's conversion of some of the wild tribes. It is to be attributed to his invincible goodness which was irresistible.

The next objective of the Saint was Japan. He started this spiritual expedition with three Japanese converts, a Chinaman and a Malabarite. The Bonzes or Buddhist monks, a half-military and half religious order obstructed the Saint's impenetration. Yet, St. Francis converted some hundred people at Kagoshima and over 500 at Yamakuchi in a few months.

The responsibility of administration and inspection recalled St. Francis Xavier for the last time to India. Saint Ignatius had constituted India as the third Province of the Society and Father Francis was made the first Provincial. Complaints were made that St. Paul's College had been mismanaged and secular authority was influencing spiritual administration. In the few months of his stay in India, Saint Francis revealed that he could spit fire as he breathed tenderness and love. He abolished the dual jurisdiction in Goa. By removing Fr. Antonio Gomes, he stamped out irregularity by making the sacrifice of a most brilliant man. His instructions to Fr. Gaspar betray a kind of farewell, a leave-taking for good from India.

The great dream of St. Francis was the conversion of China, the Forbidden Empire. Once again putting his trust in God, he set out with three men to convert China, one of whom was the Chinese convert Antonio. The hostility of the captain of his ship upset his plan. Covering 1500 miles, Saint Francis managed to reach the island of Sancian, only 6 miles from the Chinese coast and 30 miles of Canton. The Saint put up in a wooden hut covered with straw. He hoped that some vessel or other would give him a lift into China. His attempts to persuade the Chinese merchants to take him to the mainland proved unsuccessful. His daily longing to get across those miles was a bitter agony indeed. Meanwhile there was no food to eat and Antonio went about begging. October and November were chill months in Sancian. Meanwhile Saint Francis got fever and was bled several times. He fainted, got a nausea and became worse. After eight days of fever and three days of speechlessness, on December 3, 1552 at the age of 46, died the most affable of Saints, St. Francis Xavier. His body, interred in Chinese earth, was brought to Goa in 1554 as the greatest treasure of his spiritual children and has enjoyed

miraculous preservation for some centuries. The Church raised him to the altars and canonized him in 1622. To that great Apostle of the East has been given the title of "Patron of India and the Missions." Here is the eloquent tribute of a Protestant writer Philip Baldaeus, "If the religion of Xavier was ours, we would feel constrained to venerate him as another St. Paul. He has hardly an equal. I find it difficult to elevate my thoughts to the structure of such a man, and my pen is powerless to express his greatness. When I think of his courage, his patience, his endurance in the midst of tribulation, I find myself saying with St. Paul, who is capable of such things?"

S. DAVID MICHAEL.

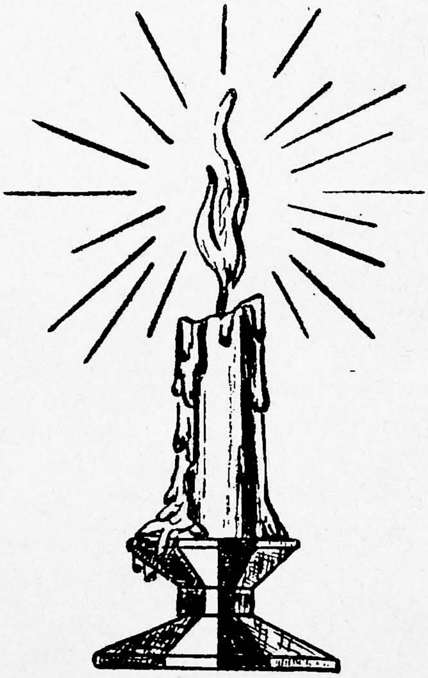

Witchcraft

Shylock stands upon the dew of the law.

Truth in Legends

IN every land legends follow the trail of great men and keep alive their memory. Our country is thick-strewn with stories and legends most of which have a religious bearing. These legends have often a truth to inculcate. It is four hundred years since the arrival of the great Saint Francis Xavier on the shores of Tamil Nad. The villages which he evangelized still recount some marvels connected with him.

On the sand-fringed shore near Punnai-kayal is one of these less known legendary spots. In a place where the limestone rock is washed by the sea fishermen will rake the sand and show you the water oozing out. You drink it and notice it is fresh and pure water. How is that? you ask. St. Francis knelt and said his prayer here once, you are told.

A little further off on the moist soil inland you are shown the wildly growing greens and potherbs of a kind. Women collect handfuls and munch them and carry home to be cooked. These greens are found elsewhere on the coast but never edible. Here again St. Francis is said to have blessed the spot and given his Christians a gift. The "Scientist" nods his head and calls it an endemic herb and nobody is the wiser for it. I can only think of what Bacon said of superstition. "There is a superstition in avoiding superstition . . . I would sooner believe most incredible marvels of any religion, than that all nature works without a Providence."

ANTONY PINHEIRO, IV U.C.

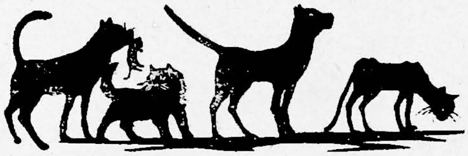

A scrap of paper

Shylock said that Antonio should be bound in the bond.

MARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

Xavier Hostel Diary

1952 June 23: The Hostel reopens for the senior students who promptly pour in and take possession of the upper rooms of the two "New Blocks" with the blessing of Rev. Fr. Warden.

June 24: The classes begin for the seniors. Our young and energetic new Principal, Rev. Fr. Soosai, S.J., exhorts us to be faithful to the traditions of the college. He lays emphasis on the rule: "Students should remember that, wherever they may be, they represent the college and honour or dishonour it by their behaviour."

June 26: Classes begin for the Juniors who flood the hostel darting about like fledglings, inspecting everything curiously. The general topic is of rooms. "What a fine room I have!" "My room is finer." "I prefer the ground floor." "I like the upper." Parents, who come to see their sons settled in college life, are surprised to see the hostel garden—a miracle of green in a barren landscape.

June 28: We gather in the hall. Fr. Warden explains the 30 rules in his own characteristic humorous way, "During the hours of silence and study spare your tongue," is one of his golden rules.

July 1: Our strength has passed the limit of 309. We are 334 and still growing. The accommodating spirit of our hostellers is wonderful. Several volunteer to share their rooms with the needy ones.

July 18: We have reached the record strength of 352.

July 20: Watching the solemn and stately procession of Corpus Christi we are reminded of our need for and duty towards the Supreme Being Who leads us to eternal happiness.

July 31: The feast of St. Ignatius of Loyola, Founder of the Society of Jesus. The Juniors are on the alert. "The seniors may be virtuous but 'Sakkarai-pongal" must not be banned", say they and make a rush for the 12-30.

August 7: Retreat holidays take most boys away home where parents can hear of hostel life and of our "loco parentis."

August 15: Independence Day. Our National flag flutters in the soft wind raising our hearts and thoughts to the service of the country, as our beloved leader Nehru has said.

September 15: Examinations over we disperse for the holidays leaving the warden to take action against the bugs in our rooms. As for leaving the bugs you cannot. In every bus and railway coach they are lying in wait for us.

October 3: The second term begins. The seniors are girding themselves up in view of the Selection Examination.

October 10: Glad news! The Pentland Shield is ours for the eleventh time. We beat St. Joseph's college.

October 17: Deepavali—The few remaining behind are enjoying the freedom from rules.

October 23: The Warden discovers that there are some picture-goers who go on the sly. He gives them the raspberry.

October 26: Fr. Warden gives us a warm talk. He reminds us of our duties to ourselves. The honour of the college is something that every student should keep before his mind, he reminds us.

October 30: College Day Sports. Where are some of our "idli" champions and "thosai" sportsmen? Not on the field. The hostellers win few honours.

December 8: The Selection examinations begin. "Will the Selection be strict?" "Not at all, Sleep away," consoles another. Lazy bones think there are lazier bones and each is hopeful.

January 8: The college reopens. Fr. Warden wishes us all a happy New year. There are a few wry faces worrying too late about their non-selection.

January 13 & 14: Pongal Holidays. Dainties and crackers galore!

January 18: Fr. Warden lets us off to the pictures. His view is: "Modern boys are a bit fancy."

January 26: Republic Day. The mess is festive. Home tournament and tests keep us busy.

February 3: Holiday. We are in the month of photos and parties. Hostel Day Sports with the tug-o-war are looming before us. And then will follow the straining of every nerve of brain for the examinations. Of the latter students should remember what some one has said: "The greatest fool may ask more than the wisest man can answer."

P. ALWARAPPAN, II U. C.

Britto Hostel Diary

June 23: Re-opening day. Seniors arrive with their old familiar faces and feelings and see the familiar things and persons except for the wardens. We miss our ever kind Warden Rev. Fr. Aruljeganathar, S.J., who was known as the "papa" of hostellers and boarders. In spite of his ill-health he carried on with patience and fortitude. We can never forget his sympathy and good example. Fr. Vincent Miranda has taken his place and warms us with his enthusiasm. Fr. John Kunjaparambil has succeeded Fr. Jacob Fernando as sub-warden.

June 24: Classes begin. We miss our popular Principal, Rev. Fr. S. Arulsami, S.J., and the new Pricipal Fr. Soosai, S.J., welcomes us with a smile.

June 26: Classes begin for the Juniors. S. S. L. C. holders go about comparing marks and speculating about the groups which they should choose. The passion for "science" seems to be still very strong.

July 7: Rev. Fr. Rector gives us a talk. He lays before us the ideals of a Catholic Hostel.

July 8: Mass of the Holy Ghost said by Fr. Principal.

July 10: Managing Committee appointed to sit together with Fr. Warden and sub-warden to discuss matters relating to Hostel life.

July 13: Adoration Sunday. The inaugural address of the C. S. U. was delivered by Mr. Maria Susai, M.A., L.T., District Educational Officer. The subject is "Catholic Action and Students."

July 19: Feast of St. Vincent. We offer our felicitations to our Warden.

July 20: Corpus Christi procession—Our pandal is in mosque style neatly executed with the help of Fr. Jacob Fenando. Congregational singing led by Fr. Warden is initiated.

July 31: Feast of St. Ignatius of Loyola. We have a grand social in the Boarding House Hall and a film show.

August 7: Our Retreat begins. Rev. Fr. De Rotton, S.J., preaches a fervent retreat.

August 15: Feast of Our Lady's Assumption, and fifth anniversary of our country's independence.

September 6: A grand meeting in the Centenary Hall to celebrate the erection of the new Province of Madura of the Society of Jesus.

September 10: We go home for the Michaelmas Holidays.

October 17–19: Centenary Celebrations. Dialogue mass by Rev. Fr. Rector. Rev. Fr. Kulandaisami, S.J., Superior of St. Mary's, Madura hoisted the centenary flag. On the second day there is a parliamentary debate with Mr. X. I. Cruz, B.A., as the speaker. "In the India of today missionary work must be done through social action".—The proposition carries the day. In the evening of the third day a candle light procession with the statue of St. Francis Xavier in a decorated lorry makes a fine impression,

THE D. P. I. AT ST. XAVIER'S

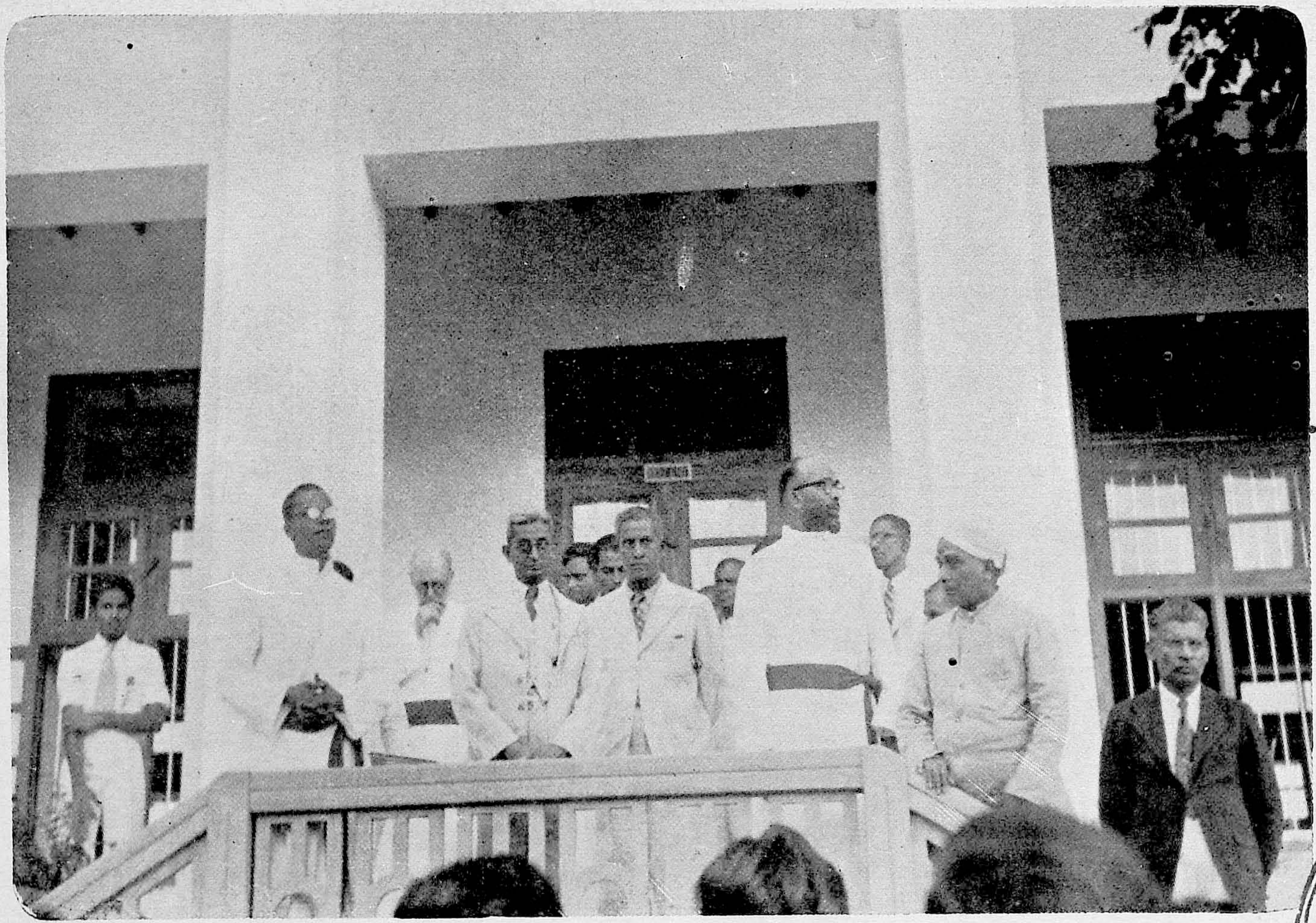

OPENING OF THE SCIENCE HALL

By G. Raguvaran, I U.C.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

ST. XAVIER'S COLLEGE, PALAYAMKOTTAI
VICE-PRESIDENTS AND SECRETARIES OF COLLEGE SOCIETIES
WITH REV. FR. JEROME D' SOUZA, S. J., 5—8—1952

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
AUG 1955

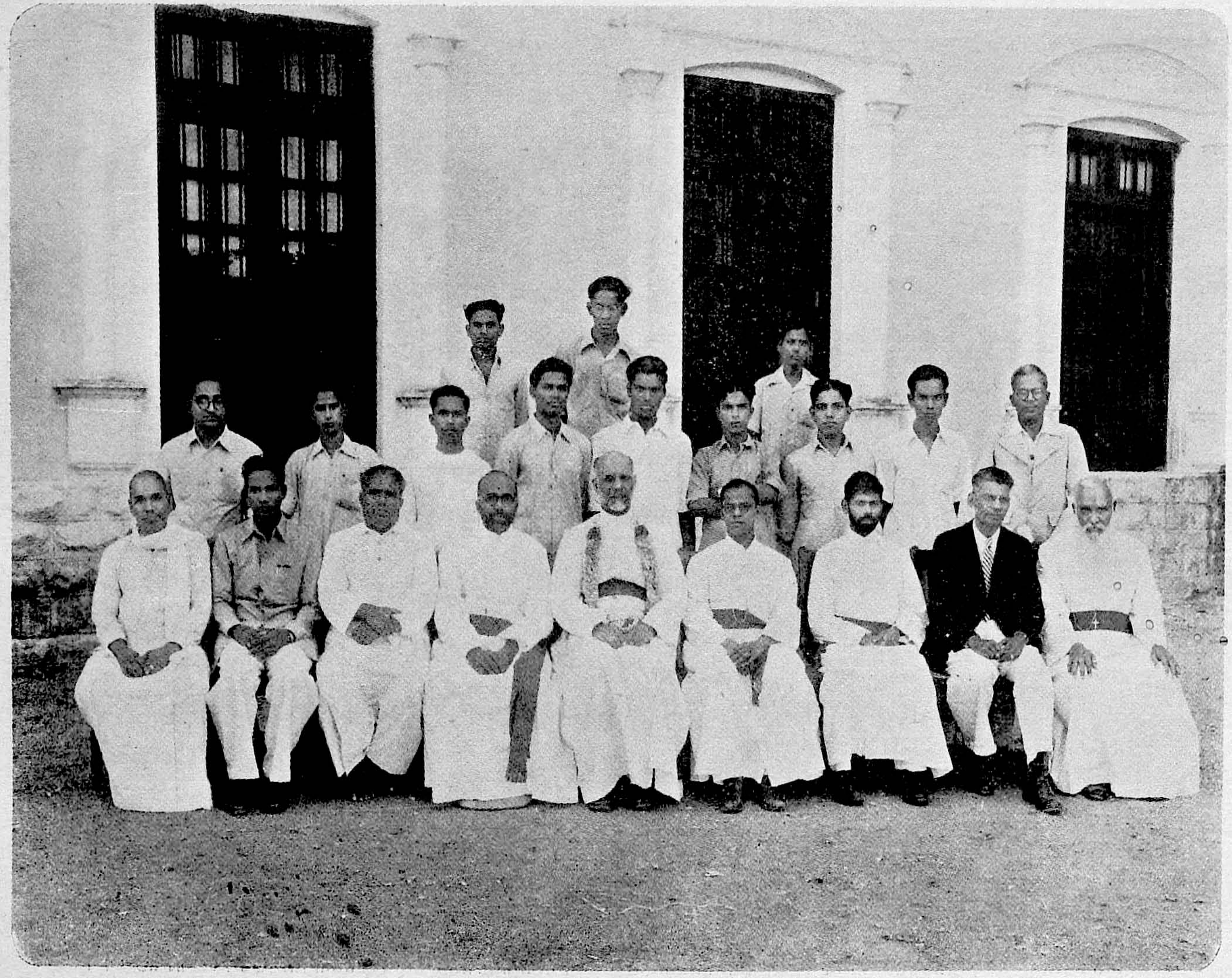

The Rt. Rev. Mgr. Roche, S.J. preached a soul-stirring ferverino and brought the functions to a close.

October 26: Feast of Christ the King. New members admitted into the Sodality. "A child of Mary shall never perish."

October 29 & 30: Rector's Day and College Day. In the athletic field John Thomas II U.C. wins the Senior Championship for the second year in succession.

November 3: A condolence meeting on the death of Rev. Fr. Gnanapragasam, the first Rector of this institution. Great tributes were paid to him by the speakers.

December 3: Feast of St. Francis Xavier. A hockey match between Xavier Hostel and Britto Hostel brings us a narrow victory. Selection Examinations are approaching: Who will discuss the following proposition: "Grace is given of God, but knowledge is bought in the market?" How many would be only too happy to buy the commodity in view of the examinations!

December 18: College closes for the Christmas vacation. Fr. George Thottungal C. S. U. Director, and Fr. Warden lead 135 delegates to the Madras National Catholic Students' Conference.

January 8: Re-opening. On the Selection list some names are left out. Not a mistake, of course.

January 14: Hostel Day tournaments begin.

February 2: The last vows of Rev. Fr. Soosai, Principal, Rev. Fr. Miranda, our Warden. We hold the Annual Academy of Our Lady on this occasion. We offer our felicitations to the new full-fledged Jesuits.

S. JOHN REGIS, III U.C.

Sodality Notes 1952—'53.

SOCIAL SERVICE SECTION

EARLY in 1952 the Social Service Section started functioning under the guidance of Rev. Fr. Bonhoure, S.J., our director. The new service was started in three groups, each led by a member of the college staff. We are equipped with a little store of medicine, old clothes and sundries.

In St. Antony's street we are up against two difficult situations. Eleven families of kuravars live on basket making and just now there is a slump in the trade. In fact, a good many of these families have now taken to the sweeper's job under the municipality. The other situation relates to the fish-vendors. These have now a poor supply. We are waiting for better days. Meanwhile we have supplied a small capital to a few in great need who are able to make 8 annas gain per day per head out of it.

Eight poor children in one of the poorest quarters have been sent to school. We have provided them with clothes, books etc. We have also our "Knights of the Spade" who have done some tidying-up. Stagnant water has been led off. A little plot of ground has been prepared for tapioca planting.

In the course of our work we patch up quarrels among the poor. We try to secure work for the unemployed. A young carpenter had no tools. We have been able to provide him. A young leper straying in the streets was provided with clothes and money and sent to the Leper Asylum, Tuticorin.

All this has been only a beginning. We hope to do more next year. The great need of course is money. Our hostel friends have been generous.

V. M. XAVIER KULANDAI,
Leader.

HOSPITAL SECTION

The aim of the Hospital section is to visit those in the hospital close by and comfort the sick. We offer books, periodicals, fruits and bread. Some of the sick when discharged need money to go back to their villages and homes. We have been able to help a number of them. We supply pocket money to deserving cases. We provided a pair of crutches to a poor man whose leg was amputated. We are glad to do this service to the sick. Britto Hostellers deserve to be congratulated for the mite they have contributed for the work.

BABY JOHN AKKARA, II. U.C.,
Leader.

OUR SPORTS COLUMN

OUR sports life this year has been very prosaic. The usual Inter-collegiate tournaments, the College Sports, and the Inter-class Home tournaments have kept us busy the whole year.

In the Inter-collegiate Hockey tournament we won the Pentland Shield this year for the eleventh time. The 12th of October '52 was a day of Jubilation when the much coveted shield was brought to our college in procession after a break of three long years. The great enthusiasm shown by our captain, S. H. Marakayar, and the Vice-captain, A. K. Periz, and the zeal with which the youngsters responded was the secret of our success. The Inter-Divisional semi-final and Final are fixed for the 20th and 21st of February '53, to be played at distant Madanapalle. But it being a long long way to Madanapalle, and the dates being uncomfortably too near the University Exams. we have reluctantly decided not to participate in them. A chance to become the University Champions this year has to be waived for half a dozen "Sure First Classes."

In Football, Volley-ball, Basket-ball and Cricket we were out in the very first rounds. Our boys played well, but the pity was the opponents played better and scored before us. Our youngsters hoped to win without serious and constant practice. There was lack of zeal and ambition, and to sacrifice an evening stroll or a chat with a friend for the sake of a practice-game was regarded as too much to ask of them. The result was a painful defeat. No pains, no gains. They forget that these tournaments are conducted for them and not for the college.

326095

Our Athletic team consisting of ten men went to Karaikudi with high hopes to participate in the Inter-collegiate Sports Meet. But muscle cramp and fits crippled four of them and they came back almost empty handed. We were 8th among the 15 colleges which participated. Our college Senior Athletic Champion, P. John Thomas was selected to represent the Madura Division in the Inter-Divisional Sports Meet at Madras.

Our Volley-ball captain, S. Peter was selected for the second time to play for the University in the All India Inter-University Tournament. Why not others also work to deserve it?

D. S. A.

THE PENTLAND SHIELD

The Pentland Challenge Shield was instituted in 1914 by Lord Pentland, then Governor of Madras, as a rolling Trophy for Hockey to be played for by the colleges in the three southern districts of Trichinopoly, Madura and Tinnevelly. The District Collector of Madura was in charge of the tournament, and he appointed one

of the colleges to conduct it for him year after year. The Great War, i.e. the World War I, breaking out just then and the collector being kept busy in the war-efforts, the proposed tournament was apparently still-born. After the war was won the tournament was conducted for the first time 1919—'20. Only three colleges participated in that first tournament, St. Joseph's, Trichy, Bishop Heber's, Trichy, and American College, Madura, and St. Joseph's won.

For some unknown reasons the tournament, was forgotten for the next eight years. But in the summer of 1928 up at Kodi Rev. A. R. Penn, M.A., of St. John's College, Palamcottah, casually came to know about it, and he being a great Hockey enthusiast, a good player himself, corresponded with the Collector of Madura and the tournament was started again in 1928—'29, and it is conducted year after year ever since, war or no war.

When the Inter-collegiate tournaments, were started late in the thirties the Pentland Tournament was merged into them, and the shield was presented to the winner in the Madura Division.

In the shield there are 12 plaques for entering the names of the winner. In 1938—'39 when all the 12 plaques were filled in, St. Xavier's had won it for seven years, by far the greatest number of years, and we claimed it for us as a permanent trophy. But the Divisional Organization was unwilling to lose that beautiful shield and decided to add 12 more silver plates at the corners of the shield and make it go for another twelve years. This addition has spoiled the original beauty of the shield.

Now these additional plaques are also all filled in and we have won it for eleven years, far more than any other college. We have a claim now for that shield as a permanent trophy, and we hope that the Divisional Organization will prove magnanimous enough to award it to us. I append below the victory analysis.

Victory Analysis

St. Xavier's	...	11 times	(1930—'33, 34—'35, 36—'39, 40—'42, 48—'49, 52—'53.)
St. Joseph's	...	8 ,,	(1919—'20, 35—'36, 44—'48, 49—'50, 51—'52.)
American College	...	3 ,,	(1933—'34, 39—'40, 50—'51.)
National College	...	once	(1928—'29.)
St. John's	...	once	(1929—'30.)

D. S. A.

The Annual Report of the Catholic Students Union 1952—'53

FOR convenience and efficiency the C.S.U. was divided into five sections, one for the B.A. and four for the Intermediate, each having study circles of its own. A business meeting was held on 6th July 1952 with our new Director, Rev. Fr. George Thottungal, S.J., in the chair, when Mr. G. Devasahayam was elected President, and J. Simon, D. Albert, Baby John, S. Vedamuthu and K. G. Abraham were elected Secretaries. Rev. Fr. George drew up a programme on the social question for the work of our study circles, which, we are glad, has won the warm appreciation of the Director of the A.I.C.U.F., who recommended it to all the C. S. U's of India.

The inaugural address was delivered by Mr. A. Maria Susai, M.A., L.T., District Educational Officer, Tinnevelly, on 13th July 1952, on "University Youth and Catholic Action." The speaker pointed out the need of Catholic Action in our country and exhorted the students to supplement the work of the clergy by their active participation in the noble work of evangelising the masses. At a second general meeting Rev. Fr. Arulanandam, S.J. gave a lecture on "The Catholic Young Men." The speaker stressed the responsibilities of Catholic young men in India and exhorted us to be fully imbued with sound religious and ethical principles. That the Catholic young men should radiate a charm as the true children of Our Lord to make a good impression on non-Catholics constituted the main theme of his speech.

An extraordinary meeting was held on 18th October, as part of the Centenary Celebrations in honour of St. Thomas and St. Francis Xavier, with Mr. X. I. Cruz, B.A. in the chair. It was a debate at which Mr. Mudiappan, M.A. moved the proposition "In the India of today missionary work must be done through direct social action and not through schools and colleges," and Mr. Swaminathan, M.A.L.T. opposed. The proposition was carried by a huge majority.

We had also three meetings besides the ordinary study circles to discuss the questionnaires in preparation for the Madras Congress. The preparation for the Madras Congress had to be given precedence and so the series on social studies sketched out by our Fr. Director could not be completed. In order to gather funds for the Congress we staged a play at Tuticorin, which was quite a success. It enabled 135 students to attend the Madras Congress. Our sincere thanks to the authorities of the High School for their kind cooperation, and to our stalwart school actors who faced the withering foot-lights of a Tuticorin stage. We should not fail to record the generosity of the Tuticorin public and the devotedness of our student volunteers.

A general meeting of the C.S.U. was held on 18th January, 1953. Rev. Fr. Director summed up the proceedings of the Madras Congress in an admirable way and recalled to mind the main thoughts and noble ideals put before us on those great days of the First National Congress of the All India Catholic University Federation.

We had the annual Essay and Extempore competitions; and the following are the prize-winners:

Essay			
B.A.	First Prize	—	Cæsar Antony, III U.C.
	Next in merit	—	G. Devasahayam, IV U.C.
Intermediate	First Prize	—	D. Albert, II U.C.
	Next in merit	—	S. Jaya Raj, II U.C.
Extempore			
B.A.	First Prize	—	G. Devasahayam, IV U.C. and Cæsar Antony, III U.C.
	Next in merit	—	E. K. Josepn, IV U.C.
Elocution			
Intermediate	First Prize	—	A. Jacoh, II U.C.
	Next in merit	—	John Miranda, II U.C.

In fine we thank Rev. Fr. Rector and other Fathers who were moderators of the Study Circles, and especially our enthusiastic Director, Rev. Fr. George Thottungal and all the members for their generous cooperation and good will.

G. DEVASAHAYAM, IV U.C.
President.

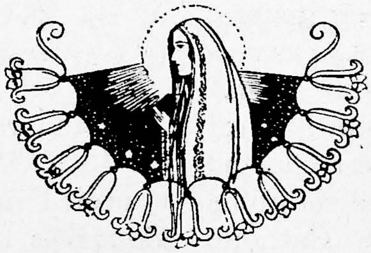

Literary and Debating Society

1952—'53

THE College Literary and Debating Society which is the College Union, has done remarkable work during the Academic year 1952-53. Its success is due, in a large measure, to the kind inspiration of Rev. Fr. Soosai, S.J., its ex-officio President, and the able guidance of its vice-Presidents, Messrs. S. David Michael, M.A., L.T., and T. V Anantaramaseshan, M.A.

Mr. M. Subramanian, I.A.S., Assistant Collector, Tirunelveli, delivered the inaugural address on the duties of students, stressing the three "necessities of life", a sense of purpose, self confidence and useful ambitions.

There have since been five extraordinary meetings. The first one was held on 4—8—'52 under the presidentship of the Rev. Fr. Principal, when Rev. Fr. Jerome D'Souza, M.A., delivered a brilliant address on "The U. N. O.—its aims and achievements", pointing out the strains and successes of this Organisation. Mr. Chella Pandian, B.A., B.L., M.L.A., addressed the Society, at the meeting of the 11th October 1952, on "the working of Democracy in India" indicating the part that the students could play to awaken political consciousness among the masses. Mr. S. David Michael, M.A., L.T., presided. On the 24th October 1952, the society expressed its loyalty to the ideals of the U. N. at its special meeting under the chairmanship of Rev. Fr. Sundaram, S.J., Messers T. V. Anantaramaseshan M.A., J. Simon, IV U.C., E. K. Joseph, IV U.C., Caesar Antony, III U.C. and a number of others spoke on the occasion. At a subsequent meeting of the Society held on Nov. 18, 1952 under the distinguished presidentship of Mr. Vedasiromani, M.A., B.L., Principal, St. John's College, Palayamkottai, Mr. S. David Michael, M.A., L.T., delivered a thought-provoking address on the "Indian Democratic Revolution". On the 21-11-52, under the chairmanship of Rev. Fr. Principal, Miss Helen Sexton, the United States Information Officer in Madras, addressed the members on "Student life in the U.S.A." She answered some questions put to her by the members on academic training, racial frictions, and such other details as were incidental to the theme of her address.

The three Parliamentary debates held under the auspices of the Society were, however, the most interesting events of the year under review. The first debate on the 23-7-'52 was held on Mr. Jacob Koshy's, III U.C., resolution that "India should remain in the British Commonwealth of nations." Mr. Cyprian Fernandez, III U.C., was the opposer. As many as 18 members took part in the discussion. The proposition was defeated by a large majority. Mr. Emerson Thomas, B.A., B.L., was the speaker. The second parliamentary debate was held on 16-8-52. The proposition for discussion was that "Prohibition should be continued." Mr. Ananda Rao,

IV U.C., was the mover and Mr. Haridas Pavalan, IV U.C., was the opposer. The motion was carried, after a heated debate, by a narrow majority of 88 to 85 votes. Mr. A. K. Gopala Pillai, B.A., B.L., was in the chair. The last debate was held on 13-1-53 on a motion of regional interest, namely that "the southern states of India should form a federation seceding from the Indian Union." Mr. John, III U.C. moved the proposition and Mr. Caesar Antony, III U.C., opposed it. The resolution was carried by 71 votes to 48. Mr. Raja Thomas, B.A., B.L., presided.

E. K. JOSEPH, IV U.C.
K. J. KURUVILLA, II U. C.
Secretaries.

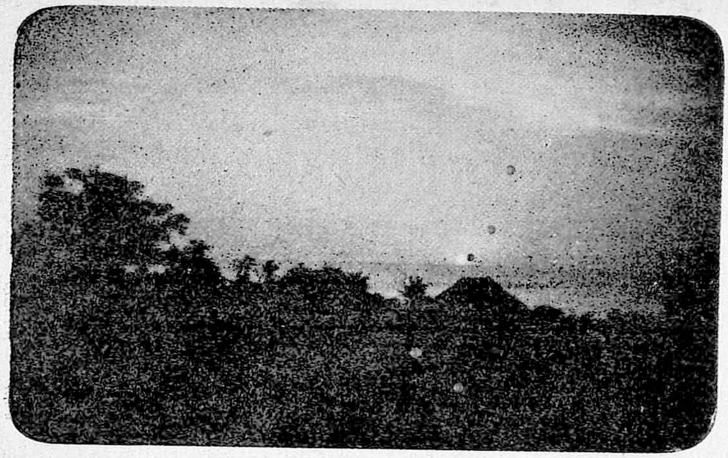

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

SUN-SET
Cape Comorin
C. Raymond, II U.C.

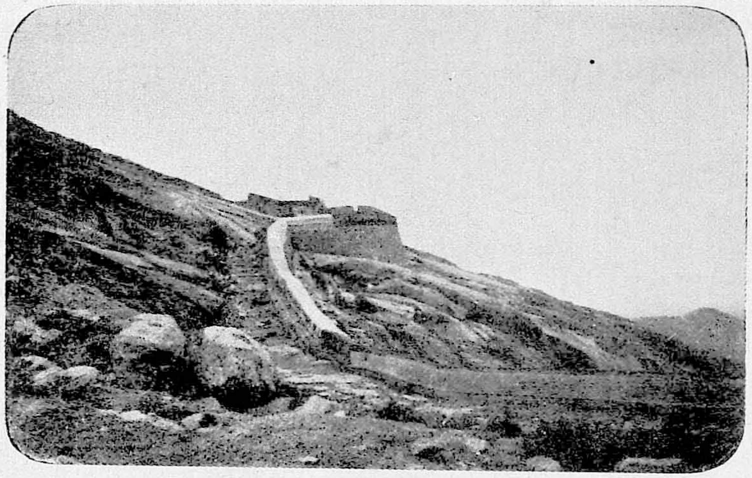

SANKARAGIRI FORT
N. K. Padmanabhan, II U.C.

A SIGHT AT IDATHUA
S. Kurismuthu, II U.C.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

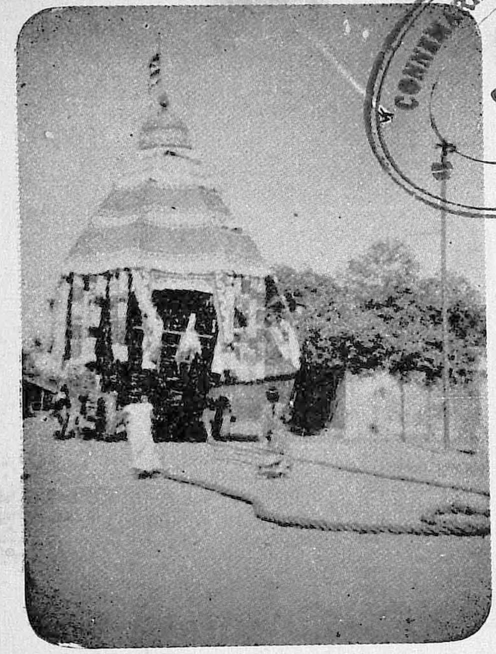

PORAYAR—RADHA
M. Subramanian, B.A. Class

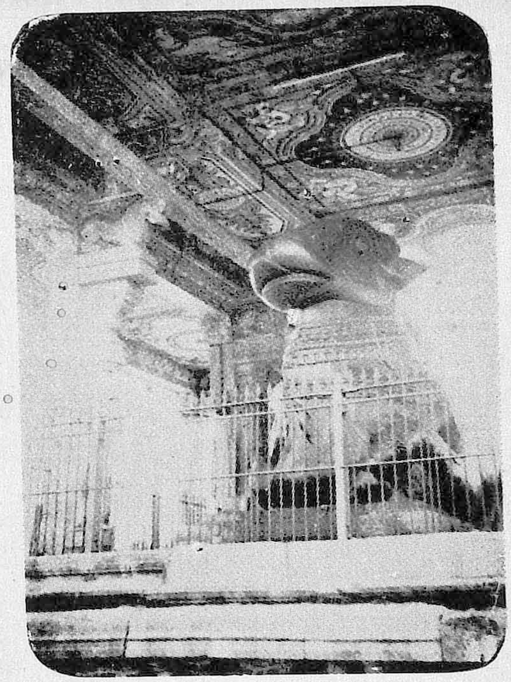

NANDI BULL
N. K. Padmanabhan, II U.C.

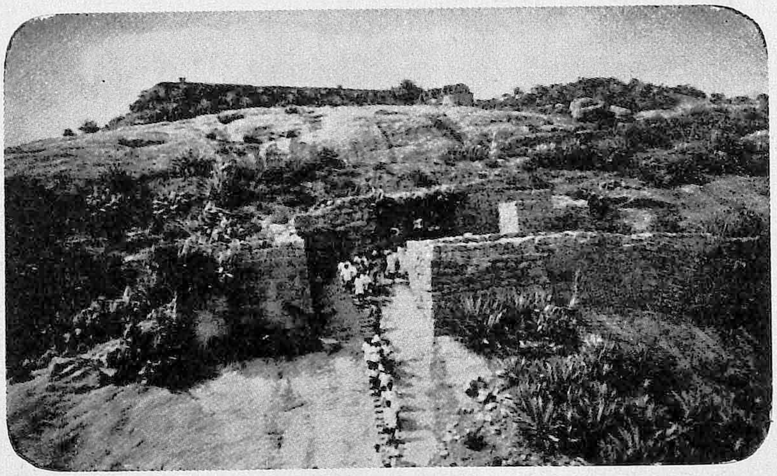

SANKARAGIRI FORT
N. K. Padmanabhan, II U.C.

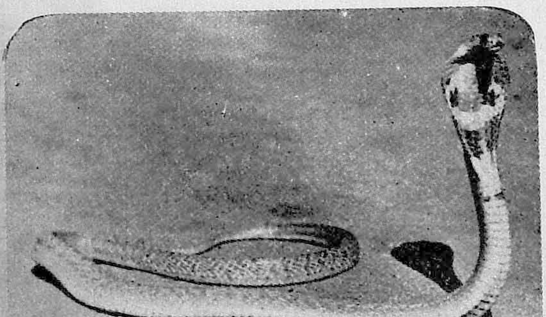

Common Cobra 'Naia naia naia.'
M. V. Rajendran, B.A., B.Sc., (Hons.)

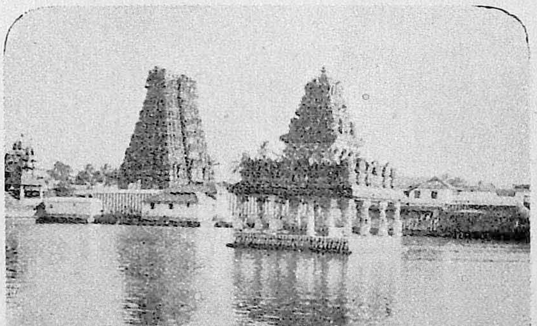

Suchindrum Temple and Tank
N. Ramalingam, I U.C.

Samskrita Sabha Report
1952—'53

THE activities of the Sabha began early in July '52 when in a business meeting Mr. S. Narayanan, III U. C., was elected secretary, Mr. R. Krishnan, I U. C., his assistant and Mr. Ganapathi-Sankarasubramanyan, the student president. But within a few days Mr. S. Narayanan had to leave for Pilani where he got a seat in the Engineering college. His place was taken up by Mr. R. Narayanan of the same class.

Altogether six meetings were held. The inaugural address was delivered by Mr. P. S. Krishnan B.Sc.; who spoke at length on 'Valmiki.' Other important items were a talk by the student president on 'Dramatic Literature' when Mr. Anantharamaseshan, M.A., presided, an essay in Sanskrit on 'Bharatham' read by Mr. Ramasubramanyan, IV U. C., a talk by Mr. Ananda Rao, IV U. C., on 'Epics in Sanskrit' and another interesting essay on 'Kalidasa' by R. Krishnan, I U. C., when Mr. T. V. Srikanta Sastry, M.A., presided and supplemented the topic with his learned comments on 'Kalidasa's works'.

R. NARAYANAN,
R. KRISHNAN,
Secretaries.

Report of the Science Association
1952—'53

THE Science Association began on the 12th of August 1952 with an inaugural address by Mr. Krishnan, B.Sc., who gave an interesting lecture on 'Atom'. Mr. Subbier M.A., L.T., presided over the meeting and added something more to the lecture. The Second Ordinary meeting was held on 20-8-1952 in which Mr. Kalyanasundaram, II U.C., read a paper on 'the fixation of Atmospheric Nitrogen.' Mr. S. Srinivasan, B.Sc., presided over the meeting. The third ordinary meeting was held on 7-11-52 in which Mr. Albert Fernando read a paper on 'Glass Manufacture.' Mr. Dawson Fernando, B.Sc., presided. The fourth meeting was held on 20-1-53 in which Mr. Rajendram, B.A., B.Sc., (Hons.) gave a very interesting lecture on Snakes. The meeting was well attended and the lecture was appreciated by the students and staff. The fifth ordinary meeting was held on 30-1-53 in which Mr. Jeyaraman, I U.C., read a paper on War Germs and pointed out how to destroy the harmful ones.

The last meeting was the Valedictory address given by Mr. S. Balasubramanian, B.Sc., (Hons.) an old boy of the College, now a professor of Chemistry in M. D. T. Hindu College, Tirunelveli. He spoke on Catalysis and Catalytic agents. Rev. Fr. S. Kapali, S.J., presided. Thus the Association closed for the year 1952-53.

D. ALBERT, II U.C.
R. GOVINDAN, II U.C.
Secretaries.

History and Economics Association Report 1952—'53

THE unusual enthusiasm evinced by the economics students of this institution, encouraged by Fr. Principal and Prof. Thyagarajan brought into existence a History and Economics Association towards the end of the First Term.

Mr. A. V. Subramania Iyer, a leading journalist of this district on the 27th of August 1952 delivered the inaugural on "The Economics of the New Age". Rev. Fr. K. A. Soosai, S.J., Principal presided. On the 5th of November an ordinary meeting was held with Mr. G. Devasahayam, IV U.C., in the chair. Mr. Caesar Antony, III U.C. spoke on "Protection in Industrial Development."

On the 29th of November Prof. M. V. Subramanian, M.A., L.T. of St. John's College, Palamcottah, delivered a lecture on "Thoughts on World Events." His address was full of his characteristic humour and analogies. It was a time, when the whole World had set their anxious eyes on the American Presidential Elections, and naturally the speaker gave the topic the due respect it commanded. In his 120 minutes' speech he surveyed the economic and political conditions prevalent in different parts of the World and suggested how the position could be improved. He dealt with, in all severity, the attitude of the 'Iron curtain' countries towards World Peace, and warned civilisation against the Communist invasion. "Eradication of illiteracy, and improvement in the economic conditions of the people are the only methods to combat Communism successfully", he said. Prof. V. Thyagarajan, M.A., L.T., Vice-President of the association, gave a beautiful finish to the evenings function in his presidential remarks.

The New Year has started well with an extra-ordinary meeting, when on the 20th January 1953, Mr. B. R. Ranganathachariar, Correspondent, Indian Express, and the Vice-President of the Districts journalist association, gave a talk on "Newspaper and the public." Rev. Fr. J. G. Sundaram, S.J., kindly presided over the function.

The activities of the year are not ended as yet. Three more meetings have been scheduled for the rest of the term, of which one will be a debate.

JACOB KOSHY, III U.C.
ANANDA RAO, IV U.C.
Secretaries.

Kerala Samajam Report
1952—'53

THE Kerala Samajam, with Rev. Fr. K. A. Soosai, S.J. and Vidwan Mr. K. V. Chacko as president and Vice-president respectively, did splendid work during the Year 1952—53.

Mr. T. P. Mathew, lecturer in Malayalam, St. John's College, Palamcottah delivered the inaugural address on "The Kerela Culture". Vidwan Mr. K. V. Chacko presided.

The second meeting was a parliamentary debate held on 13—8—'52. Mr. Purushothaman Elayath, B.A., acted as observer. Mr. J. Cyprian, III U.C. moved the proposition: "Progressive literature is detrimental to the betterment of human Society," and Mr. P. M. Louis, II U.C. opposed it. The opposition was carried.

The third ordinary meeting was held on 20—8—'52 with Mr. Jacobkoshy, III U.C. in the chair. Mr. Karunakaran Nair, I U.C. spoke on "Short Stories".

Our lecturer Mr. K. V. Chacko, Vidwan presided over the fourth meeting. Mr. K. P. Mathew, III U.C. Spoke on "Changampuzha and his literary works".

The next meeting was presided over by Mr. J. Cyprian, III U.C. and Mr. Cyril Harison, II U.C. spoke on "The Cinema is more harmful than beneficial". The sixth ordinary meeting was held under the presidentship of Rev. Fr. K. John, S.J. Mr. Hameed, III U.C. spoke on "The problem of linguistic provinces".

Mr. J. Simon, IV U.C. presided over the seventh ordinary meeting and Mr. J. Cyprian, III U. C. spoke on "Modern Malayalam literature".

K. BENNACHAN, IV U.C.
P. T. JOHN, II U.C.
Secretaries.

EBB AND FLOW

July 4, 1952: The Secretary of the Staff Club, Mr. A. Arulappan gets up a Tea Party to greet the new Principal. Mr. P. Sudalaimuthu is the host. In the toast, Mr. David Michael tenders the love and loyalty of the Staff to Fr. K. A. Soosai, S.J., assuring him of their unstinted co-operation. Father Principal humorously responded that he was indeed, "a young body with an old head," ever solicitous about the Staff and Students of St. Xavier's.

July 8: At 9-30 A.M. Father Principal says the Mass of the Holy Ghost in the College Chapel; all Catholic Students and Staff attend. "The Veni Creator" sweetly sung by our choir sends a thrill of inspiration to all. In the bilingual sermon, Father Principal explains the gifts of the Holy Ghost invoking the four pertaining to the intellect to be imparted to all assembled.

July 16: Mr. K. Subramanian, Assistant Collector, inaugurates the Literary and Debating Society. He seems to be a model ladder of ambition to our young men.

July 20: Hosannah is sung by the Xavarians and local parishioners to our Lord in the Eucharist. Flags and festoons, tastefully decorated Pandals and soul-stirring prayers and songs mark our celebrations of the Corpus Christi Procession.

July 25: Our new Principal is at home to his staff. Messrs. S. Selvanayagam and S. Mudiappan thank him.

July 31: The Feast of St. Ignatius of Loyola is right royally celebrated. It begins with a Solemn High Mass. The good shepherd of the Britto Hostel, Fr. Vincent Miranda, S.J., kindly invites the Catholic Staff to a garden party of the Catholic Students. Eating and drinking are accompanied by speech-making and singing. Messrs. E. K. Joseph and G. Devasahayam of the Britto Hostel appreciate the invaluable services of the sons of Loyola. Mr. A. Arulappan thanks the organizers.

August 4: At 3 P.M. Rev. Fr. D'Souza, S.J., is given a civic reception by the Municipal Council, Palamcottah. The Chairman, Mr. P. S. Subramania Pillai, presents the civic address being an old pupil of his and an alumnus of St. Xavier's.

At 5 P.M. Fr. D'Souza addresses the L. and D. Society of our College on the "U.N.O." His torrential eloquence and clarity of thought produce a great effect on our students. In spite of short notice, the elite of the town gather at 5 P.M. on August 5 to listen to his lecture on "World Order." The Boarding House Hall is packed. A correct judge of international affairs, Fr. D'Souza holds the audience spell-bound for 75 minutes. Mr. K. S. Venkataraman, I.C.S., our popular Judge, in his presidential speech remarks that the lecture of the day was one of the best he has heard in India or abroad. The venerable old T. S. Radhakrishna Ayyar proposes a vote of thanks.

August 6: Our Catholic Students begin their Retreat.

August 27: Mr. A. V. Subramania Ayyar, Journalist, delivers the inaugural address

on "The Economics of the New Age." He deplores that India is a land of infant mortality. One wishes this category does not include the new-born Associations!

September 6: The creation of the Madura Province is publicly celebrated. The Catholic laity of the town organize the function. Mr. David Michael of the Arts College and Mr. S. Swaminathan of the B.T. College speak in English and Tamil about the work and history of the Madura Mission out of which, the Province of Madura has sprung up. The local Convent Schools supply musical performances. The gratitude of the Catholic public to the Jesuit Fathers is expressed through an address and a purse presented to the heads of the Society in the town—Rev. Fr. M. X. Ferdinand, S.J., Mission Superior and Rev. Fr. J. Santiago, S.J., Rector. In the unavoidable absense of the former from the District, Rev. Fr. Rector accepts both. With a clear understanding of the significance of the event, Rev. Fr. Rector exhorts the Catholic parents to offer their children to Religious Orders.

September 12: Michaelmas Holidays begin.

October 3: Our Students and Staff, refreshed after a change, commence their work for the second term.

October 17, 18 & 19: The Fourth Centenary of St. Francis Xavier's Death and the Centenary of St. Thomas are celebrated in a fitting manner. They begin on the 17th with a Dialogue Mass by Rev. Fr. Rector. The Centenary Flag is hoisted by Rev. Fr. A. Kulandaisamy, S.J., Superior, St. Mary's, Madurai, who also preaches in the evening. The leading laymen of the town take part in a debate, 'Whether missionary work in India must be done through direct social action or schools and colleges.' Mr. X. I. Cruz, District Supply Officer and an Old Boy presides. An impressive Candle Light Procession with the relic of St. Francis Xavier is also held. On the 19th, the Pontifical High mass is sung by the Rt. Rev. F. T. Roche, S.J., Bishop of Tuticorin. A grand Academy is got up in honour of the celebrations. His Lordship presides.

October 30: Our Annual Sports are conducted with the usual enthusiasm. Mr. T. T. P. Abdulla, D.S.P., presides. In the evening, the Science Block is opened by Mr. S. Gavindarajulu, Bar-at-Law, Director of Public Instruction, Madras. He also presides over the College Day celebrations. The Principal, presents the Annual Report, a record of success during the academic year. Mr. Govindarajulu in his address praises the good work and noble services of the Jesuits in the State of Madras for the cause of education. The Students put on boards "Bell", a farce.

November 3: The news of the passing of Fr. A. Gnanapragasam is received with great grief. A condolence meeting is held in the Boarding House Hall. Messrs. S. Selvanayagam and V. Srinivasa Iyengar speak on the late father. A condolence resolution is passed. As a mark of honour to the memory of the good old Father, St. Xavier's First Rector, the college and school are closed.

November 22: Our Old Boys' Association is alive and kicking. A very Old Boy, Mr. Jonathan David proposes the Toast to the Alma Mater at the Tea Party which is the first item in its Annual Celebration. The public meeting is presided over by Mr. M. Sargunam, Assistant Secretary to Food and Agriculture, Madras. After the eloquent speeches of

Mr. Senthilnayagam, local Tahsildar and of Mr. Vadivalagianambia Pillai, a former Vice-President, the portrait of Fr. Gnanapragasam is unveiled by the President. Father Principal welcomed the gathering. Mr. R. R. Subramanian, Secretary, presents the annual report. Mr. Kumaragurubaran proposed a vote of thanks. An interesting event is the Tamil drama staged by the staff under the able direction of Mr. V. Thiagarajan.

December 18: The college breaks up for Xmas.

January 8, 1953: The college reopens.

February 2: Feast of the purification is a day of much rejoicing. Rev. Fr. K. A. Soosai, S.J., Principal, and Rev. Fr. Vincent Miranda, S.J., General Prefect, take their last vows. This memorable event is celebrated by the Catholic Staff and students. An address is presented by the Catholic staff, and students combine this occasion with their annual Academy of their multi-religious activities—the sodality, the Catholic Univercity Federation, the Catholic Truth Association, the knights of the Blessed Sacrament and the Laymen's philosophy course. In very touching terms, the two Fathers reply to the felicitations.

The college staff club has a Tea Party to honour Rev. Fr. Principal and Father General Prefect. Mr. K. V. Chacko is the host. Explaining in lucid terms and the meaning of the Last Vows, Rev. Fr. Rector gives a bird's eye view of the formation of a Jesuit-Novitiate 2 years, Juniorate 2 years, Philosophy 3 years, Regency 3 years, Theology 4 years and Tertianship 1 year. The Last Vow marks the end of the formation period and betokens the irrevocable incorporation into the ranks of the Society. Mr. V. Thiagarajan on behalf of the Staff congratulated the Fathers on the attainment of their high goal.

S. D. M.

IN MEMORIAM

The Late Rev. Father A. Gnanapragasam, S.J.

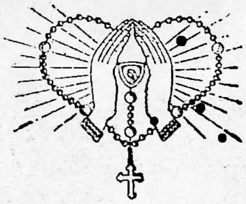

1869 — 1952

AN APPRECIATION

THIS academic year is significant in the annals of St. Xavier's College in this sense that it has seen the demise of Rev. Fr. A. Gnanapragasam, S.J., her first Rector. He was, however, associated with the institution not only as Rector for 6 years, but also as Principal of the College for five and as Headmaster and Assistant Headmaster for more than twenty years. Many are the Xaverians who can never forget their old Headmaster or their old Principal who had once moved with them in his peculiarly attractive, informal way. I say 'informal' because in all the nine years of my close acquaintance with him as my Headmaster and Principal, I have never seen him exercising his authority as if he was conscious of his position. No doubt, once in a week, as Headmaster, he used to visit every class to read the progress report of the boys for that week and deal a little sternly with those who were habitually negligent. But it was only a cloak put on for the moment. When once he had passed through that 'ordeal', he was his original self and the smile was again on his face. He always talked mildly even when issuing orders. But his efficiency as an administrator never suffered because his wishes were always willingly complied with.

His was a very affectionate heart and those who moved with him could not be blind to it for long. His goodness and sincerity were understood so well that none of his old boys ever got offended if he was addressed by him in the same familiar manner as he was addressed when he was a student, though now he was a big officer or a father of many children or sometimes even a grandfather! The following words of Mr. Vadivalagianambia Pillai, a retired Inspector of Excise and one of the old students of Fr. Gnanapragasam, can be quoted as an instance in point. "After twenty-eight years I happened to meet our Rev. Fr. Gnanapragasam in this College where my sons were reading. I wished him 'Good Evening' and kept mum for a minute. He accosted me 'என்னடா வடிவழகியநம்பி சவுக்கியமா?' My sons who were with me became a little puzzled and a bit offended too. Afterwards I told them that out of affection he used to speak

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

Rev. Fr. Gnanapragasam, S. J.
1869—1952

like that to those whom he liked best and that they were his endearing terms."

Could such a Father remain without doing something or other for promoting the convenience of the boys under his care? Certainly not. It was he, for example, who gave the High School boys the benefit of a spacious and well-ventilated building. He brought great relief both to the boarders and to the Fathers by building the ground-floor of the present Fathers' Lodge. When the Fathers moved to their new quarters, the boarders certainly found themselves more comfortably accommodated.

No wonder Father Gnanapragasam was famous for his charity also. He could never bear the sight of a poor beggar nor listen unmoved to a tale of woe. The right-drawer of his table was full of cigarette tins containing coins of various denominations and one or two bundles of 5 and 10 rupee notes also could be seen deep inside. And, with what a delight he used to look at this treasury of his and with what a far greater delight, did he make use of it whenever anybody approached him with a petition for help! On more than one occasion, I myself was the person who took a five or even a ten rupee note from him to the person standing outside his room after the latter had moved his heart with an account of sufferings and misfortunes, fictitious or otherwise!

Now, what was the secret of this great treasury of his when he belonged to an order which makes its members take the vow of poverty? It lay in his making a capital use of a permission given to individual Fathers to accept private contributions for charity. He used to ask students who had benefited by his kind scholarships to remember him after they had been well established in life and send him whatever they could to help him in his work of charity. And, they remembered his wish so well that his treasury was always full.

But soon hard times came. The depression started in the 2nd half of the second decade of this century. The money-orders to him became fewer in number and brought also smaller sums. But his heart had not grown smaller proportionately. He could not bear the sight of a practically empty drawer. More unbearable still was the sight of the growing number of the poor who came to him for charity. One cannot forget the words which came out of his kind and childlike soul when he found himself in this sorry plight. They were: "It is high time for me, Selvam, to go away from this place. I cannot remain here and occupy this position and, at the same time, drive away these people without giving them anything. Some unknown corner is the best place hereafter."

It was not long before he realised his wish. He left us in 1932. But though he was 200 miles away, his heart was always with us and with St. Xavier's. I used to see him whenever I went to Trichi, and everytime he used to ask me about the welfare of everyone he knew in Palamcottah. On those occasions I was often

bewildered by his extraordinary memory which enabled him to remember the names of almost all his old boys and even their children.

Such a great soul is now gone from our midst. But I am quite sure that his spirit will be hovering over St. Xavier's for ever praying for it and blessing it, so that she continues with greater and greater success to produce in ever increasing numbers not only worthy citizens of our Mother-land but also honest and untiring workers in the vineyard of Our Lord.

S. SELVANAYAGAM, M.A., L.T.

இயற்கையே! சிறந்த ஆசிரியர்!!

என்னையுமறியாமலே என் கால்கள் சோலையைநோக்கி நடந்தன. மரம், செடி, கொடிகள், மலர்கள் என்னை வரவேற்றன. இயற்கையின் எழிலை வியந்துகொண்டே சோலையை அடைந்தேன். ஒரு மரத்தின் கிளையில் தன் துணையுடன் ஆண் புருவொன்று இருக்கக் கண்டேன். அவற்றைப் பார்த்து "ஏன் இருவரும் இப்படி இருக்கிறீர்கள்" என்று நான் கேட்டாற் போல் அவைகளுக்குத் தோன்றியது போலும்! "காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்" என்ற உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்தவே இப்படி இருக்கிறோம்" என பெண் புரு கூறியது. ஆண் புரு அதை அப்படியே ஆமோதித்தது. 'இயற்கை பெற்ற செல்வங்களே அப்படியா' எனக் கூறிக் கொண்டே நடந்தேன்.

பூஞ்சோலை மலர்களிலுள்ள தேனை தேனீக்கள் சேகரித்து தம் கூடுநோக்கி சென்றுகொண்டும் திரும்பிவந்துகொண்டும் இருந்தன. அவைகளின் செயலை அண்ணாந்து கவனித்ததை அவை அறிந்தனபோலும்! "ஏன் எங்கள் செய்கையைக்கண்டு வியப்படைகிறீர்? இல்லங்கள்தோறும் சென்று துறவிகள் யாசிப்பதைப்போல நாங்களும் மலரில்லங்கள்சென்று யாசிக்கிறோம்" என விடை பகர்ந்தது ஒரு தேனீ. தேனீயின் இப்பதில் எனக்கு தேனைவிட தித்திப்பாகவே இருந்தது. மேலும் விந்தைக்குரியவற்றை அறியவேண்டும் என்ற ஆவலால் நடக்கலானேன்.

மயில் தன் தோகையை விரித்து நடனமாட, குயில் இன்னிசைக்கீதம் இசைக்க, சம்பங்கோழி தாளம்போட, சூரியன் தன் வெண்ணிற வொளியை வீச, குரங்கு மரத்தின்மீது உட்கார்ந்து நடனக்காட்சியிற் கண் வைத்தபடியே இருந்தது. என்னைக் கண்டதும் குரங்கு கீழே இறங்கி வந்தது. நான் மயில், குயில், சம்பங்கோழி, கதிரவன் கதிர் முதலியவற்றையே கூர்ந்து நோக்கினேன். அதற்குள் குரங்கு என்னருகில் வந்து ஏதோ தெரியாதவருக்கு தெரிந்தவர் விளக்குவது போல என்னைப்பார்த்து பேசத்தொடங்கியது. "ஐயா தாங்கள் பார்ப்பது எங்களுடைய நடனக் கச்சேரியை. இதோ இந்தச் சோலைதான் எங்கள் சலனப்பட உற்பத்திச்சாலை (Studio) நான்தான் டைரக்டர். குயில் எங்கள் கோகிலகான இசைவாணி. மயில் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய நடனகலா தேவி. சம்பங்கோழி எங்கள் சங்கீத சிரோன்மணி. கதிரவன் எங்கள் 'கேமராமேன்'. இயற்கையழகு என்னும் படப்பிடிப்புக்காக இப்போது நடனக் கச்சேரி ஒத்திகை நடைபெற்றது" எனக் கூறியது. வியப்பும் உவகையும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வந்தன. இயற்கை சலனப்பட உற்பத்திச்சாலையை பெருமிதமாக எண்ணிக்கொண்டு நடந்தேன்.

காகங்கள் 'கா கா' என ஆரவாரம் செய்தபடியே கூட்டமாக ஓரிடத்தில் கூடின. அங்கு சிறு அளவாகக் கிடைத்த உணவை பகிர்ந்து யாவும் உண்ணத்தொடங்கின. நான் அதற்குள் அக்கூட்டத்தின் அருகில்

சென்றடைந்தேன். யாவும் ஒன்ருக உணவைக் கொத்தித் தின்றன. அசையாதவாறு அவைகளையே நான் நோக்கினேன். "ஐயா தாங்கள் பார்ப்பது எங்களுடைய உண்டி விருந்தையாகும். நாங்கள் மனிதர்கள் மாதிரி பசித்தவர்களைப்பாராது புசிக்க மாட்டோம். கிடைத்ததை எல்லோரும் ஒற்றுமையாகவே புசிப்போம். எங்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வு, தீண்டாமை கிடையாது. ஒற்றுமையே எங்கள் மதம்" என ஒரு காகம் கரைந்து எனக்குக் கூறியது. காகம் கூறிய யாவும் உண்மையே என எண்ணிக்கொண்டு மேலும் நடக்கலானேன்.

கிளிகள் கூட்டமாக வந்து ஓரிடத்திலுள்ள தானியக்கதிர்கள் அருகில் கூடின. ஒவ்வொன்ருக ஏதோ கபடமற்ற சொற்களை வீசின. நான் அருகில் சென்றேன். பஞ்சவர்ணக் கிளிகள் சிறிது உயரமான இடத்தில் அமர்ந்திருந்தன. பச்சைக் கிளிகள் சிறிது தாழ்வான இடத்தில் அமர்ந்து இருந்தன. பஞ்சவர்ணக் கிளிகள் ஒவ்வொன்ருக ஏதோ கனிமொழிகளைப் பேசின. என்னைப் பார்த்து ஒரு கிளி ஓடிவந்தது. என் நிலையைப் புரிந்துகொண்டு பேசத் தொடங்கியது. "ஐயா, தாங்கள் பார்ப்பது கிளிகள் மாநாடாகும். உங்கள் பெண்கள் மாநாடு போன்ற மாநாடு. பெண்களார் உரிமைக்காக மாநாடு கூட்டுவதுபோல் நாங்களும் மாநாடு கூட்டியுள்ளோம். மாநாட்டுக்கு பஞ்சவர்ண அம்மையார்கள் (கிளிகள்) தலைமைதாங்க சொற்பொழிவு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆண்களை எங்கள் மாநாட்டிற்கு அனுமதிப்பது வழக்கமில்லை. எனவே தாங்கள் போகலாம்" என அக்கிளி கனிமொழி பேசியது. 'நல்ல மாநாடு' என அலுத்துக்கொண்டே நடந்தேன்.

தூக்கணங்குருவியொன்று மெல்லிய இழைபோன்று உள்ள ஓலைத்துரும்பால் கூடு கட்டிக்கொண்டிருந்தது. கூடு பார்ப்பதற்கு வெகு நேர்த்தியாகவும 'நம்மால் இது முடியுமா' என நாம் வியக்கும் அளவுக்கு அமைந்திருந்தது. அக்குருவி அமைக்கும் கூட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். என்னைப் பார்த்ததும் தூக்கணங் குருவி சிரித்தது. "என்ன விழிக்கிறீர்? நான் என் கலையாக இக் கூட்டைக் கட்டுகிறேன். உம் இனத்தவவரால் இக் கூட்டை அமைக்கமுடியாது. அவ்வளவு நுட்பமாக அமைக்கிறேன். உங்கள் கட்டடக் கலையைப்போல் மேம்பாடாக அமைக்கிறேன். ஆனால் சோமநாதபுரம் கோயிலை அழித்த கஜினி மகமதுபோல் என் கட்டடத்தையும் குரங்கு அழிக்காமல் இருக்க வேண்டும்" எனக்கூறியபடியே தூக்கணங் குருவி கூட்டை அமைத்துக்கொண்டிருந்தது. நான் மேலும் நடக்கலானேன்.

சிறு குளம் ஒன்று ஆங்கிருந்ததை அறிந்து சென்றேன். குளக்கரையோரமுள்ள தாழை மரத்திலுள்ள பூவிலிருந்து மகரந்தப்பொடி அருகே தண்ணீரிலுள்ள செந்தாமரைப்பூவில் விழுந்தது. வெண்தாமரை அதனைக் கவனித்தவாறே இருந்தது. நானும் அதன் அருகே சென்றேன். "பார் மனிதா பார். என் மனைவியை இயற்கைப் படக்காட்சிபார்க்க நீ உன் மனைவியை செயற்கை படக்காட்சி பார்க்க அழைப்பதுபோல் அழைத்தேன். உன் மனைவிபோல் இவளும் இன்னும் பவுடர் பூசிக்கொண்டுவர நேரமாகிறது என வெண்தாமரை, செந்தாமரையைச் சுட்டிக் காட்டியவாறே கூறியது. என்னையறியாதே சிரித்துக்கொண்டே குளக்கரையில் நடந்தேன்.

தனக்கு நிகர் தான் என்ற எண்ணத்தோடு அன்னம் ஒன்று நடை அழகுற போட்டுக்

கொண்டு சென்றது. "ஐயா வெண் தாமரைகள் செய்யும் அட்டகாசத்தைப் பாருங்கள். தண்ணீர் கொண்டுவர செல்லும் பெண்ணைப்பார்த்து கேலிபுரியும் சில காலிகள்போல் என்னைப்பார்த்து இந்த வெண் தாமரைகள் 'அன்ன நடையைப் பார்' எனக் கேலிபுரிகின்றன. என் தோழி செந்தாமரை இதனாலேதான் வெட்கமும் கோபமும் அடைய முகம் சிவந்து கர்ணப் படுகிறாள் என்றது. அன்னத்தின் ஆவலாதியைக் கேட்க அதிசயமான மகிழ்ச்சி பொங்க நடக்கலானேன்.

கவரிமான் ஒன்று குளக்கரையருகே இறந்து கிடந்தது. ஏன் இறந்தது என அறியும்பொருட்டு அருகே சென்றேன். அருகேயுள்ள ஒரு மான் என்னை 'கருணை புரிக' எனக் கூறுவதுபோல் நோக்கியது. "பார் மனிதா! என் துணை இறந்துவிட்டது. தன் மயிர் நீங்கவே பொறுது இறந்துவிட்டது. மானம் உடையது என் துணை. உங்கள் மனிதரில் சிலரைப்போல மானமிழந்தும் வாழாது என் துணை. எனவே மானத்தோடு உயிர்விட்டது" என அதன் அருகே நின்ற மான் கூறியது. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார், உயிர் நீப்பர் மானம்வரின் என்ற வள்ளுவன் வாக்கை நினைந்துகொண்டே நடக்கலானேன்.

அரவம் ஒன்று என் எதிரே ஊர்ந்து வந்தது. அச்சத்தோடு பின்வாங்க எத்தனித்தேன். "ஏ மனிதா! என்னிடத்தில் விடம் இருப்பதற்காகத்தானே அஞ்சுகிறாய்? என்னிடத்தில் விடம் பல்லளவில் இருக்கிறது. ஆனால் உன் மனித துட்டர்களுக்கு அங்கம் முழுதும் விடமாமே. அவர்களைக் கண்டால் உயிரையே விட்டுவிடுவாயோ?" என்று கேட்டவாறே நகர்ந்தது அரவம்.

குளத்தின் மடைத்தலையில் ஓர் கொக்கு வாடிய முகத்துடன் இருந்தது. என்னைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து நோக்கியது. "மனிதா என்னை அறிவிலாதவன் என்று நினைக்காதே. பெரிய மீனுக்காக காத்திருக்கிறேன். அடக்கம் உடையார் அறிவிலர் என்று எண்ணி கடக்கக் கருதவும் வெண்டாமப்பா" என்று அறிவுரை பகர்ந்தது. கொக்கின் அறிவுரையைக் கேட்டவாறே நடக்கலானேன்.

"அபயம்! அபயம்!! காப்பாற்றுங்கள்" என சத்தம் வந்தது. ஓட்டமாக ஓடி சத்தம் வந்த திசையை அடைந்தேன். தவளையை ஒரு பாம்பு பிடித்துக்கொண்டது. தவளைதான் மேற்கண்டவாறு கத்தியது. "மனிதா! தன் வாயாலே கெடும் பேதையைப்போல் நானாகவே என் வாயால் கத்த இப்பாம்பு எனை பிடித்துக்கொண்டது. நான் கத்தாமல்மட்டும் இருந்திருப்பேன் ஆனால் எனக்கு இக்கதி வராது" என்று தவளை கூறியது. நான் தவளைக்காக இரங்கி பாம்பினிடமிருந்து தவளையை விடுவிக்க முயன்றேன். "நில் மனிதா! நீ என் விஷயத்தில் தலையிடாதே. உன் வர்க்கத்தில் எளியவனை வலியவன் இம்மாதிரிதான் விழுங்குகிறான். நானும் அதேபோல் செய்கிறேன். முதலில் தவளையைக் காப்பாற்றுவதைவிட தவளை நிலையிலுள்ள எளியவர்களைக் காப்பாற்று" எனப் பாம்பு பகர்ந்தது.

மீண்டும் நடக்கலானேன். தவளையும் பாம்பும் கூறிய வார்த்தைகளை நினைந்துகொண்டே சென்றேன். திடீரென என் முன் பச்சோந்தியொன்று தோன்றியது. அதனை வெறுத்து நோக்கினேன். "ஏ மனிதா என்னை ஏன் வெறுத்துப் பார்க்கிறாய்? நான் பலநிறம் காட்டும் பச்சோந்தி என்பதற்காக நீ வெறுக்கிறாய் என்பதை நானறிவேன். நிலையான நிறம் முக்கியமா? நான் பலநிறம் காட்டுவது அவ்வளவு இழிவு

அல்ல. உன் இனத்தில் அரசியல் தலைவர்கள், கட்சிப்பிரியர்கள், காலிகள், கூலிகள் நேரத்திற்கு நேரம், இடத்திற்கு இடம் கொள்கைகளை மாற்றி சுயநலத்துடன் வாழ்கிறார்கள். அதுவல்லவோ இழிவு. பல கொள்கைகளையும், பல எண்ணங்களையும், பல செய்கைகளையும் இடத்திற்கேற்ப அமைத்துவரும் உன் இன இழிஞர்களைப் பார்த்து வெறு. அவர்கள் பினபு திருந்தலாம். என்னைப் பார்த்து வெறுக்காதே" எனப் பச்சோந்தி பகர்ந்தது. பச்சோந்தி கூறியது சரிதான் எனக் கூறிக்கொண்டே நடக்கலானேன்.

வான்கோழியொன்று மயிலைப்போல் நடனம் ஆட முயன்று . தோல்விகண்டது. நான் அதைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். அதற்காக வான்கோழி கோபத்தோடு என்னை உற்றுநோக்கியது. "கல்லாதான் கற்ற கவி இதனைப்போன்றதுதான் என அறிவிக்கும்பொருட்டே இவ்வாறு ஆடினேன்" என வான்கோழி கூறியது.

வான்கோழியின் கூற்றை நினைந்துகொண்டே சுற்றுமுற்றும் நோக்கினேன். ஒரு கனி தெரிந்தது. அவசரமாக அக்கனியைப் புசிக்க ஆரம்பித்தேன். 'அடேயப்பா என்ன கசப்பு!' எனக் கூறிக்கொண்டே பழத்தை வீசி எறிந்தேன். "மனிதா! எட்டிப்பழம் இனிக்குமா? கதலியாவது பழுக்காவிட்டாலும் அதனுடைய காயாகிலும் நீ உண்ணலாம். ஆனால் எட்டிக் காய் காயானாலும் பழமானாலும் உதவாது. நான் உன் இனத்திலுள்ள கயவர்கள்மாதிரியல்லவா இருக்கிறேன்" என எட்டிமரம் கூறி பரிகசித்தது.

> முனிவினும் நல்குவர் மூதறிஞர் உள்ளக்
> கனிவினும் நல்கார் கயவர்—நனிவிளைவில்
> காயினும் ஆகும் கதலிதான் எட்டி பழுத்
> தாயினும் ஆமோ அறை (நன்னெறி)

என்ற பாடல் அப்போது என் செவியில் ஒலித்தது.

நடந்த களைப்புதீர ஓர் மரத்தடியில் அமர்ந்தேன். அந்த மரம் கிளைகளையும் தழைகளையும்கொண்டு அழகாக விளங்கியது. மரத்தின் அடியில் படுத்தவாறே "நான் மரம்" என்று கூறினேன். உடனே பரிகாச சிரிப்பொலி கேட்டது. சுற்றுமுற்றும் நோக்கினேன். மரம் பேசத் தொடங்கியது. "மனிதா! கவையாகி கொம்பாகி காட்டகத்தே நிற்கும் நான் நன்மரமல்லேன். சபைநடுவே நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய மாட்டாதவன் நன்மரம்" எனக் கூறி மேலும் சிரித்தது. எனக்கு வெகு வியப்பாய் போய்விட்டது.

அடிவானத்தில் பூரணச் சந்திரன் தோன்றினான். அவன் ஒளியால் என் உள்ளம் மகிழ்வெய்தியது. அதனிடத்தில் காணும் இருளைப் பார்க்கவே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'உலக இருளை நீக்குகின்ற சந்திரனே உன் இருளை நீக்கமுடியவில்லையா' எனக் கூறினேன். அருகில் யாரோ பாடிக்கொண்டு வரும் சப்தம் கேட்டது.

> "தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்கு றூஉம்
> வெங்குறை தீர்க்கிற்பார் விழுமியோர்—திங்கள்
> கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகில்
> நிறையிருளை நீக்குமேல் நின்று"

என்று துறவியொருவர் பாடிக்கொண்டு வந்தார். அவரை அன்பாக வரவேற்று உட்காரும்படிக் கூறினேன். அவரிடம் நான் உலாவும்போது கண்டவற்றைக் கூறினேன். அவர் மகிழ்ந்து "குழந்தாய்! நீ இன்று கண்டு, கேட்டு அறிந்தது அனுபவப் படிப்பு. நம்முன்னோர்கள் யாவற்றையும் அனுபவப்படிப்பால் அறிந்து அறிஞர்களாக வாழ்ந்து நமக்கும் வழிகாட்டிகளாக

விளங்கினர்கள். அதனால் அவர்கள் நீடூழி காலம் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர். இன்று நீ படிக்கும் கல்லூரிப் படிப்பால்—புத்தகப் படிப்பால் முன்னோர்கள்மாதிரி விளங்க முடியாது. அனுபவப்படிப்பே சிறந்தது. இவ்வுலகமே சிறந்த நீதிநூல், அதினிற் காணும் பல்வேறு பொருள்களே தேர்ந்த ஆசிரியர்கள்" எனக் கூறினர். 'ஆகா! இயற்கையே நீயே சிறந்த நூல்! சிறந்த ஆசிரியர்' எனக் கூறி மகிழ்ந்தேன்.

ச. செல்லப்பாண்டியன்,
இரண்டாம் வகுப்பு

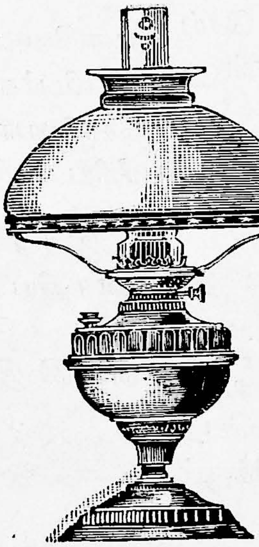

மாணவர் கடமை

ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்வும் வீழ்வும் அந் நாட்டு மாணவர்களிடத்திலிருந்தே ஏற்படுகின்றன என்பது வையகம் அறிந்த வாய்மையாகும். மாணவர்கள் தமது வாழ்க்கையையும் தம் நாட்டையும் வளப் படுத்த வேண்டின் அவர்கள் தமக்குரிய கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து முடித்தல் வேண்டும்.

மாணவர்களது தலையாய கடன் தமது பெற்றோரைப் பேணலாகும். மாணவர்கள் தம் நல்லொழுக்க நற்செய்கைகளால் "இவனைப் பெறுவதற்கு இவனது பெற்றோர்கள் எத்துணை தவத்தினைச் செய்தனரோ" என உலகம் உவகை கொள்ளு மாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும். இதனை,

> "மகன் தந்தைக் காற்றுமுதவி இவன் தந்தை
> என்னோற்றான் கொல் எனுஞ்சொல்"

என முக்கால வல்லுனரான வள்ளுவனார் கூறி இருப்பது நோக்கற் பாற்று.

தம் மக்களது ஒழுக்க நெறியும், உயர் பண்பாடும் அறிவு வளர்ச்சியும்தான் பெற்றோர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என்பதை தெய்வப்புலவர்,

> "ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
> சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்"

எனும் குறுகிய அடிகளில் நிறைந்த பொருளோடு எடுத்துரைக்கின்றார். தம்மீது எல்லையற்ற அன்பினைச் சொரிகின்ற தாய் தந்தையர்களது சொற்களைத் தெய்வ வாக்கினும் மேலாகக் கருதி அவர்கள் விழைந்தனவற்றைக் குறைவின்றி செய்துமுடித்த லன்றோ அறிவுடை நன்மக்கள் செயல்.

> 'தக்கார் தகவிலரென்பதவரவர்
> எச்சத்தாற் காணப்படும்'

என்ற பொய்யாமொழியின் இலக்கணத் திற்கு இலக்கியமாக, தம் பெற்றோர்களின் நற்பெயருக்கு இழுக்கு நேராவண்ணம் நடந்துகொள்பவரே நன்மக்களாவர்.

மாணவர்கள் யாவரிடத்தும் அன்புடைய வர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

> "அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
> வற்றல் மரம் தளிர்த்தற்று!"

எனவே வருங்கால வாழ்வை வரையறுக்கும் வாலிபர்கள் தம் வாழ்நாளை இனிய பூஞ் சோலையாக அமைக்க அன்புடைமையைச் சீரிய வழியாகக் கோடலே முறையாகும்.

இராமனது முடிசூடும் செய்தியை ஊரறிய முரசறைவித்தபின் கைகேயி தயரதனை சொல்லொணாத் துன்பத்திற்குள்ளாக்கி இராமனை எய்தி,

> "ஆழிசூழ் உலகமெலாம் பரதனே ஆள நீ போய்
> தாழ் இருஞ் சடைகள் தாங்கி தாங்கருந்தவமேற் கொண்டு
> பூழி வெம் கானம் நண்ணி புண்ணிய நதிகள் ஆடி
> ஏழி ரண் டாண்டின் வாவென் றேவினன் அரசன்..."

என்று கூற மறுத்துரை எதுவும் பகராமல்

> மன்னவன் பணியன்றாகில்
> நும்பணி மறுப்பனோ? என்
> பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
> அடியனேன் பெற்றதன்றோ
> என் இனி உறுதி யப்பால்?

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

"A SNARE OF PERFUME"
Sketch by
A. Renganathan, II U.C.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

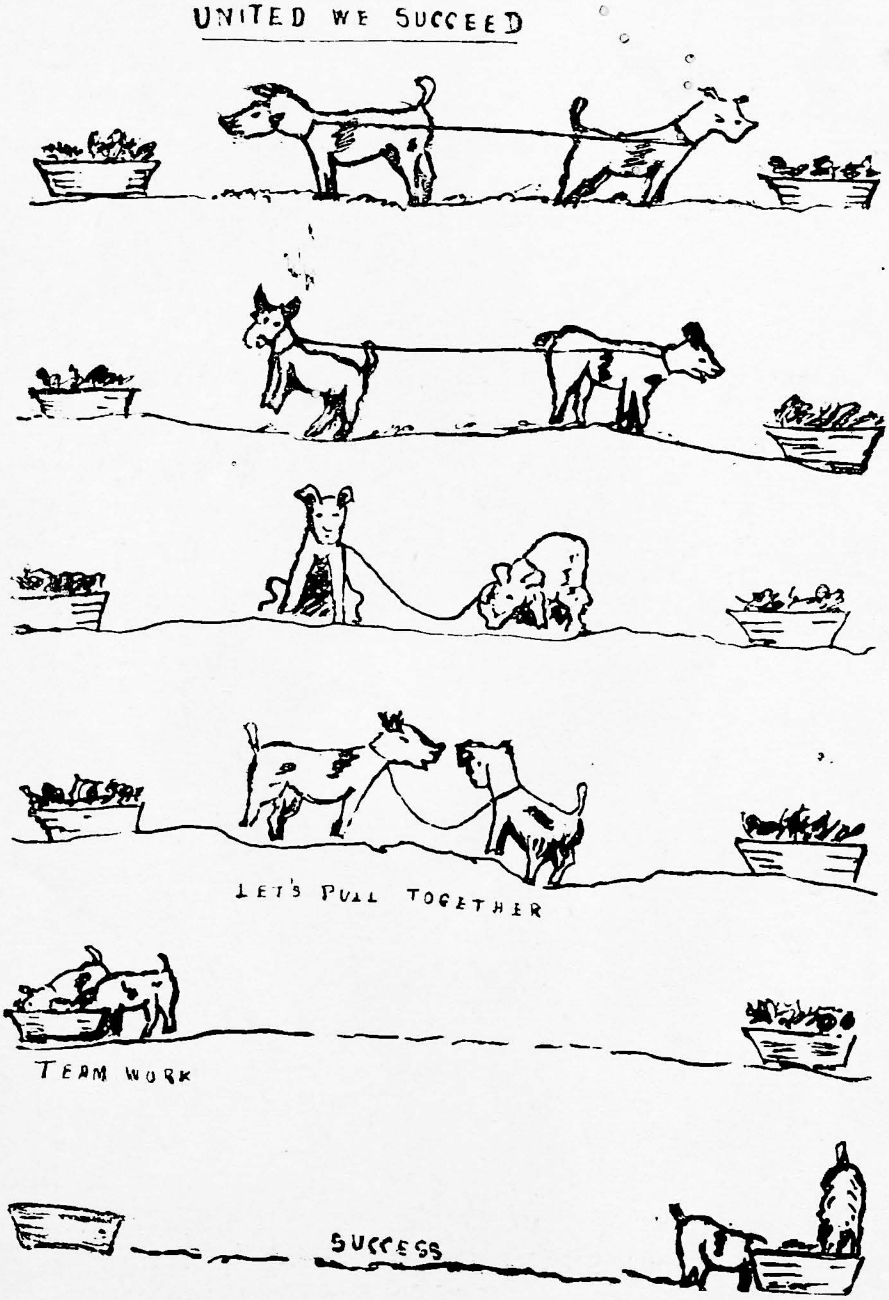

J. Mariasingarayan, II U.C.

இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்
மின் ஒளிர் கானம் இன்றே
போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்.

என்றுரைத்த இராமனது பெற்றோர் பணிவும் உடன் பிறப்பன்பும் இளம் மாணவ உள்ளங்களில் சிலையில் எழுத்தென் பதிய வேண்டாவோ?

மாணவர்கள் நல்லொழுக்கத்தின் பிறப்பிடமாகவும் அறிவின் உறைவிடமாகவும் விளங்கவேண்டும்.

"நாட்டின் இளைஞர்களிடத்தேதான் நான் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன், வஞ்சனை அறியா இளம் வாலிபர்கள் நாட்டின் விலையேறிய செல்வங்கள். நொடிப் பொழுதில் தோன்றி மறையும் உணர்ச்சிகளுக்கு இரையாகி அச்செல்வங்கள் அழிந்துவிடக் கூடா"தென்றும் "மாணவ மாணவிகள் பள்ளிகளில் பயிலுங்காலையில் ஒழுங்கைக் கற்றுக்கொள்ளாவிடில் அவர்களது கல்விக்காகச் செலவிட்ட பொருள் நாட்டின் பொருளியலுக்கே ஒரு பெரும் இழிவாகும்" என்றும் உலகப் பெரியார் காந்தியடிகள் அறிவுறுத்தி இருப்பதை மாணவர்கள் தம் மனக்கண்முன் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

மாணவர்கள் தாம் பயிலுங்காலையில், தமது பாடப் பகுதிகளோடு சிறந்த அறிஞர்கள் எழுதிய நூற்களையும் செயற்கரிய செய்த பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் சிறந்த காவியங்களையும் அறிவியல், பொருளியல் அரசியல் குறித்த நூற்களையும் கற்றுணர வேண்டும். இற்றைநாளில் வெளிவருகின்ற பல புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் மாணவர்களின் அறிவை அறியாமைக்கு அடிமைப்படுத்துவதோடு அவர்களது பண்பையும் பாழாக்கத் துணை நிற்கின்றன. இத்தகைய இழிந்த தர வெளியீடுகளால் இளம் மாணவர்கள் ஒழுக்க நெறியினின்றும் வழுகிவிட ஏதுவாகின்றதன்றோ? உயிரினுஞ் சிறந்த ஒழுக்காற்றினின்றும் மாணவர்கள் பிறழ்ந்தால் அவர்களது வருங்காலமும் அவர்கள் தம் பொன்னாட்டின் புகழும் பெருமையும் என்னவாகும்! மாணவர்கள் தம் நிலையிலிருந்து இழிந்து ஒழுகுதல் மாண்புமிக்க மாணவ இனத்திற்கே இழுக்கு என்பதை மறுப்பார் யார்?

தாம் கற்கும் நாட்களில் மாணவர்கள் தமது அறிவு வளர்ச்சியையே பெருநோக்காகக் கொள்ளவேண்டும். தாம் கற்பன செவியுறுவனவற்றுள் நல்லன நாடலே நன்மாணாக்கர் இயல்பாகும்.

'சென்றவிடத்தால் செலவிடாதீதொரீஇ
நன்றின் பாலுய்ப்பதறிவு'

என்ற பொய்யாமொழி மாணவர்களது சிந்தனைக்கு நல்விருந்தாக அமைகின்றதன்றோ!

கல்வி கற்கும்காலத்தே மாணவர்களது நோக்கம் அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபடின் அவர்களது அறிவு வளர்ச்சியும் சிந்தனை சக்தியும் குன்றிவிட ஏதுவாகும். எனவே மாணவர்கள் அரசியல் வலைகளில் விழாதபடி தம்மைக் காத்துக்கொண்டு அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வதில் நாட்டங்கொள்ளல் நலம் பயப்பதாகும்.

கல்வியின் பயன் கடவுளை அறிதல் என்பதை மறந்து வாழும் மக்களுக்கு நல்வழி காட்ட மாணவர்கள் கடவுட் சிந்தையுள்ளவர்களாகத் திகழாவிடில் அவர்கள் பெற்ற கல்வியால் பயன் என்ன?

கற்றவன் ஒருகுளம் ஆனால் அறிவு நிரம்பப்பெற்றவன் ஓர் வற்றா ஊற்று என்பதனை மாணவர்கள் தம் மனத்துக்கண் நிறுத்தித் தம் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வதில் ஆவலுடையராய் விளங்கவேண்டும்.

மாணவர்கள் நன்ருக சிந்தனைசெய்து தெளிந்த அறிவோடு எக்காரியத்திலும் ஈடுபடுதல் நலம் பயப்பதாகும். பலதரப்பட்ட பண்புகளை உடைய மக்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் உய்த்துணர்ந்து, எல்லோரிடத்தும் அன்புடன் பழகியொழுகும் பான்மையை மாணவர்கள் பெறவேண்டும்.

'உலகத்தோடு ஒட்டஒழுகல் பலகற்றுங்
கல்லார் அறிவில்லா தார்!

நாட்டிற்கு வருங்கால வாழ்வை வகுக்கும் மாணவர்கள் நல்லறிவாளர்களின் பயன் தரும் பனுவல்களைப் பயின்று, சிந்தனு சக்தியையும் முற்போக்குக் கொள்கைகளையும் தன்னகத்தேகொண்டு, அன்புடமையையும் நல்லொழுக்கத்தையும் அணியெனப் பூண்டு, ஒற்றுமை உணர்ச்சியுடன் தம் கடமைகளைக் குறைவின்றி செய்தால் அந்நாட்டில் எல்லா வளங்களும் பெருகுவதோடு மாணவ சமூகம் தனக்குரிய மங்காப் புகழையும் குன்ருப் பெருமையையும் எய்தும்.

வணக்கம்

கு. சிவதாணு,
இடைக்கலை இரண்டாம் வகுப்பு.

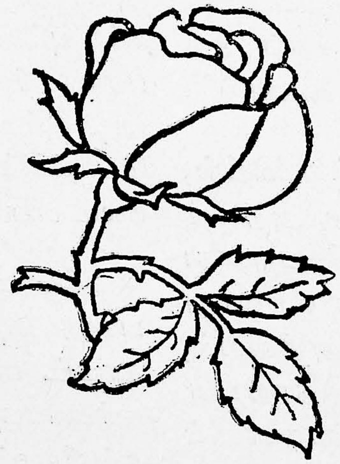

கல்லூரி வாழ்த்து

தண்மையார் பலவளமும் பெருக்கி யோடுந்
தண்பொருநை யாறுதனை உரிமை கொண்ட
வெண்ணெல்லுஞ் செந்நெல்லும் விளைந்து மக்கள்
வெண்ணிலா போல்விளங்கி இன்பந் துய்க்கும்
வருநெல்லைத் திருவெனவே கொண்டு வாழும்
திருநெல்வேலி யெனும்பெருமா வட்டந் தன்னில்
திருவெனவே கல்வியோங்கும் பாளையம் பதியில்
உருவுடனே சிறப்பெய்தும் சேசு சபையார்
கலக்கமின்றி விளக்கமோடு நடாத்து கின்ற
துலக்கமுறு சேவியர்நற் கல்வி நிலையம்
துளக்கமற பண்புடனே கல்வி யறிவை
விலக்கமின்றி எல்லோர்க்கும் வாரி யீந்து
விளக்கமோடு வீறுபெற்று என்றும் நன்றே
வளம்பெற்று வன்மையுள்ள இளைஞர் தம்மை
உளந்தனிலே மெய்ப்பொருளாம் கடவுள் உண்மை
களிப்புடனே பதியவைத்து மிளிர்க வாழி

R. பெருமாள் ராஜ்,

இரண்டாம் வகுப்பு.

இயற்கை எழிலும் செயற்கை எழிலும்

பெங்களூர் :—மைசூர் அரசின் அழகு செறிந்த நகர் அதுவே. அங்குத் தொழிற் சாலை பல காணப்படுகின்றன. நாங்கள் முதலிற் பார்த்து மகிழ்ந்தது அந்நகரின் விமான நிலையத்தையே. பெங்களூரின் விமான நிலையம் மிகப் பெரிது. நூற்றுக் கணக்கான விமானங்கள் நிற்பதற்கேதுவாகு மளவுக்கு, அத்துணைப் பெரிது. அதன்கண் சிறு விமானங்கள் முதல் பெரிய "டகோடா" விமானங்கள் வரை பலவகை நிற்கின்றன. அவ்வானவூர்திகளுள், குறிப்பிடத்தக்கது, வானவூர்தி செலுத்தப் பழகும் மாணவர் களுக்கென பிரத்தியேகமாகச் செய்யப் பெற்றிருக்கும் சிறு விமானமே. பின்பு Radio Activity எனும் கருவியையும், கால நிலையையறியும் கருவியையும், விமானம் அபாயத்துட்படும்போது எச்சரிக்கை செய் யும் கருவியையும் கண்டோம். விமான நிலையத்திலேயே உள்ள விமானத் தொழிற் சாலையில் விமானங்கள் செய்கின்றனர். அவ்விமான தளத்தைப் பார்த்த நேர முழு வதிலும், நம் இந்திய விமான வீரர்களின் ஈடு இணையற்ற வீரச் செயல்களும், பனி மிகுந்த காஷ்மீரில் அவ்வீரர்கள் நடாத்திய வீரப் போரைப்பற்றிய நினைவுமே நிறைந்து நின்றன.

அன்று மாலை "இந்திய நாட்டின் பூலோக சுவர்க்கம்" என வருணிக்கப்பெற்ற லால் தோட்டம் (Lal Bagh) சென்றோம். சற்றேறக்குறைய நான்கு கல் சுற்றளவும், பரப்புங்கொண்ட அம் மலர் வனம், கண்ணிற்கும், கருத்திற்கும் விருந்தாய் மணிமேகலையில்

"மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய
யாப்புடைத்தாக வறிந்தோ ரெய்தா
அருளும் அன்பும் ஆருயி ரோம்பும்
ஒரு பெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கும்,"

எனக் கூறப்பெறும் உவவனத்தையும்,

"வெங்கதிர் செம்மையின் விரிசிறையிழந்த
சம்பாதியிருந்த சம்பாதி வன"த்தையும்

நினைப்பூட்டா நின்றது. பச்சைப் பசும் புற்களுக்கிடையே, அவ்வரசின் பழைய திவானது பெயரைத் தாங்கிய நூல்நிலையம் கம்பீரமாய் எழுந்து நிற்கின்றது. அதன் எதிரே உள்ள சாலையைத்தான் அவ்வரசி லேயே தலைசிறந்த சாலையெனக் குறிப்பிடு கின்றனர். இருமருங்கிலும் சவுக்கு மரங் கள் ஓங்கி வளர்ந்த அச்சாலை, சிமென்று போடப்பெற்று, இருபுறமும் ஒளிக் குமிழ்கள் பொருத்தப்பெற்ற, வெள்ளை யான இரும்புக் கம்பங்கள் நிறுத்தப்பெற்று நேராய் இருகல் தொலைவு சென்று, சாலை அழகிற்கோர் உதாரணமாய் பழங்கால அரசர்கள் பவனிவரும் இராச பாட்டையை நினைப்பூட்டுகிறது. அச்சிங்காரத் தோட் டத்தினுள், உல்லாசப் பொழுது போக்கு நிலையமும், விளையாட்டு அரங்கமும், இன் சுவை உண்டி விடுதியும் சிறந்து விளங்கு கின்றன. அதைப் பார்க்கும்போது உண் டாதம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை அளவிடக் கூடுங்கொல்! இயற்சோதரியின் அன் பொழுகும் இன்முகத்தை, நற்பெரும் பேற்றை, மாநிலத்தின் சிங்காரத் தோட் டத்தை, எழில்மிகு இயற்கையின் மணி மகுடத்தைக் காண்டதனால் என் மனம்,

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் விம்மிதமுற்றது. நாண்குமணி நேரம் அதன் அழகைப் பருகியும், வெளியே போகுங்கால் தாயினைப் பிரியும் சேய்போல வருத்தமுற்றேன்.

அடுத்ததாக நாங்கள் கண்டது "கப்பன் தோட்டம்" (Cubbon Park) எனும் இயற்கையின் சிங்கார விடுதியை. அங்கே மைசூர் அரசியலாரின் அலுவலகங்கள் பல உள்ளன. அழகில் அதுவும் லால் தோட்டத்தை அடுத்ததே. பசுந் தோட்டங்களிடைய ஒளி பெற விளங்கா நிற்கும் பழமையான திவான்களது சிலா வடிவமும், அரசியலாரின் அலுவலகக் கட்டிட உயர்வும், சுற்றுப்புறச் செழுமையும் உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கின்றன. அரசியலாரின் கட்டிடங்களைச் சுற்றிலும் சிலைகள் அமைந்து நிற்பது அழகிற்கு அழகு செய்தாற்போலவும், அணி செய்தாற்போலவும் இருந்தது. மாலை நேரத்தில் மன அமைதிக்கென்றும், ஓய்வு நேரத்தை உல்லாசமாகக் கழிக்கவும் மக்கள் ஆங்குச் செல்கின்றனர்.

அதனுள் அமைந்துள்ள பொருட்காட்சி சாலை சென்று, முன்னம் வாழ்ந்தனவும், தற்போது வாழ்கின்றன என நம்பப்படுவனவுமாகிய பல இராக்கதப் பிராணிகளின் எலும்புக் கூடுகளையும் வரிவடிவங்களையும் கண்டோம். பலவகைக் கவசங்கள், கேடயங்கள், சிலா வடிவங்கள், சிதைந்த சிலைகள், சிதைந்த சித்திரங்கள் இவற்றையும் கண்டோம். பலவகையான, இராக்கத வடிவையுடைய கடல் மீன்களை பதனம்செய்தும் இவண் வைத்துள்ளனர். மற்றும் பொருட்காட்சிசாலைகளில் பொதுவாகக் காணப்பெறும் அதிசயப் பொருள்களையும் கண்டோம்.

மைசூர் :—மைசூர் நகர் பெங்களூரை விட பரப்பிலும், அழகிலும் குறைந்ததே. ஆனால் அதற்கு அழகு செய்வன பழைய சரித்திரகாலச் சின்னங்களே. மைசூரில் பிரசித்தமாகக் குறிப்பிடப்பெறுவது அதன் அரண்மனையே. நம்மைப் பூர்வகாலத்திற்கு இழுத்துச் சென்றுவிடுகின்றன அவ்வரண்மனையின் தோற்றமும் தோட்டங்களும். அரண்மனையின் உப்பரிகைகள் வானத்தைத் தொட முயல்வதுபோன்று எழுந்து நிற்கின்றன. அதன் உப்பரிகைகள், இந்தியக் கட்டிடக் கலைக்கே ஓர் திலகம்போல் விளங்கா நின்று, தன் சித்திர நேர்த்தியாலும், கட்டிடச் சிறப்பின் உயர்வாலும், பார்ப்போரைக் கற்பனை உலகிற்கு இட்டுச் செல்கின்றன. மாளிகையினுள் நுழையும் வரை இவ்வுணர்ச்சி. மாளிகையினுள் நுழைந்த பிறகோ ஒரே அழகுத்திரள்தான். அவ்வழகுத் திரளை அள்ளி, அள்ளி வீசா நிற்கின்றன, அம்மாளிகையின் கூடங்களும் சுவர்களும். முதலிற் காணப் பெறுவது மாளிகையின் தலை வாயில் வானளாவ நிமிர்ந்து நிற்குமதை, வர்ண விளக்குகளால் அழகுக்கோர் அழகு செய்திருக்கின்றனர். இரவில் அது மின்னிட்டு ஒளிர்வது காண்பதற்கரிய காட்சி.

மாளிகையின் பிரதான வாயிலைக் கடந்தபின் உட்புற வாயிலுக்கு இட்டுச் செல்கின்றனர் வழிகாட்டுவார். அவ்வுட்புறத்திற்றான் எத்தன்மையதாய சித்திர வேலைப்பாடுகள்! வளைவுகள்!! அம்பாரி போன்ற மாடங்கள்!!! அவ்விடங்களைக் காப்பதற்கென்றே பணியாளர் பலர் நிறைந்து நிற்கின்றனர். சித்திரங்களும், சிலைகளும் நிறைந்த அவ்வழகிய கூடத்தைக் கடந்தபின், மயன் தன் கைத்திறத்தாற் செய்ததுபோன்ற ஓர் கூடத்தை அடைகிறோம். அவ்விடத்திற்றான் நான் கண்டும் கேட்டுமிராத காட்சியைப் பார்க்க நேர்ந்தது. வழிகாட்டி, அவ்வறைக்கு இட்டுச்சென்ற பின், தாகசாந்தி செய்துகொள்ளத் திரும்

பினுன். அதுவரை அவனையே கவனித்து வந்த நான் தற்செயலாக என் கண்ணைத் திருப்பி, அறையின் ஓர்புறத்தை நோக்கினேன். ஆங்கோர் புலி பயங்கரமாகக் கண்ணை உருட்டி விழித்தது! கம்பியின் பின் அடைபடாத அக் காட்டு விலங்கைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க அஞ்சிய நான் திகிலுடன் வேறோர்புறம் நோக்க, அங்கோர் புலி நான்கு கால்களும் உந்த, உடம்பை முறுக்கி, இரத்த வெறியுடனும் கோரப் பல்லுடனும், நிமிர்ந்து, நாக்கைத் தொங்கவிட்டு வாயில் கடுநீர் சுரக்க பாயும் நிலையில் நின்றது!! அச்சம் நெஞ்சை அடைக்க, "இந்த வம்பில் ஏனடா மாட்டிக்கொண்டோம்?" என மற்றோர்புறமாக ஓடித் தப்பலாமெனப் பார்த்தால், சிறுத்தை யொன்று பதறந்தரும் பார்வையோடு நிற்கிறது. அடுத்த புறமோ யானையொன்று துதிக்கையைத் தூக்கியவாறு நிற்கின்றது!!! மற்றோர் புறமோ கரடி ஒன்று வைத்தகண் வாங்காமல் என்னையே பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தது. கிலியின் மிகுதியால் வெளுறிய முகத்தோடு, வழிகாட்டியை நோக்கி "நான் அரண்மனையைப் பார்க்க வந்தேனு, அல்லது காட்டு மிருகங்களிடையே மாட்டிக்கொள்ள வந்தேனு?" எனக் கேட்க வாயெடுத்தேன். அதற்குள் என் வெளுறிய முகத்தைக் கண்டு அவர் சிரித்த சிரிப்பு என் கலக்கத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. பின் அவர் பாயும் புலியருகிற்சென்று தட்டிக் கொடுத்ததும்தான் தெரிந்தது அது உண்மைப் புலியென்றென்று. மற்றப் புலிகளும் கரடியும் அவ்வாறே. வழிகாட்டுவோன் அதைப்பற்றிக் கூறிய கதை மிக வேடிக்கையாகவிருந்தது. அப்போதிருக்கும் அரசப் பிரமுகரும், அவர் மூதாதைகளும் வேட்டையிற் பிரியம் மிகுந்தவர்களென்றும், அவர்கள் தம் வேட்டையிற் கொன்ற விலங்குகளே இவையென்றும், அவ்வெற்றியை என்றென்றும் நினைவூட்டும்வண்ணம், சிறந்த வேலை செய்வோனிடம் சேர்ப்பித்து, அவற்றுள் புஞ்சைப் புகுத்திப் பாயும் புலிபோன்றும், இரத்த தாகம்கொண்ட புலிபோன்றும் செய்து வைத்திருக்கிறுர்களெனவும் தெரிந்தது. அவற்றின் இயற்கைத்தன்மை (Naturalness) மிகப் புதுமை வாய்ந்தது. அதுவும் பாயும் புலியை, வெறி சொட்டும் கண்களோடும், கிழிக்கக் கங்கணம்கட்டுவது போன்றுள்ள பற்களையும், அது பாய்வது போன்றுள்ள நிலையினையும் கண்டு ஆச்சரியமுருதவரே இல்லை. நேரிற் சென்று பார்ப்பவர்க்கே அவ்வேலைத்திறத்தின் பெருமை விளங்கும்.

அவ்வற்புதப் பொருள்கள் நிறைந்த அம் மண்டபத்தை விட்டுச் சென்றிடில், அதற்கடுத்தாற்போற் காணப்பெறும் விசாலமான இடமே அரசர் முன்னம் தர்பார் நடத்திய இடமாம். நீளமான இடத்தையும், அழகிய வேலைப்பாட்டையும் கொண்ட இது அரண்மனை உப்பரிகையின் ஓரத்தில், பிரதான வாயிலையும் வீதியையும் எதிர் நோக்கியவாறு உள்ளது. அதனின்றும் பார்த்தால் அரண்மனையின் அழகிய வெளிப்புறம் தெரிகிறது. இருபுறமும் பசும் புற்றரைகள் செறிந்து, நடுவே ஊற்றுக்கள் சுழல்வது மனதிற்கினிய காட்சியாய் உள்ளது.

இம்மாடத்தின்கண் உலகப் புகழ்பெற்ற இரவிவர்மாவின் ஓவியங்கள் பல வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. நாமகளும், இலக்குமியும், மும்முகரும், ஆறுமுகரும், சிவனும், திருமாலும், இரவிவர்மாவின் தூரிகைச் சிறப்பினுல் ஒளிபெற்று, அழகு நிரம்பி நிற்கின்றனர். கலைத்திறன் நிறையப்பெற்று அவை இந்தியச் சித்திரக் கலைக்கோர் சீரிய உதாரணமாய் விளங்குகின்றன.

அரண்மனையின் அழகிய காட்சிகளுள்

ஒன்று அதன் சொர்ணப்பல்லக்கே. அது முழுதும் கலப்பில்லாத் தங்கத்தாற் செய்யப் பெற்றது. அரசர் ஆண்டுக்கொருமுறை நகர்வலம் வரும்போது அஃது பயன்படுத்தப் பெறுகிறதாம்.

மைசூர் மன்னரின் மணிமகுட விழாவை யும், மைசூரின் பல யுத்தங்களையும் குறிக் கும் சித்திரங்கள் பல சுவரை அழகுப்படுத்து கின்றன. அவற்றின் கலைத்திறன், எழில் முதலியன புகழுதற் பாலனவாகவே உள்ளன. மைசூரின் அரசர் அனைவரின் சரிதமும், ஹைதர் அலி, திப்புசுல்தான் அடங்க அதிற் காணப்படுகின்றன. பின்னர் நாங்கள் ஓர் குறுகிய கூடத்தினுள் நுழைந் தோம். அதனுள், அரசர் மலர்வுடன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்ட வுடன், என் கைகள் என்னையறியாமலே அஞ்சலி செய்தன. அருகில் உள்ள வழி காட்டி நகைத்தபின்தான் எனக்கு உண்மை புலனாயிற்று. அரசர் உயிருடன் இருப்பதே போன்று, உயிர்த்தன்மையுடன் பதுமை செய்து வைத்திருக்கின்றனர். அதற்கு ஆவன செய்து, வர்ணப்பூச்சு முதலியவை சரியான முறையில் செய்யப்பெற்றிருப்ப தால் பார்ப்பவர் எவருக்கும் அது இராஜப் பிரமுகரே எனும் மயக்கம் உண்டாகுகிறது.

பின்னர் ஓர் அழகிய இடத்தை அடைந் தோம். அதுவே தற்போது தர்பார் நடத்து மிடமெனக் கூறினர். அதன் சுவர்களெங் கும், தூண்களெங்கும் தங்கப் பூச்சுப் பூசப் பெற்று காலை இளவெயிலில் பளபளவென மின்னுகின்றது. பின்னர் அரண்மனைக் கெனத் தனியாக உள்ள தனிப் பொருட் காட்சிசாலைக்குச் சென்றோம். ஆங்கு அரசர் கள் கையாண்ட கத்தி, ஈட்டி, கேடயம் முதலியவற்றைக் காட்சிப் பொருளாக வைத்திருக்கின்றனர்.

பழங்கால அரசர்களது போர்க்கருவிகள், அதியற்புதமான வேலைப்பாட்டுடன் விந்தை யாக விளங்குகின்றன. அவற்றுள் முக்கிய மாக நாங்கள் மிகக் கவனமாக உற்றுப் பார்க்குமளவிற்கு விளங்கியது, ஹைதர் அலியினுடையதும், திப்புசுல்தானுடையது மான வியத்தற்குரிய வேலைப்பாடமைந்த வாட்களே. அவ்வாட்கள் அழுத்தமான எஃகினாற் செய்யப்பெற்று, புதுமையான கைவினை கொண்ட பிடியுடையனவாய் விளங்குகின்றன. சரித்திரப் பிரசித்தமான சிவாஜி அபுசல்கான் போரில், சிவாஜி எவ் வாயுதத்தினால் அபுசல்கானைக் கொன்றாரோ அப்புலி நகத்தையும் பார்த்தோம். வளைந்து, கூர்மையாக, விளங்கும், அங்கங்கள் ஓர் பிடியிற் பொருத்தப்பெற்றிருக்கின்றன.

மைசூரினின்றும் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் போகும் பாதை எழில்மிகும் பல காட்சி களைத் தன்னகத்தே கொண்டுளது. ஆனால் சாலை குறிப்பிடத்தக்க தரமானதாக இல்லை. ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் கண் மைசூர் அரசை ஆண்ட மகமதிய வமிசத்தவராய, ஹைதர் அலி, திப்புசுல்தான் இவர்களது கல்லறை கள் காணப்பெறுகின்றன. திப்புசுல்தான், அவர் தாயார், ஹைதர் அலி மூவரும் ஒரே இடத்திற் புதைக்கப்பெற்று அவ்விடம் பளிங்கு மேடையால் மூடப்பெற்றுள்ளது. அதன்மேற்பட்டுச் சல்லா மூடப்பெற்று, வாசனைத்திரவியங்களால் அவ்விடத்தின் இயல்பே புனிதமாகக் காண்கிறது. அழகிய உருண்டையான ஸ்தூபத்தையுடைய இது முகம்மதிய பாணியிற் கட்டப்பெற்று, அம் மத மக்களது பள்ளிவாசலாகவும் விளங்கு கின்றது. சுற்றிலும் அழகிய செடி கொடி கள் வளர்க்கப்பெற்றுள்ள அம்மசூதியின் கதவுகளும் அழகிய தந்தவேலைப்பாடுடை யனவாக விளங்குகின்றன. இம்மசூதி நுழைவாயிலிருந்து மசூதி வாயில் வரையில் வானளாவ உயர்ந்துள்ள யூகலிப்டஸ் மரங் களாற் சூழப்பெற்று ஏதோவோர் கற்பனைக்

கெட்டாக் காவியத்தினுள் நுழைவது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெறுகிறோம்.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற கோட்டை இப்போது அழிந்து கிடக்கிறது. அழிந்த அகழியும், தானுமாய்க் கிடக்கும் அக்கோட்டை, மாற்றானுக்குக் கூற்றுவனாய் நின்று போர்புரிந்த நம்பண்டை அரசரது வீரத்தை நினைக்கும் தேசப்பற்றுக் கொண்ட எவருக்கும் கண்ணீரை வருவிக்கு மென்பது திண்ணம். சிதைந்த அக் கோட்டையின் சின்னங்கள் பலகல் தொலைவு வரை காணப்படுகின்றன.

பின்பு திப்பு சுல்தானும், அவன் தந்தை ஹைதரும் வீற்றிருந்து அரசாண்ட பழைய அரண்மனையைக் கண்டோம். இப்பழைய அரண்மனையும், ஏனைய அரண்மனைகளைப் போன்றே யூகலிப்டஸ் மரங்கள் சூழப் பெற்று எழில் கொண்டிலங்குகிறது. இது முகமதியபாணியிற் கட்டப்பெற்றுள்ளது; சுவர்களெங்கும் சித்திரங்கள் தீட்டப் பெற்று முகம்மதியச் சித்திரக் கலைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகின்றது.

நாங்கள் பின்னர், மைசூர் அரசின் ஓர் புறத்துள்ள, கண்ணம்பாடிக்குச் சென்றோம். அவ்வணைக்கட்டு, இரவில் தீபாலங் காரத்துடன் விளங்கும் போது அற்புதமாக விருக்கிறது. அதன்பின்னர் கண்ணம் பாடியின் அருகிலுள்ள உலகப் பிரசித்தி பெற்ற, அழகின் உறைவிடமாம், பிருந்தா வனத்தைக் கண்டோம். இரவில் பலவர்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற இது, மயனின் மாளிகையோ வெனவும், அழகின் உறைவிடமோ வெனவும், கைதேர்ந்த ஓவியன் எழுதி வைத்த சித்திரமோ எனவும் நம்மை மயங்கவைத்து, திகைப்புக் கடலில் ஆழ்த்துகின்றது. அஃது நமக்கு

வானவரல்லது

பாடு வண்டிமிரா பன்மரம் யாவையும்
வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலிற்
கைசெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்
றய்யானத் திடைபுணர்ந்தோர் செல்லார்

எனும் சாத்தனார் வாக்கை நினைப்பூட்டுகிறது.

நாங்கள் கடைசியாகக் கண்டது சிவ சமுத்திரம் நீர்வீழ்ச்சி. (கோலார் காண்பதற்கு அனுமதி கிடைப்பது, கடினமாயினமை பற்றி நாங்கள் கோலார் செல்லவில்லை) அப்பெரிய நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்க்கும் எவருக்கும், அதனுடைய உயர்வு பற்றிய எண்ணம் தோன்றா மலிராது. மலையின் பின்னால் மலை! அம் மலையின் பின்னால் மற்றோர் மலை!! அதன் பின்னால் மலை!!! அதனின்றும் சிவபெருமானது சிரசினின்றும், கங்கை இறங்கி வந்தது போன்று, காவேரி அன்னை இறங்கி வருகின்றாள். நீர்வீழ்ச்சி ஓவெனும் பேரோசையோடு முப் பெரும் பிரிவுகளாய் விழுகிறது. அதினின்றும் எழும் தூவானப் படலம் அவ்விடமே தெரியாதவாறு ஒரே மேகப்படலமாய் நிற்கிறது. செடிகளும் கொடிகளும் செறிந்து விளங்கு மவ்விடத்தில் மீன்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்விடத்தின் தனி எழிலில் ஈடுபட்ட எவரும், மகிழ்ச்சியின் எல்லையைக் கடந்தாராவர். அவ்வாறிருக்க எம்மவரின் அக முக மலர்ச்சிக்குக் கேட்பானேன்?

P. ராஜகோபாலன்,
இரண்டாம் வகுப்பு.

CONNEMARA LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

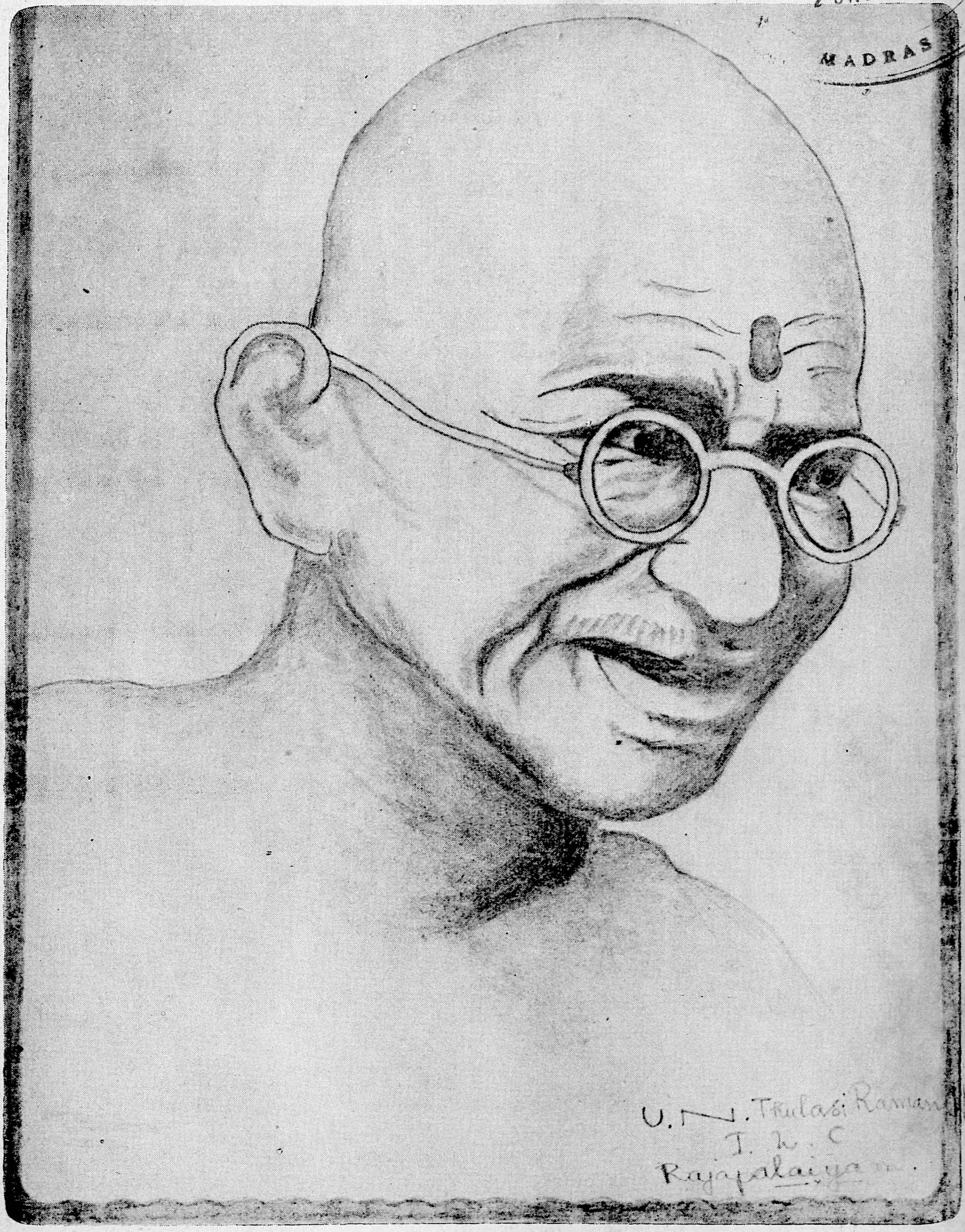

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 AUG 1955
MADRAS

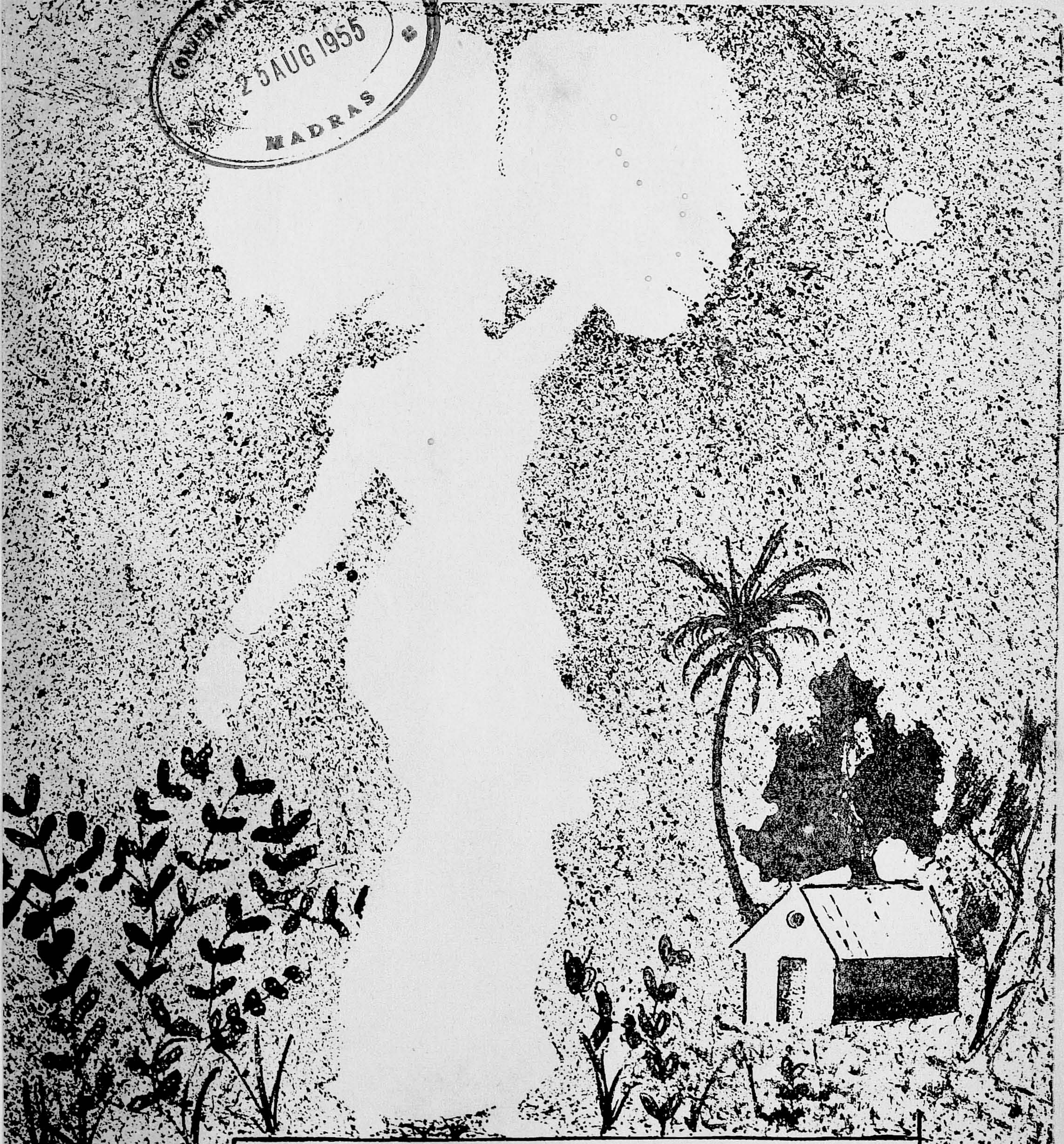

RURAL HAPPINESS

S. Narayana Pillay, II U.C.

படக் காட்சி

விஞ்ஞானம் உலகத்திற்கு உவந்தளித்திருக்கும் பொருள்கள் உரைக்க வொண்ணுதன. அவற்றுள் இன்று படக்காட்சி தனிப் பெரும் சிறப்பெய்தியுள்ள தெனச் செப்பவும் வேண்டுமோ? ஒரு நாட்டின் கலை, பண்பாடு இவைகளைப் படக்காட்சியைக்கொண்டு ஓரளவு நிர்ணயிக்கலாம். படக்காட்சியைப் பார்த்துப் பரவசக் படுங்கால் இதைக் கண்டுபிடித்துக் களிப்புடன் ஈந்த எடிசனை நாம் மறக்க இயலுமோ? எப்பொருளை எடுப்பினும் அப்பொருளில் நல்லனவும், அல்லாதனவும் ஒன்றிக்கிடப்பது இயல்பன்ருே! அங்ஙனமாயின் படக்காட்சி இவ்விதிக்கு எங்ஙனம் விலக்காயிருத்தல் சாலும்? தீயின் ஒளியினுதவியால் திருக்குறளையும் திருப்பலாம், இருட்டிலே திருட்டு வேலையும் நடத்தலாம். அஃதேபோன்று படக்காட்சியைக் கொண்டு இப்பாரிலுள்ளோருக்குப் பயன் படுவனவற்றையும் பரப்பலாம், படுகுழிக்கும் பாதை வகுக்கலாம்! எனவே காய்தலுவத்தலகற்றி படக்காட்சி பயக்கும் நற்பலன்களையும், அதனுலுண்டாகும் ஊறுகளையும் ஆராய முயல்வோம்.

முதற்கண், படக்காட்சி சிறந்த கலை என்பதை எல்லோரும் ஏற்பர். கலை மனிதனுக்குக் களிப்புண்டாக்குவதற்காகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கருவி என்பது எம் கருத்து. கலை என்ற முறையிலே, படக்காட்சி பார்ப்பவர்க்கு உவகை யூட்டுகிறது. நாள் முழுவதும் உடல் வருந்தி உழைக்கும் தொழிலாளி தன் பொழுதை மாலையில் மகிழ்ச்சிகரமாகக் கழிக்கக் கருதுகிருன். படக்காட்சியை நோக்கி அவன் பாதம் விரைகிறது. அவண் அடையும் ஆனந்தம் அறையுந்தரத்ததோ? அன்று. அன்று. தொழிலாளி மட்டுமல்லன் பொதுவாக பொதுமக்களிற் பெரும் பகுதியினர் படக்காட்சியைக் கண்டு களிப்பும் அமைதியும் அடைகின்றனர்.

மகிழ்ச்சிக்கும் மன அமைதிக்குமட்டு மன்று, படக்காட்சி பயன்படுவது, உயரிய உண்மைகளையும் உணர்த்தவல்லது. உதாரணமாக, நாட்டுப்பற்றை மக்களிடையே மலரச் செய்யலாம், படக்காட்சியின் துணைகொண்டு. சிறந்த சினிமாப்படம், எம்மை எவராண்டாலென்ன வென்றெண்ணியலையும் 'ஏனோதானோ'க்களையும், நாட்டின் வாட்டம் ஓட்ட உழைக்காவிடினும் ஊறு உண்டாக்கிக்கொண்டலையும் 'உதவாக்கரை'களையும் ஓரளவு திருத்த உதவுமன்ருே!

அறியாமையிலே அமிழ்ந்திருக்கும் நம் நாட்டாருக்குக் கல்வியும், கருத்தும் கற்றுத் தரும் பணியிலே பாடுபடும் படக்காட்சி எத்துணை பயனுடைத்து! அரசாங்கத்தார் நற்பணியில் நாட்டங்காட்டித் திட்டம் தீட்டிச் சட்டம் இயற்றுவரேயாயின், படக்காட்சி அதற்குப் பக்கபலமாக இருப்பின் உண்டாகும் பயனைப் பகர்தலும் வேண்டுமோ? சான்ருக, நமது சென்னைமாநிலத்திலே மதுவிலக்குச் சட்டம் நடைமுறைக்குக் கொணரப்பட்டபோழ்து, அதற்கு ஆதரவளித்துப் பிரசாரமாற்றும் பெரும் பணியினை மேற்கொண்ட 'நல்ல தம்பி'யை நாம் அதற்குள்ளாகவா மறக்க முடியும்? இவையெல்லாம் உற்று நோக்குங்கால் படக்காட்சியால் உண்டாகும்

நன்மைகள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உணரற்பாலன.

படிக்கத் தெரியாதவர், படிக்க வேண்டுமென்ற நினைப்பிருந்தும் நேரமில்லாதோர் படக்காட்சிக்குச் சென்று செய்திகளைச் செவிக்குணவாகவும், காட்சிகளைக் கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் விருந்தாகவும் விருப்போடு கொள்ளலாமன்றோ? 'கற்றிலனாயினுங் கேட்க அஃதொருவற் கொற்கத்தின் ஊற்றாந் துணை' எனப் பொய்யாமொழி புகன்றுள்ளது ஈண்டு எவ்வளவு பொருத்தமுடைத்து! நாட்டு நடவடிக்கைகளும், உலக நிகழ்ச்சிகளும் செய்திப் படங்களில் காணப்பெறுவதால் மக்களடையும் பயனை மறுக்கவோ, அன்றி, மறைக்கவோ முடியுமோ?

அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் மக்களை விஞ்ஞானத்தின் பால் திருப்பித்திருத்த படக்காட்சி சிறந்த கருவி. மேலும் இன்று உலக நாடுகளிடையே ஒற்றுமை யுணர்ச்சி உண்டாக்கி உவகையுற படக்காட்சி மிகவும் பயன்படுகின்றது. ஒரு நாட்டின் கலை, பண்பாடு இவற்றை வேற்று நாட்டார் எளிதிற் புரிந்துகொள்ள படக்காட்சி சிறந்த சாதனம். உதாரணமாக, உலகச் சிறப்பிற்குரிய 'தாசு மகாலை' இத்தாரணியிலுள்ளோரெல்லாம் படக்காட்சியினுதவியாற் கண்டு களிக்கலாமன்றோ; 'பாரிஸ்' நகரைப் பாரிலுள்ளோரெல்லாம் பார்த்துப் பரவசமடையலாமன்றோ! 'ஷேக்ஸ்பியரின்' நாடகங்களைப் படக்காட்சியில் காணப்பெற்று மாணவர் பெறும் பயனையும் மகிழ்ச்சியையும் மொழிதலும் வேண்டுமோ? படக்காட்சி இவைபோன்ற நல்ல நன்மைகள் நல்குவதால் நீடு வாழ்கவென நவில்வோமாக.

இனி படக்காட்சியால் விளையும் தீமைகளைச் சிறிது சிந்திப்போம். சினிமாவின் சீர்கேட்டைப்பற்றிச் சிந்திக்குங்கால் புரட்சிக் கவிஞர் கழறியதுதான் நம் கவனத்தைக் கவருகிறது.

'என்தமிழர் படமெடுக்க ஆரம்பஞ் செய்தார்;
எடுத்தார்கள் ஒன்றிரண்டு பத்து நூறாக!
ஒன்றேனும் தமிழர் நடை யுடை பாவனைகள்
உள்ளதுவாய் அமைக்கவில்லை, உயிர் உள்ளதில்லை!
ஒன்றேனும் தமிழருமை உணர்த்துவதா யில்லை!
ஒன்றேனும் உயர்நோக்கம் அமைந்ததுவா யில்லை!
ஒன்றேனும் உடர் நடிகர் வாய்ந்ததுவா யில்லை!
ஒன்றேனும் வீழ்ந்தவரை எழுப்புவதா யில்லை!'

இன்றையப் படக்காட்சியின் நிலையை நினைக்குங்கால் உள்ளபடியே நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை! மனிதனின் கீழ்த்தர உணர்ச்சியை இந்நாள் வெளிவரும் படக்காட்சி கிளறி விடுவதாயிருக்கிறது. திரையிலே ஆரணங்குகள் அரை நிர்வாண ஆடை அணிந்து ஆடுவது சர்வ சாதாரணமாகி விட்டது! வருங்கால நாட்டை உருவாக்க வேண்டிய வல்லுநர்களாம் இன்றைய வாலிபர்கள் இவ்விதப் படக்காட்சியைப் பார்த்துக் கெட்டொழிகின்றனரே, அந்தோ! கண்ணகி வழிவந்த தமிழ்ப் பெண்மணிகளின் கற்பிற்கே படக்காட்சி கறுப்புப் பூசிக் களிநடனம் புரிகின்றதே! கற்பு திரையிலே கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் உள்ளாவதை யுன்னுங்கால் உள்ளம் நோகிறது. உணர்ச்சி மேலிடுகிறது. ஒழித்தே விடுவோமா படக்காட்சியை, என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இன்றுள்ள படக்காட்சிகளிற் பெரும்பாலானவற்றை உற்று நோக்குங்கால், பணத்திற்காகப் பண்பாடு பாழாக்கப்படுவதைப் பார்க்கலாம். மக்கள் விழைகின்றரென்பதற்காகக் கீழ்த்தரக் காட்சிகளைக் காட்டி காசு சேர்க்கின்றனரே சில படமுதலாளிகள்! ஐயகோ! இவர் பொருளுக்காக இப் புன்மை புரிகின்றனர்; ஆனால் இப் புனமையை புவியிலுள்ளோர் எல்லோரும்

அன்றோ பார்ப்பர்! வேற்று நாட்டார் உற்று நோக்குவரேயாயின் என்ன உன்னுவர் இவ்வுயர் நாட்டின் பண்பாட்டைப்பற்றி? பணத்திற்காகப் படக்காட்சி தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்பதை அவர் அறிவாரா? இந்நாட்டின் பண்பாடே இழி நிலையிலுள்ளது என்றுதானே எண்ணுவர்! இந்நாட்டின் கலையின் நிலையே சீர் குலைந்துள்ளது என்றுதானே செப்புவர்? மக்களின் மனமே, மாண்பே மாசுடைத்து என்றுதானே மொழிவர்?

பல கொள்கை, குணமுடையோர் படக்காட்சி பார்க்கப் போகின்றனர். ஆனால் இன்றையப் படக்காட்சிகளுட் சில 'கட்சிப் பூசல்' களை வளர்ப்பதற்கும், கருத்து வேறுபாடுகளைக் கிளறுவதற்கும் பயன்படுகின்றன. போலிக் கொள்கைகள் புலமையுடன் புகுத்தப்படுகின்றன; நச்சுக் கருத்துக்கள் நயவஞ்சகமாய் நல்கப்படுகின்றன. இவை பாமரருக்கோ-அன்றி, படித்தவருக்கோ தீமையே தரும் என்பது வெள்ளிடைமலையன்றோ?

படக்காட்சியின் கதை அமைப்பிற்கும், வசனத்திற்கும் பொறுப்புடையோரிற் சிலர் மொழியில் ஆழ்ந்த அறிவற்றவராதலின் மொழியின் நிலை இழிந்து அழியவே ஆரம்பிக்கிறது. நகைச்சுவைக்காக மொழி நசுக்கப்படுகிறது. பொதுவாக மொழியின் தரமே குறைந்து குறுகலாகிறது.

படக்காட்சியில் பலதரப்பட்ட பாத்திரங்களைச் சந்திக்கிறோம்; பல நிகழ்ச்சிகளை நோக்குகிறோம்! திறமையோடு திருட்டு நடத்தப்படுகிறது, திரையில்! சட்டங்கள் சம்பிரதாயமாக மீறப்படுகின்றன! கொலை கூரிய அறிவோடு செய்யப்படுகிறது! பாகு மொழிகளால் பாவையர் மயக்கப்பட்டு பரிதவிக்க விடப்படுகின்றனர்!! இவைகளெல்லாம் படக்காட்சியில் விரிவாகவும், விளக்கத்தோடும், விறுவிறுப்போடும் காட்டப்படுவதால் பார்ப்பவர் நிலை தவறுவதற்கு ஏதுவாகிறது. பொதுவாக, மனிதனது மனம் தீயவைகளைத் தெரிந்து ஒழுகுவதில் தான் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறது. எனவே நெறிதவற, முறைபிறழ வழியேற்படுகிறது. இவையெல்லாம் எண்ணுங்கால் 'கவிஞர் பாரதிதாசனின்' பண்ணிற்குப் பக்க மேளமிசைப்போமா என்று கூட எண்ணுகிறது, ஏழை நெஞ்சம்!

'படக்கலைதான் வாராதா என நினைத்த நெஞ்சம்
பாழ்படுத்தும் முதலாளி வர்க்கத்தின் செயலால்,
படக்கலையாம் சனிபொழிந்தால் போதுமென எண்ணும்!

படக்காட்சி வாழ்வின் பல கோணங்களிலுள்ளோரையும் பாதிக்கிறது. உழைப்பாளி உள அமைதிக்காகவும், உவகை உய்யவும் படக்காட்சி காணச்செல்கிறான். பணக்காரர் பொழுதுபோக்கிற்காகவும் ஓய்வின்பமுறவும் போகின்றனர்; மாணவர்கள் மன மகிழ்ச்சிக்காகவும், அறிவும் வளர்ச்சிக்காகவும் அவண் விரைகின்றனர்; படக்காட்சி பார்த்து மகிழ்வதில் மாதர்களும் ஆண்களுடன் போட்டியிடுகின்றனர்! எனவே இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த படக்காட்சி எல்லோர்க்கும் பொதுவாகவும் போற்றத்தக்கதாகவுமிருத்தல் இன்றியமையாததன்றோ? சமுதாயச் சீர் கேடுகளைக் களையும், மக்களிடையே அறியாமையை அகற்றி அறிவொளி வீசச்செய்யும், விஞ்ஞானத்தின் விந்தைகளாலேற்படும் விளைவுகளை விளக்கும், உலக உத்தமர்களின் வாழ்வின் உயர் நெறியை, உண்மையை உணர்த்தும், இலக்கியச் செல்வத்தின் இன்பங்களை இயம்பும் படக்காட்சிகள் உயர் நோக்குடன் வெளிவரல் வேண்டுமென்பதே யாவரும் விரும்புவதாயின் நம் விழைவு நிறைவுபெறும் என்று நம்பலாம்!

படக்காட்சியின் நிலை குலைந்துள்ளது; அதனால் தீமைகள் சில ஏற்படுகின்றன

வென்பதற்காகப் படக்காட்சி பார்க்காதே, அஃது அழிந்துபடட்டும் என்றெல்லாம் அறைவது ஆகாது, இல்லம் பழுதாக விருப்பின், அதன் பழுதைப் போக்க நம் பொழுதைச் செலவிடுவோமேயன்றி, இல்லத்தையே இடித்துத் தள்ளிவிடமாட்டோம். நோயாளிக்கு மருந்து கொடுப்போமேயன்றி அவனை மாய்த்திடும் மார்க்கம் காணமாட்டோம். எனவே, அரசாங்கத்தார் படக்காட்சியின் தீயவைகளைத் தெரிந்து தள்ளி ஆக்கவேலைகளில் ஊக்கங்காட்டி உழைப்பரேயாயின் படக்காட்சியால் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் நன்மை ஏற்படுவது திண்ணம். இப்பணிக்குச் செல்வர்களும் சேர்ந்துழைத்தல் சாலச்சிறந்தது.

‘பயன் விளைக்கும் விதத்தினிலே பல செல்வர் கூடி
இடக்ககற்றிச் சுயநலத்தைச் சிறிதேனும் நீக்கி
இதயத்தில் சிறிதேனும் அன்புதனைச் சேர்த்துப்
படமெடுத்தால் செந்தமிழ் நாடென்னும் இளமயிலும்
படமெடுத்தாடும்; தமிழர் பங்கமெலாம் போமோ’

—**பாரதிதாசன்**

எஸ். ஹமீது,
இடைக்கலை, இரண்டாம் வகுப்பு 3-ம் பிரிவு.

இசைத் தமிழ்

தமிழ் இயல், இசை, நாடகம், எனும் மூவகைத்தாய் தொன்றுதொட்டே வழங்குகின்றது. உலகவழக்கு, செய்யுள் வழக்கு எனும் இருவகையினும் இயங்கும் செய்யுள்—வசன நூற்கள் தொகுதி இயற்றமிழாம். இயற்றமிழ் பண்ணோடு கலந்து தாளத்தோடு நடைபெறின் இசைத் தமிழாம். கூத்தோடு சேர்ந்திலங்கும் இயல் இசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழெனவும் பண்டை இலக்கியங்கள் பகருகின்றன.

பண்டைத் தமிழகத்தில் இசை முன்னணியிலிருந்தது. இசைபற்றி பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்ச பாரதீயம், பஞ்ச மரபு எனும் நூற்கள் அக்காலத்திலிருந்தன. இவை அழிந்துபட்டமையின் அவற்றில் இசைபற்றிக் குறிப்பிட்டவை, அறிதல் இயலாததாயிற்று. எனினும் இலக்கிய வாயிலாக தமிழ் இசையின் தன்மையை ஒருவாறு அறியலாம்.

தமிழ் இசை, பண்களெனவும், திறங்களென்றும் பகுக்கப்பட்டன. பண்கள் ஏழு இராகங்களைக் கொண்டன. வடமொழியில் இஃது மேள கர்த்தா என வழங்குகின்றது. இவை ஸ்வரங்கள் எனவும் வழங்கப்பெறும். தமிழ் இசை குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்ற ஸ்வரங்களை உடைத்து. வண்டு, கிளி, குதிரை, யானை, குயில், தேனு, ஆடு இவ்வோசைகட்குவமை ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ இவற்றின் எழுத்து. தேன், தயிர், நெய், ஏலம், வாழைக்கனி, மாதுளங்கனி தமிழ் இசைகளின் (பண்) சுவைக்குவமையாகும். தமிழ் இசையை அடிப்படையாகக்கொண்டு வடமொழியில் அவை ச (ஷட்ஜம்) ரி (ரிஷபம்) கா (காந்தாரம்) ம (மத்யமம்) ப (பஞ்சமம்) த (தைவதம்) நி (நிஷாதம்) எனக் கூறப்படுகின்றன.

பண்களிலிருந்து தோன்றுவன திறங்கள். பண்களிற்கு இனமாய் கூறப்படுவன திறங்கள். இதுவே பின்வருமாறு யாப்பிலக்கணத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

> "பண்ணும் திறமும் போற் பாவு மினமுமாய்,
> வண்ண விகற்ப வகைமையால்—பண்ணின், திறம்
> விளரிக் கில்லது போற் செப்பலகவ, விசை மருட்கு
> மில்லை யினம்".

பெரும் பண்கள் ஐந்து. அவை குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். காலைக்குரிய பண் மருதம், மாலை வேளையில் படிப்பது செவ்வழி. விளரி இரங்கற் பண்ணாகும். எனவே பகற் பண்கள், சுவைப் பண்கள், வணங்கற்கேற்ற பண், இராப் பண், எனவும் இன்னோரன்ன பிறவுமான பல நுட்பமுறையில் பண்கள் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தன எனத் தெரிய வருகின்றது. குறிப்பிட்ட வேளைகளில் குறிப்பிட்ட பண்ணையே பாடவேண்டும். இஃது தமிழரது அறிவு நுட்பத் திறனை உணரச் செய்யும். இவ்வித ஓர் கால ஆராய்ச்சியும், அதற்கேற்ற பண் ஆராய்ச்சியும் முற்றுப்பெற்று சிறப்புற்று விளங்கியது இசைத் தமிழில் என்பது குறித்தற்பாலது.

ஆரியர் ஆதிக்கத்தாலும், தமிழ் மன்னர் வீழ்ச்சியாலும் பண்டைத்தமிழ்ப் பண்கள் வளர்ச்சியின்றி, பயில்வாரற்று மங்கலுற்றன. வடநாட்டார் தமிழ் இராகங்களிற்கு புதுப்பெயர்கள் அளித்து, மாற்றங்கள் செய்து தமதாக்கிக்கொண்டனர்.

அக்காலத்திய சாதாரி எனுந் தமிழ்ப் பண் இக்கால சங்கீதத்தில் நீலாம்புரி எனவும், செம்பாலை என்ற பண் சங்கராபரணம் என

வும் கூறப்படுகின்றது. தமிழ் இசை முற்றிலும் இன்று மறைந்துவிடவில்லை. ஆலயங்களில் தேவாரம் படிக்கப்படுகின்றது. தேவாரத்தில் உள்ள பல பாடல்கள், தமிழ்ப் பண்களில் பாடப்படுகின்றன. 11,991-ற்கு அதிகமான இசை வகை இருந்த தமிழ் நாட்டில், இன்று 83 சுத்த தமிழிசை வகையே நிலவுகின்றன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கொண்ட முடிவு. பண்டைத்தமிழ் இசையை வளர்க்க வுன்னி, பல ஆராய்ச்சியாளர் இன்று முயன்றுவருதல் பாராட்டுதற்குரியதே.

தமிழிசைக் கருவிகள் ஐந்து. இவை தோற்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்பனவாம். பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அத்தரி, முழுவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, தூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுனிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாளிகைப்பறை, துடி, பெரும்பறை என்பன தோற்கருவிகள். இவற்றின் பெயர் ஓசையினை ஒத்து இருத்தல் குறித்தற்பாலது. சல்லென்ற ஓசையினையுடையது சல்லிகை, மத்தின் ஓசையுடையது மத்தளம், குடுக்கையாக வளைக்கப்பட்டுள்ளதாதலின் குடுக்கையாயிற்று. வினைக்கிரியைகள் இடக்கையாற் ஆள்தலின் இடக்கை எனவாயது. கரடி ஓசையுடையது கரடிகை.

இத்தோற்கருவிகள் ஒவ்வொன்றும் பல பிரிவுகளைக்கொண்டிருந்தது எனின் தமிழரது இசைத்திறமைக்குப் பிறிதேதும் சான்று தேவையோ! நரம்பு வகையில் உட்பட்டது யாழ். யாழ் தமிழரின் சிறப்புக் கருவி. ழ எழுத்தின் வடிவத்தைக் கொண்டது. மகேஞ்சதாரோ கலைச் சின்னங்களில் யாழின் சித்திரம் காணக்கிடைத்தலின், அஃது தமிழர் நாகரீகமாக இருத்தல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதற்கேதுவாகின்றது. யாழ் நான்கு வகைத்து. அவை ஆதி யாழ், மகர யாழ், சகோட யாழ், செங்கோட்டி யாழ் என்பன. ஆயிரம் நரம்புகளுடையது ஆதி யாழ், இருபத்தொரு நரம்புகளுடையது பேரி யாழ், பத்தொன்பதைக் கொண்டது மகர யாழ், பதினுன்கினையுடையது சகோட யாழ், ஏழினை உடைத்தது செங்கோட்டி யாழ். யாழ்க் கருவிக்குரியோர் யாழ்ப்பாணர். பாணர் பண்ணிசைக்க விறலியர் நடனமாடினர் எனத் தெரியவருகின்றது. இக்காலத்தில் 1000 நரம்புகளைக்கொண்ட இசைக் கருவிகளோ, அவற்றை இசைக்கின்றவர்களோ இல்லை.

பண்டைத்தமிழ் நாடகங்களில் பாடப்பட்ட பாட்டு உரு. அகநாடகத்திற்கு கந்தவுருமுதல் பிரபந்த உரு ஈருக 28-ம், புறநாடகத்திற்கு தேவபாணி முதல் அரங்கொழி ஈருக 109-ம், இருந்தன்வென்று கூறப்படுகின்றது. கீதாங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கம் என்பன நாடக இசைக்கருவிகள். தமிழ் இசைக்கருவிகள் யாவுமே மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக்கொண்டிருந்தன: தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி.

பண்டைத்தமிழ் இசைபற்றி சிலப்பதிகாரம் இனிது உரைக்கின்றது. அன்றைய தமிழ் இசை, அதிக மேம்பாடுடையது. அதுபோல் இசை இதுவரை யெழுந்ததில்லை, எழப்போவதில்லை என்பது தமிழ் நூல் வல்லுநர்கள்கொண்ட முடிவாகும். தமிழர்கள் அனைவரும், இதை எண்பிக்க, தமிழ் இசை ஆராய்ச்சியில் ஊக்கம் காண்பித்தல் வேண்டும்.

M. S. ஜேசுதாஸ் தங்கசாமி, M.A., B.T.
(பழைய மாணவன்)

அடி செய்யு முதவி

தாஜ்மஹால் தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் வனப்புக்கு அடையாளம். ஆனால் சங்ககிரி கோட்டை தனி மனிதனுடைய வீரத்தின் வடிவம்.

சங்ககிரி துர்க்கம் சேலம் ஜில்லாவில் ஈரோடு செல்லும் ரயில் பாதையில் சுமார் 25 மைல் தூரத்தில் உள்ள ஒரு சிறு ஊர். அவ்வூரில் ஒரு சிறு மலை உண்டு. அம் மலை மீது "ஹைதர் அலி"யினால் கட்டப்பட்ட ஒரு கோட்டை உளது. அக் கோட்டையைப் பற்றி ஒரு சிறு வரலாறு உண்டு.

கி. பி. 18-ம் நூற்றாண்டில் ஹைதர் அலி என்ற ஒரு மன்னன் மைசூரை ஆண்டு வந்தான். அவன் இந்தியாவிலும், மைசூரிலும் தன் ஆட்சியை நிறுவ ஆசைகொண்டு அடிக்கடி ஆங்கிலேயருடன் சண்டைகள் இட்டான்; ஒரு சமயம் அவன் தன் குடும்பம், நண்பர்கள், (சைனியம்) முதலியவர்களுடன் சங்ககிரி துர்க்கம் என்ற ஊரிலுள்ள தன் கோட்டையில் தங்கியிருந்தபோது ஆங்கிலேயர் அதுவே சமயமெனக் கருதி கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். வெகு நாட்கள் முற்றுகை நடைபெற்றது. அந்தச் சிறு கோட்டைக்குள் புகுவதற்கு ஒரு சிறு உளவுகூட கிடைக்கவில்லை.

கடைசியில் ஒரு தினம் கோட்டைக்குள் ரகசியமாக தயிர்கொண்டு சென்று கொடுத்துத் திரும்பிவரும் ஒரு "தயிர்க்காரி"யின் மூலமாக கோட்டைக்குள் புக வழி கண்டுகொண்டார்கள். அன்று கோட்டை முற்றுகை பலமாக இருந்தது. இரவு 9 மணிக்குமேல் இருக்கும். "ஹைதர் அலி" மகன் திப்புசுல்தான் தன் நண்பர்களுடன் குடித்துவிட்டு அந்தப்புரத்தில் கேளிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தான். ஹைதர் அலி தன் உத்தியோகஸ்தர்களுடன் கோட்டை முற்றுகையைத் தடுப்பதற்கும், தாங்கள் தப்பிச் செல்வதற்கும் ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் "ஹைதர்" தன் மந்திரியை நோக்கி தன் மகன் "திப்பு" எங்கே என்று கேட்டார்? அவன் அந்தப்புரத்தில் கேளிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதாக பதில் வந்தது. ஹைதருக்கு கோபம் உச்சநிலையை அடைந்தது. இவ்வித ஆபத்தான சமயத்தில் பொறுப்பற்று தன் மகன் கேளிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பது ஹைதருக்கு பிடிக்கவில்லை. உடனே தன் மகனைக் கொண்டுவரும்படி ஆளை அனுப்பினார். திப்புவும் வந்து சேர்ந்தான். வந்தவுடன் அவனைத் தன் கையில் இருந்த "கசை"யினால் நன்றாக அடித்துவிட்டார். திப்பு மூர்ச்சித்து விழுந்து தூக்கிச் செல்லப்பட்டான். மூர்ச்சை தெளிந்ததும் திப்பு தன் தவற்றை உணர்ந்தான். தன் மானத்தைக் காக்க சில நண்பர்களுடன் அன்று நடு இரவே குதிரைமேல் ஏறி ஒருவருக்கும் தெரியாமல் துணிகரமாக முற்றுகையைத் தாண்டி மைசூரை நோக்கிப் பயணமானான்.

மறுநாள் ஹைதர் ஆங்கிலேயரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு மைசூரை நோக்கி தப்பி ஓடினான். அச் சமயத்தில் தன் மகன் திப்பு காணாமல் சென்றதைப்பற்றி மனம் வருந்தினார். ஆனால் மைசூரில் அவனைச் சந்தித்ததும் ஆனந்தம்கொண்டு அவனைக் கட்டித் தழுவி தன் செய்கைக்கு வருந்தினார். ஆனால் திப்பு சுல்தான் "இந்திய சரித்திர ஏடுகளிலே தான் "மைசூர்ப்புலி" என்று பெயர் வாங்கியதற்கு அன்று தன் தகப்பனார் கொடுத்த "கசையடியே காரணம்" என்று பிற்காலத்தில் சொல்லிக்கொண்டதாக சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள்.

N. K. பத்மநாபன், இரண்டாம் வகுப்பு

எவன் ?

வானளிக்கு நல்லருளை பொருளாக்கி
வையமுண்ண அளித்திடுவோன் எவனோகாண் ?
கானளிக்கு கனிகிழங்கு புதையலதை
காசினிக்கு காட்டுவிப்போன் எவனோகாண் ?
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார்க்கும்
கொல்பசியை குறைத்திடுவோன் எவனோ காண் ?
கணமென்னும் பொழுதினில் உலகுமாற்றும்
கடவுளர்க்கும் படைப்பிப்போன் எவனோகாண் ?
மண்ணுள்ளே பொன்வெட்ட சுரங்கத்தில்
மண்வெட்டி போடுபவனும் எவனோகாண் ?
கண்ணள்ளும் பட்டாடை யணிந்துலவ
கரம்பெல்லாம் பஞ்செழுதல் எவனோகாண் ?
ஊர்சுற்றும் பசுமையதை பரக்கவைத்து
உலவுதென்றல் குளிரவைப்போன் எவனோகாண் ?
ஊர்சுற்றும் பாணர்க்கும் படியளந்து
உயர்கலைகள் வளர்த்திடுவோன் எவனோகாண் ?
கொண்டைமணம் கொளப்பெறவே கொடுங்காட்டை
கொன்றுமலர் நகவைப்போன் எவனோகாண் ?
கெண்டையினம் வளர்குளத்தில் புனல்நிரம்ப
கேட்காமல் உதவிசெய்வோன் எவனோகாண் ?
கொழுவொன்றும் இரும்பாலே செய்யச்சொல்லி
கொல்லனுக்கும் தொழில்கொடுப்போன் எவனோகாண் ?
பழுதொன்று செப்பனிட மரத்தச்சன்
பட்டறைக்கும் தொழில்கொடுப்போன் எவனோகாண் ?
பாவேந்தர் சீர்நாவுக் காளாக்க
பாரதனை புதுப்பித்தோன் எவனோகாண் ?
மூவேந்தர் வாழ்நாளில் அன்னவர்க்கு
முடிபுனைந்த பெருவேந்தன் உழவன்காண் ?

மா. சங்கர், இடைக்கலை, முதல் வகுப்பு

கடமை

மந்த மாருத மாலைப் பொழுது. கழனி சென்ற காளைகள் வீடு நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும் நேரம். அந்த அந்திப் போதிலே அலுவலக வேலை செய்து களைத்துப்போன என் மனத்திற்கு ஓய்வை நாடி எங்கள் பதியின் கண்ணுள்ள சிங்காரச் சோலைக்குச் சென்றேன். குயிலின் இனிய பாடலிலே, கொஞ்சும் கிள்ளைகளின் பேச்சிலே, கோல மயில்களின் சாயலிலே மெய் மறந்து அவ்விள மரக்காவின் கண்ணிருந்த ஒரு தவிசின் மீதமர்ந்தேன்.

"ஐயா"! என்ற சொல் என் மோன நிலையைக் கலைத்தது. திடுக்கிட்டு என் பக்கலிலே உற்று நோக்கினேன். நடுத்தர வயதுள்ள ஒரு மனிதன் என் அருகில் அமர்ந்திருந்தான். மாநிறம். சாதாரண உயரம். அவனது அழகிய முகம் கரடு முருடான மீசை, தாடியால் அழகு குறைந்து தோன்றியது.

"ஐயா! எனக்கொரு ஐயம். அவ்வையத்தை உம்மால் நீக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

"தங்கள் ஐயத்தைக் கூருமலே, தீர்க்க முடியுமா என்று கேட்டால் எப்படி முடியும்? தங்கள் ஐயத்தைக் கூறுங்கள். என்னுல் முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்" என்றேன்.

"கடமைக் கயிற்றில் கட்டுண்டு அதன் நிமித்தம் தந்தையை மகன் சுட்டுவீழ்த்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால், அச் செய்கை செய்த அத் தலை மகனை நீவிர் எவ்வாறு அழைப்பீர்? அவனைத் தந்தையைக் கொன்ற பழிகாரன், பாதகன், வெறியன், இரத்தப் பசியுள்ளவன் என்று அழைப்பீரா? அல்லது தன் உயிரே போகக்கூடிய நிலை ஏற்படினும் தன் கடமையினின்றும் வழுவாத நேர்மையாளன், உயர்ந்தோன், சான்ருேன் என்று அழைப்பீரா?"

"வையக் கண்கொண்டு உற்றுநோக்கி உய்த்துணரும்போது அச் செயல் பழியின் பாற் சேராது. ஆனுல் தனிப்பட்ட நோக்கோடு பார்க்குங்கால் பாமர மக்கள் அப் பெருமகன் செயலைத் தூற்றுவார்கள். நிற்க "ஐயா! நீவிர் கூறும் இளைஞனின் செயலை ஆராயுங்கால் அவனது வாழ்வுபற்றிய முழு விவரத்தையும் அறிய என் மனம் அவாவுகின்றது. தங்களுக்கு அவனைப்பற்றிய முழு விவரமும் தெரியுமா, தெரியுமாஞல் தங்களால் எனக்குக் கூறமுடியுமா?" என்று வினவினேன்.

"யான் அவனுடைய வரலாற்றைக் கூறும் நோக்குடனேதானே தங்கள் பக்கலில் வந்தமர்ந்தேன்," என்று கூறிவிட்டு அவ் விளைஞனின் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கிஞன்.

கரிகண்ட குன்றத்தூர் என்ற மாவட்டத்திலே, கல்லிடைநல்லூர் என்ற சிற்றூர் உண்டு. கல்லிடைநல்லூர் என்ற பெயரிலிருந்தே அப்பதியின் அமைப்பு, பெயர்க் காரணம் நமக்கு ஒருவாறு விளங்கும். கல்லிடைநல்லூர் கார்வலம் வரும் உயர்ந் தோங்கும் மலைகளிடை அமைந்த கண்டோர் காதல்கொள்ளும் ஒரு அழகிய பதியாகும். வானம் பெய்யினும் பொய்யினும் வற்ருத வளமுடைய ஓர் ஊராகும். ஏனெனில் ஆண்டு நெடுவரைதோறுமிழிதருகின்ற பேரருவிகளிருக்கின்றன. அவற்றின் உதவியால், மக்கள் தாளாற்றி, வியன்புலன்

களிலே தினை விளைக்கின்றனர். அதனுல் குன்று வாழ்வு நடத்துகின்றனர். இவ்வாறு கரடுமுரடான அந்த மலைச் சாரல்களிலே, இச் சிற்றூர் மக்களுக்குத் தண்ணளி சுரந்து பொருட் செல்வமும், பல்வளம் பொருந்திய ஏனைச் செல்வமும் நல்கியதால் கல்லிடை நல்லூர் என்றழைக்கப்பட்டது.

இக் கல்லிடை நல்லூரிலே கந்தப்பர் என்ற பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தான் அப் பதியின் நாட்டாண்மைக்காரர். அவர்களுடைய மூதாதையர்களெல்லாம் நாட்டாண்மைக்காரர்கள். அவ் வூருக்கே மிகப் பொறுப்பு மிக்கவர். அவருடைய வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை கிடையாது.

கந்தப்பருடைய குடும்பம் சாதாரண குடும்பம்தான். கந்தப்பருக்கு ஒரு மகனும், ஒரு மகளுமிருந்தனர். கந்தப்பர் ஐம்பதாவ தாண்டை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந் தார். அவருடைய மகன் செவ்வேள் மூவெட்டாண்டகவையான்.

செவ்வேளுக்குத் தாய் மாமன் ஒருவரிருந் தார். அவருக்குப் பொற்றெடி என்றொரு மகளிருந்தாள். பொற்றெடி இருபதாவ தாண்டை அடைந்துகொண்டிருந்தாள்.

கந்தப்பர் தம் அருமை மகனுக்கு மணம் முடிக்க வெண்ணினுர். கந்தப்பருக்கும், செவ்வேளினுடைய தாய் மாமனுக்கும் நிலத் தகராறு காரணமாகப் பகை மூண்டிருந்தது. எனவே கந்தப்பர் அங்கே பெண் கேட்கத் துணியவில்லை. ஆனல் செவ்வேளோ தான் பொற்றெடியைத் தவிர வேறு யாரையும் மணப்பதில்லை என்று பிடிவாதஞ் செய் தான். இதன் காரணமாகத் தந்தைக்கும், மகனுக்கும் மன மாறுபாடு, ஏற்பட்டு, கை கலக்கும் நிலைமைக்கும் வந்துவிட்டது.

இச் சமயத்திலே அப்பதியிலே கேட்டோர் வியப்பும், திகைப்பும்கொள்ளும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அப் பதயிலே தினை யறுவடை ஆனவுடன், மக்கள் தங்கள் குல தெய்வமாகிய முருகக் கடவுளுக்கு ஆண்டு தோறும் ஒரு பெரு விழாவை நடத்துவர். அவ்வாண்டும் மக்கள் தம் திருநாளைக் கொண்டாடத் தம் பதியினின்றும் புறப் பட்டு ஒருகல் தொலைவிலுள்ள "பைரவன் குன்று" என்ற குன்றுக்குச் சென்றனர். அங்கே தினை, மா தேன் முதலியவற்றைக் கலந்து உணவு சமைத்துத் தங்கள் குல தெய்வமாகிய கந்தழிக்குப் படைத்துவிட்டு, வலிமைமிக்க உடற்கட்டு வாய்ந்த இளைஞர் கள் குரவைக் கூத்தாடத் தொடங்கினர். மக்கள் சுற்றி நின்று விழித்துக் கண்ணிமை யாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப் பொழுது திடீரென்று "அவனைப் பிடியுங் கள் விடாதீர், விடாதீர்" என்ற குரல்கள் கேட்டன. உடனே மக்களனைவரும் திடுக் கிட்டுத் திரும்பி பார்த்தனர். சற்று தூரத் திலே ஒரு முருட்டு மனிதன் ஓடிக்கொண் டிருந்தான். அவனைத் துரத்திக்கொண்டு பத்துப் பதினைந்து இராணுவ வீரர்கள் வந்துகொண்டிருந்தனர். இதனைப் பார்த்த வுடன், அம் முருட்டு மனிதனைப் பிடிக்க முதலில் செவ்வேள் தான் ஓடினுன். வெறி கொண்டவன்போல் ஓடினுன். சற்று நேரத் திலே அம் மனிதனைச் செவ்வேள் நெருங்கி விட்டான். உடனே அம் மனிதன் தான் இடையிலே சொருகியிருந்த கட்டாரியை உருவினுன்.

மறு நிமிடம் செவ்வேளை நோக்கிப் பாய்ந் தான். திடீரென்று அவன் ஐயோவென்று தரையிற் சாய்ந்தான். செவ்வேளினுடைய நண்பன் வேலன் எறிந்த கல் அம் முருட்டு மனிதனைப் பதம் பார்த்திருந்தது. செவ் வேளும் ஏனையோரும் அம் மனிதனைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இராணுவ வீரர்கள் வந்து அம் முருட்டு மனிதனைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். செவ்வேளும்,

ஏனையோரும் இராணுவ வீரர்களிடமிருந்து அம் மனிதன் ஒரு பிரபல கொள்ளைக்காரத் தலைவன் என்பதையும் அவனைப் பிடிக்கத் தாங்கள் பல மாதங்களாக முயன்றுகொண்டிருந்தனர் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டனர். பின் இராணுவ வீரர்கள் செவ்வேளையும் மற்றுஞ் சில பெரியோர்களையும் தங்கள் பரங்கியத் தலைவனுன உஸ்ஸிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

பரங்கியத் தளகர்த்தனை செவ்வேளும் ஏனையோரும் அணுகியதும், அவர்களுடன் வந்த இராணுவ வீரர்களில் ஒருவன் ஆங்கில மொழியில் அத் தளகர்த்தனிடம் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். பின் செவ்வேளைச் சுட்டிக் காண்பித்தான். செவ்வேளைக் கண்டதும் அத் தளகர்த்தனுடைய கண்கள் வியப்பால் விரிவடைந்தன. அவனுடைய கட்டமைந்த தேகத்தைக் கண்டு வியந்தானே என்னவோ தெரியாது. ஆயினும் அத் தளகர்த்தன் செவ்வேளை நன்றிக் கண்களோடு நோக்கினுன். பின் அவ்வாங்கில மொழி பேசிய வீரனிடம், அத் தளகர்த்தன் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். பின் அவ்வீரன் செவ்வேளைமட்டும் தனியாக அழைத்து, அத் தளகர்த்தனின் கருத்தை இரகசியமாகத் தெரிவித்தான். செவ்வேள் தான் எண்ணிக் கூறுவதாக பகர்ந்துவிட்டு அவனும் இதரரும் தம் பதியை நோக்கித் திரும்பினர்.

மறுநாள் காலை கல்லிடைநல்லூரே அல்லோகலப்பட்டது. அங்கே செவ்வேள் இரவோடு இரவாய் மறைந்த செய்தியைப் பற்றியும், அவன்து தந்தை, சகோதரியின் ஆரு துயரைப்பற்றியுமே பேச்சாகவிருந்தது. நாட்கள் பல உருண்டோடின. ஒரு நாள் செவ்வேளிடமிருந்து ஒரு முடங்கல் வந்திருந்தது. அதில் அவன் தான் இராணுவத்தில் சேர்ந்திருப்பதாகவும், தான் வீட்டை விட்டுச் சென்றதற்குக் காரணம் தனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமேவென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

அப்பொழுது இரண்டாவது உலகப் போர் நடந்துகொண்டிருந்தது. செவ்வேள் சேர்ந்திருந்த படைப் பகுதியினர் பெல்காமில் படைவீடு தங்கியிருந்தனர். அப் படைவீட்டைச் சுற்றிலும் மிகக் கடுமையான் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இரவு நேரங்களில் நான்கு மணிக்கொருதரம் வீரர்கள் மாறி மாறி காவல் புரிந்துகொண்டேயிருந்தனர்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு. அன்று சூழ்ந்திருந்த காரிருளும், கார்மேகங்களும் இரவின் பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தியதோடல்லாமல் ஏதோ ஒரு துக்ககரமான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டிருந்தன. திடீர் திடீரென்றுத் தோன்றி மறையும் மின்னல் நெருங்கிக்கொண்டு வரும் ஏதோ ஓர் பேரபாயத்தை அறிவிப்பதுபோலிருந்தது.

அத்தகைய அப் பயங்கர இரவிலே மணி சுமார் இரண்டு இருக்கும். அப்பொழுது செவ்வேள் படை முகாமின் ஒரு பகுதியைக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பளிச்சென்று மின்னல் மின்னியது. அம் மின்னலின் ஒளியிலே செவ்வேள் சற்று தூரத்திலே ஓர் உருவத்தைக் கண்டான். அவ்வுருவம் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வுருவத்தைக் கண்டவுடன், செவ்வேளுக்குத் தன் தந்தையின் ஞாபகம்தான் வந்தது. ஒருகணம் தயங்கி நின்ருன். செவ்வேளினுடைய "நீ விரோதியா, நண்பனு?" என்ற குரல் அவ்விரவின் அமைதியைப் பிளந்துகொண்டு சென்றது. அவ்வுருவத்திடமிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை. இரண்டுமுறை கேட்டாய் விட்டது. மூன்ரும் முறை மறுகணம் 'டுமீல்' என்ற சத்தம் 'ஐயோ' என்ற

அலறல். பின் வேதனையைத் தாங்காமல் அரற்றிக்கொண்டிருக்கும் குரலின் ஒலி. செவ்வேள் அவ்வுருவம் விழுந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினான். அதற்குள் இராணுவ முகாமில் அபாயச் சங்கு அலறியது. மறு நிமிடம் யாண்டும் 'பளிச் பளிச்'சென்று மின்னிக்கொண்டு விளக்குகள் தோன்றின. யாவரும் செவ்வேள் இருந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் விளக்குகள் செவ்வேள் இருந்த இடத்தை வந்தடைந்தன. விளக்குகளின் ஒளியிலே செவ்வேள் அவ்வுருவத்தை உற்றுநோக்கினான். மறுகணமும் 'அப்பா' என்றலறி தரையிற் குருதி தேங்கிக்கிடக்க அக்குருதியிற் புரண்டுகொண்டிருக்கும் உருவத்தின்மேல் வீழ்ந்தான். 'அப்பா! அப்பா!' என்றலறினான். திடீரென்று ஒன்றுந் தோன்றாமல் பேசாமலிருந்தான். பயந்த கண்களோடு அவ்வுருவத்தைப் பார்த்தான். பின் இரத்தத்தைக் கண்டவுடன் வெறிகொண்ட கண்களோடு தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களை நோக்கினான். உடனே 'ஹா ஹா' என்று ஒரு பயங்கரச் சிரிப்புச் சிரித்தான். தலைமயிரைத் தன் கைகளால் பிய்த்துக் கொண்டான். இவ்வாறு சிறிது நேரம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

பின் அவ்வுருவத்தின் முகத்தைத் தன் இரு கரங்களாலும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு "அப்பா" நீங்கள் ஏன் நம் பதியினின்றும் புறப்பட்டு, இப் பயங்கரக் காரிருள் சூழ்ந்த இவ்விரவிலே வந்தீர்கள். இக் கொலைகாரனின் கரங்கட்கு இரையாகவோ! வஞ்சம் சூழ்ந்த இவ்வையத்தில் என்னைப் போன்ற கொடியவர்கள் இருக்கும்போது தங்களைப்போன்ற நல்லவர்கள் வெளிப்பட்டு உலவலாமா? என்று புலம்பினான், இன்னும் பயித்தியக்காரன்போல் ஏதேதோ உளறினான்.

சற்று நேரத்தில் அவ்வுருவம் சற்று அசைந்துகொடுத்து, கையைத் தூக்கி அமைதியாயிருக்கும்படி சைகை செய்தது. உடனே செவ்வேள் மௌனமாய் இருந்தான். சற்று நேரத்தில் அவ்வுருவம் ஈனக் குரலில் பேசத் தொடங்கியது. "அன்புடை புதல்வ, நினது முடங்கலைக் கண்டது முதல் எனது மனம் அலையிடைப்பட்ட துரும்பு போல் துடித்தது. நினது மன முறிவுக்குக் காரணம் நான்தான் என்று மனச்சான்று குத்திக் குத்தி சித்திரவதை செய்தது. இறுதியிலே யான் என் மானம், மரியாதை, கௌரவம் இவற்றையெல்லாம் கைவிட்டு விட்டு நினது மாமனின் இல் நோக்கி விரைந்தேன். யாங்கள் இருவரும் உடன்பாடு கண்டோம். முடிவில் நினக்கும் பொற்றொடிக்கும் வதுவை செய்ய நிச்சயித்தோம். இம் மகிழ்வதற்குரிய செய்தியைத் தெரிவிக்க யான் ஈண்டு விரைந்தேன். இப் பதியின்கண் வரும்போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. பின் யார்யாரிடமோ கேட்டு நீ இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். வைகறைப்போதிலேதான் ஈண்டு வர வேண்டுமென்று எண்ணினேன். ஆனால் என் உள்ளம் கேட்கிறதா? இந்த நள்ளிரவிலேயே நின்னைக் கண்டு அம் மகிழ்விற்குரிய நற் செய்தியைக் கூறவேண்டுமென்று ஆவல்மிக யான் நின்னிடத்தை நோக்கி விரைந்தேன். எனக்கு இப் படைவீட்டின் சட்டதிட்டங்கள் தெரியாததால் யான் மகிழ்வு வெறிகொண்டு ஈண்டு விரைந்து வந்தேன். இறுதியிலே இக்கதிக்கு ஆளானேன்" என்று கூறி பெருமூச்சு வாங்கினார்.

இந்நிகழ்ச்சி நடந்த இருநாட்களுக்குப்பின் செவ்வேளுக்கு தன் பதிக்குச் செல்ல உத்திரவு கிடைத்தது. செவ்வேளுக்கு இப்பொழுது ஒரே ஆதரவு அவனுடைய சகோதரிதான். தன் சகோதரியை காணப் போகிறோம் என்ற ஒரே ஆவலின்பேரில்

தான் தன் பதியைநோக்கி விரைந்தான். தன் பதிக்குச்சென்றதும் தனது வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். வழியிலே இளைஞர் கள் கேலியாகக் கூறிய வசைமொழிகளையும் செவிகொடுத்துக் கேட்கவில்லை. வீட்டிற் குள் நுழைந்தான். அங்கே ஒருவரையும் காணவில்லை. தன் சகோதரியை ஒருமுறை அழைத்தான். இருமுறை அழைத்தான். மும்முறை அழைத்தான். பதிலில்லை. விரைந்து வெளிநோக்கி வந்தான். அருகி லிருந்து வீட்டுக்காரரிடம் தன் தங்கையைப் பற்றிக் கேட்டான். அவர் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு பதில் சொல்ல வில்லை. பின் பன்முறை திருப்பி திருப்பிக் கேட்கவே அவர் கோபத்துடன் செவ்வேளைப் பார்த்து "நீயும் உனது சகோதரியும் நாட்டாண்மைக்காரர் கந்தப்பருக்கு பிறக்க வேண்டிய மக்களா? எமகாதகர்கள் போலல்லவா வந்து வாய்த்திருக்குகின்றீர் கள். நீ உனது அப்பாவின் உயிரை வாங்கினாய். உனது சகோதரி உனது அப்பாவின் மானத்தை வாங்கிவிட்டாள்" என்று கூறினார்.

செவ்வேளுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. தன் வீட்டினுள் மறுபடியும் நுழைந்தான். தன் கண்களை அகல விரித்து நாலுபக்கமும் பார்த்தான். அப்பொழுது ஒரு மூலையில் ஒரு காகிதத்துண்டு தெரிந்தது. ஓடிச் சென்று எடுத்து அக்கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தான். அது அவனுடைய சகோதரி எழுதிய கடிதம். அதில் அவள் தன் தந்தை யின் மரணத்தின் காரணமாகத்தான் அனாதையாகி விட்டதாகவும், தான் இவ் வையத்தில் வாழ விரும்பவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

இப்பொழுது செவ்வேளுக்கு இவ் வையமே ஒரு பொருட்டாகத் தோன்ற வில்லை. வெறிபிடித்தவன்போல் ஓடினான். முடிவிலே ஊருக்கு வெகு தொலைவிலுள்ள ஒரு குளக்கரைக்கு வந்தான். அவனை இப் பொழுது தற்கொலை எண்ணம் ஆட்கொண்டு விட்டது. ஆனால் அவனுள்ளத்திலே ஒரு பெரும் போராட்டம் நடந்து கொண்டி ருந்தது. அவன் மனச்சான்று அவன் செய்யப் புகும் செயலை இடித்துரைத்துக் கொண் டிருந்தது. முடிவிலே அவன் மனச்சான்று வெற்றி பெற்றது. எல்லாம் வல்ல முழு முதற் பொருளைப் பணிந்து தன் முகங் கை கால்களை அலம்ப நீரில் இறங்கிய பொழுது அவன் முன்னே அவன் சகோதரியின் உடல் நீரிலிருந்து திடீரென வெளித் தோன்றியது. உடனே செவ்வேள் 'ஓவெனக்' கதறியழுது அப்பிணத்தைக் கரைசேர்த்து அதன் மேல் வீழ்ந்து அழுது அரற்றினான். பின் அச் சடலத்தை அடக்கம் செய்தான். இப் பொழுது செவ்வேளை விருப்பு வெறுப்பற்ற ஒரு துறவு மனப்பான்மை ஆட்கொண்டது. அதிலிருந்து செவ்வேள் பைத்தியக்காரன் போல் அலைந்துகொண்டிருந்தான். தான் செல்லும் ஒவ்வோரிடத்திலும், தன் பாவக் கறைபடிந்த சோகக்கதையை அங்குள்ள மக்களிடம் கூறி, அவர்களது அபிப்பிரா யத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே திரிகின்றான் என்று கூறினதும் எனக்கு உடனே என் பக்கலில் அமர்ந்திருக்கும் மனிதன் செவ் வேள் என்று தெரிந்துவிட்டது.

அவன்பால் எனக்கு இரக்கமும் பச்சாத் தாபமும் பிறந்தது. நான் அவனை நோக்கி "உனது கதை பாவக்கறை படிந்ததன்று. உனது வரலாற்றிலே வீரத்தின் சாயல், நேர்மையின் அடிச்சுவடு, நெறியின் முத் திரை படிந்திருக்கின்றது," என்று கூறி னேன். அப்பொழுது அவனது கண்கள் இரண்டு முத்துப்போன்ற துளிகளை உதிர்த் தன. மலர்ந்த முகத்துடன் விடை பெற்றுச் சென்றான். எனது உதடுகள் கடமையில் தவறாத தலைமகன் என்று முணுமுணுத் தன.

கோ. வேணு கோபால்சாமி, இடைக்கலை இரண்டாம் வகுப்பு.

"இளகிய மனம்"

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம். மக்கள் விரும்பும் அரசன் மகுடம் புனையப்போகிறான் என்றால் கேட்கவா வேண்டும், மக்கள் கூட்டத்திற்கு. அக்கம் பக்கத்து கிராம மக்களும் அயோத்தியாபுரி மக்களுமாய் தலைநகரில் திரண்டு நின்றனர். இங்ஙனமிருந்த கூட்டத்தை கவியரசன் கம்பன் விருத்தம் ஒன்றில் வர்ணிக்கிறான்.

வேந்தரே பெரிதென்பாரும் வீரரே பெரிதென்பாரும்
மாந்தரே பெரிதென்பாரும் மகளிரே பெரிதென்பாரும்
போந்ததே பெரிதென்பாரும் புகுவதே பெரிதென்பாரும்
தேர்ந்ததே தேரினல்லால் யாவரே தெரியக்கண்டார்.

அப்பப்பா! கணக்கிட முடியாத கூட்டமாம். மன்னவர் கூட்டமே பெரிதென்பாராம் சிலர். வீரர் குழுவே பெரிதென்பாராம் சிலர். மற்றும் சிலர் மற்ற மாந்தர் கூட்டமே பெரிதென்பாராம். சிலர் மங்கையர் கூட்டமே பெரிதென்பாராம். ஆனால் சம்பன் சொல்கிறான் இவை யாவும் சரியல்ல. அவரவர்க்குத் தெரிந்த ஒரு பகுதியைவைத்தே கூறினர். கூட்டம் முழுமையும் கண்டிலர் எனக் குறிப்பில் உணர்த்துகிறான். அப்படி அளவிட முடியாது இருந்ததாம். ஆனால் இந்த அரும் பெரும் கூட்டமெல்லாம் அன்று புலியூர்த் தேர்விழாவில் கூடிய கூட்டத்திற்கு நிகராகுமா என்பது சந்தேகம்.

கூட்டில் மொய்த்திருக்கும் தேனிக்கள் போல் தேங்கி நின்றது ஜன சமுத்திரம். புலியூர்ப் பெருமான் பொற்றேரில் பவனி செல்லும் கண்கொள்ளாக் காட்சியை காணத் துடிக்கும் பக்தகோடிகள் ஒருபுறம். ஆண்டவனைக் காணும் ஆவலில் தான் கூட்டத்தில் படும் அல்லல்களையும் கவனியாது ஆனந்தப் பரவசமாய் நிற்கும் ஔவைப் பாட்டிகள் ஒருபுறம். மின்னும் மேகலை, தங்க ஒளிகாட்ட, வண்ணப் பின்னல் தரையில் புரள பேசும் பொற்சித்திரமாய் உலவும் பூவையர் கூட்டம் ஒருபுறம். திருமதியின் கட்டளையினால் 'ரிபன்' கடைக்குத் தாவப் போகும் தன் பணத்திற்காக இரங்கி கண் கலங்கி குடும்பத்துடன் செல்லும் குடும்பத்தர்கள் கூட்டமும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத்தானிருந்தது. சுருங்கக் கூறின் தோட்டி முதல் தொண்டைமான்வரை எல்லா வகுப்பினரும் அங்கே குழுமியிருந்தனர்.

பொங்கு மாகடலில் பேரிரைச்சல் நாணும் படியாக 'ஓ' வென்ற பேரொலி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தங்கள் பருத்திக் கொட்டையைத்தான் பிரபல சினிமா நட்சத்திரம் 'ஒய்யாரி' யின் எருமைமாடு சாப்பிடுகிறது என்று அழுத்தம் திருத்தமாய் வாதாடி கறாராக வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரிகளின் ஒலி! புன்னகை தவள பொன்னகை விலைபேசும் மங்கையரின் ஒலி! சினிமாச் சங்கீதத்தை சித்ரவதை செய்தும் யாசகம் கேட்கும் 'சங்கீத வித்வான்களின்' ஒலி! மற்றும் இளம் யுவர்களின் அதிர்வேட்டு, ஆசி வெடிகளின் ஒலி! இப்படி எத்தனையோ ஒலிகள். மொத்தத்தில் திருவிழா மிகக் கோலாகலமாக இருந்தது. இந்தக் கூட்டத்தில் எங்கும் எக்களிப்பும் குதூகலமுமாக இருக்க, என் உள்ளம் ரத்தத்தை வடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜன. சமுத்திரத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் நான் கசிந்

துருகும் உள்ளத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தேன். என் உள்ளத்தில் ஒரே குமைச்சல். என் மனச்சாட்சி என்னைக் காறி உமிழ்ந்தது. 'நீ ஒரு பித்தலாட்டக்காரன் வஞ்சகன்'—என்று என்னைச் சுற்றியுள்ள மாந்தர், மரம் செடி கொடியாவும் கேட்பது போன்ற மயக்கம் என் உள்ளத்தில்.

இத்தனைக்கும் நான் செய்தது இதுதான். சற்றுநேரத்திற்கு முன் ஒரு சிறுவனிடம் வியாபாரம் செய்துவிட்டு ஒரு செல்லாத முழு ரூபாய் நாணயத்தை அவனிடம் கொடுத்து வந்துவிட்டேன்.

'பெரியோன் என்ற போலித் திரையினுள் நீ எந்தப் பாதகச் செயலும் செய்யலாம். உன்னை நம்பி, உன் பகட்டுத் தோற்றத்தில் ஏமாந்துபோன ஒரு சிறுவனை, நெஞ்சில் கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி கூசாமல் ஏமாற்றிவிட்டாயே. நீயும் மனிதன் தானு? செல்லாக் காசை வெள்ளிப் பணமாக்கிவிட்டோமென மனமகிழ்ந்தாயே. ஆனால் உன் கடைந்தெடுத்த வஞ்சகச் செயலின் பின்னணியில் உருவாகப்போகும் சோக நாடகத்தை நினைத்துக்கூடப் பார்த்தாயா? எளிதில் ஏமாற்றிவிட்டாய் அந்த ஏழு வயது சிறுவனை. அவ்வளவு எளிதா அவன் தன் முதலாளியிடமிருந்து தப்புவது? நாளை அவன் வேலையற்று ஊரோரம் பிச்சை எடுத்தால் அதுதான் நீ சமூகத்திற்கும் செய்யும் உதவியா? 'ஆண்டவன்' நாமம் கூறி 'அவன் செயல்களை' அலசுகிருயே நாலுபேர் மத்தியில். நீ ஆண்டவன் போதனைகளிலிருந்து படித்தது இதுதானு? ஊரறிய உலவும் கொள்ளைக்காரர்கள், உன் போல் பிறர் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி பேடித்தனமாய் ஏமாற்றும் உலுத்தர்களை விட சிறந்தவர்களே. நீ மனிதனுகயிருந்தால், மனிதத் தன்மையின் ஒரு வித்து உன் இதயத்திலே இருந்தால் ஓடு அந்தப் பையனிடம்! அவன் பொருளை அவனிடம் கொடுத்துவிடு' என்று விரட்டியது என் மனச்சாட்சி. என் உள்ளத்தில் ஒரே போராட்டமாக இருந்தது. என் உள்ளம் திக்குமுக்காடிக்கொண்டிருந்தது. கண்களின் ஓரங்களில் கண்ணீர் ததும்பியது. அந்தக் கண்ணீர்த் திரையிலே அந்த அறியாப் பாலகன் முதலாளி கையில் அடிபடுவது, பின்னர் வேலையற்றுத் திரிவது, பிச்சையெடுப்பது போன்ற காட்சிகள் புரண்டு புரண்டு ஓடின. என் தலையில் யாரோ நெருப்பைக் கசக்கிப் பிழிவதுபோலிருந்தது. என் உள்ளம் உந்தித்தள்ள ஓடினேன். அந்தச் சிறுவனின் கடைக்கே ஓடினேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி! அந்தக் கடை அங்கே இல்லை. இரண்டு, மூன்று பேர்கள் அங்கே நின்று இனிமையாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏமாற்றம் நிறைந்த முகத்துடன் அங்கே சிறிது தாமதித்தேன். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் சற்று உற்றுக் கவனித்தேன்.

'சே-சே என்ன இருந்தாலும் அவன் அந்தப் பையனை இப்படி அடிக்கக் கூடாதையா?' என்ருர் ஒருவர்.

'ஏன் அவன் மகனைத்தானே அவன் அடித்தான்' என்ருர் மற்றவர்.

'மகன் என்ருலும் மாடா, இப்படி அடிக்க!'

'அப்படியில்லே. ஒரு ரூபாய் காசு அல்லவா. இன்றைக்குப் பூராவும் சம்பாதிச்சாலும் அந்த ஒரு ரூபாய்தானே அவனுக்கு லாபம். அதை ஏமாந்து விட்டுட்டா......' என்ருர் அடுத்தவர்.

'அதை விடுங்காணும். அந்தப்பையனை ஒரு தடியன் இரக்கமில்லாமல் ஏமாத்தியிருக்கான் பாரும் பிச்சைக்கார பசங்கள். உலகம் கெட்டுப்போச்சு. ஒருவன் கிட்ட

ஒரு கடவுள் பக்தி உண்டா. இரக்கம் உண்டா !' என்று அலுத்துக்கொண்டார் ஒரு கிழவர்.

இத்தனையும் கேட்ட எனக்கு ஒருவாறாக விஷயம் புரிந்துகொண்டது. ஆயினும் மேலும் நடந்ததை அறியும் அவாவுடன் மற்றவர்களிடம் நடந்ததென்ன என்று வினவினேன்.

'ஒண்ணுமில்லே சார். எவனோ ஒரு ஏமாற்றுக்காரன் ஒரு செல்லாக்காசை இதிலே கொஞ்சம் முன்னாலே கடைவைத்துக்கொண்டிருந்த சிறு பையனிடம் கொடுத்து சாமான்களை அடித்துக்கொண்டு போயிட்டான். பையனின் தகப்பன், அவன் தான் கடைக்காரன், வந்து பயலை நல்லா வெளுத்துக் கட்டிவிட்டான். பாவம். சின்னப்பையன் என்னமாதிரி கதறினான் தெரியுமா! கல்மனம் கூடக் கரைஞ்சிடும். படுபாவி பசங்கள்; ஹூம். இப்படி ஏமாற்றுவதற்கு ஒரு கூட்டமே அலைகிறதே சார். இன்னொரு விஷயம் கேளுங்கள். அந்தக் கடைக்காரன் அந்தக் காசை, தான் எடுத்துக்கொண்டுபோனால் தன்னையும் அது மற்றவர்களை ஏமாற்றத்தூண்டும் என்ற பெருந்தன்மையுடன், அதோ அதை வீசி எறிந்துவிட்டு தன் கடையைக் கட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். முரடனாயிருந்தாலும் யோக்கியன்' என்றுசொல்லி ஒருவர் ஒரு திசையைக்காட்டினார். அங்கே என் செல்லா நாணயம், அவமானச் சின்னம், நிலவில் தோன்றும் கிரகங்களைப்போல் தன் மங்கிய ஒளியைக்காட்டிச்சிரித்தது.

அது என்னைப்பார்த்து, 'நீயும் இப்பொழுது என்னைப்போல ஒரு செல்லாக்காசு தான்' என்று சொல்லுவதுபோல் இருந்தது எனக்கு. என் கண்கள் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரை உமிழ்ந்தன. அவைகட்கு என் மேல் இருந்த அருவருப்பைக்காட்டிக் கொண்டன.

பக்கத்திலிருந்தவர்கள் 'சார், உங்களுக்கு ரொம்ப இளகிய மனம்' என்றார்கள்.

ஆ. சேதுராமலிங்கம்,
கல்லூரி முதல் வகுப்பு.

முன்னிரவு வேளை

மந்த மாருதம் மகிழ்வுடன் வீச
அந்திப் பொழுது ஆனந்த மூட்ட
மரத்தி லடைய மனதி லெண்ணிச்
சிறகு விரித்துச் சேர்ந்து வந்த
பறவை யாவும் பலபல வொலித்து
உறங்கா நிற்கு முயரிய மரத்தில் ;
அந்திப் பொழுது ஆனந்த மூட்ட
செந்தா மரைமலர் சினந்து குவிய
வண்டுத் தொகுதி வருந்தி எழுந்து
தண்டுத் தாமரை தன்னைத் தவிர்த்து
வேறு மலரை வேண்டிப் பறக்கும்.
ஆறுகளெல்லாம் அழகுநுரை பொங்கி
அரித்து வந்த அத்தனை பொருளையும்
செறியக் கரையுறச் சேர்த்துக் கூட்டும் ;
ஆக்க ளெல்லாம் அழகிய கன்றை
நீக்கி வந்து நெட்டுயிர்த் திருந்தமை
ஒழியக் கருதி ஓடிக் கன்றிடம்
பொழிந்து பாலைப் பருகக் கொடுக்கும் ;
அடிசி லருந்திய அலுத்த கணவன்
கடினம் தீர்க்கக் கட்டிலி லமர்ந்து
அடைவாய்ப் புகழ்ந்து தனியின்பம் காணும் ;
ஆண்டவன் கோவிலி லசையும் மணிகள்
தீண்டக் காதைக் கடவுள் அன்பர்
ஓடிக் கோவில் உள்ளே புகுந்து
பாடிப் பரமனைப் பரவித் துதிப்பர் ;
முன்னிரவு வேளை முல்லைப் பூங்காவில்
தன்னந் தனியே வண்டு சிரித்ததேன் !

ம. ராசமணி
இடைக்கலை, முதல் வகுப்பு

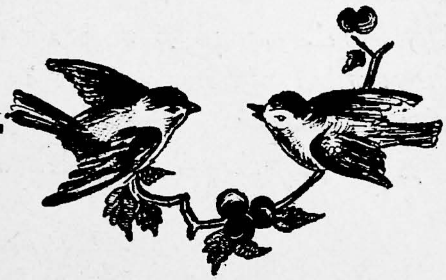

‘முப்பாலின் முன்னேடி’

சென்ற ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 20, 21, 22 ஆகிய மூன்று தினங்கள் இந்திய கத்தோலிக்கு சரித்திர ஏடுகளிலேயே கண்டிராத மூன்று தினங்கள். சென்னையம் பதியிலே இன்பத் தமிழ் கொழிக்கும் கன்னி முனைமுதல் சமயத்தின் உயர்வுபோல் விளங்கும் இமயம் விரிந்த நிலப்பரப்பிலே கல்லூரிக் கலை பயிலும் காளையர்களும் கன்னியர்களும் மாநாடு நடத்திய மாபெரும் தினங்கள். அத்தினங்கள் நிகழ்ச்சிகள் அவனியின் அவதி அகற்ற அமலனைய் அவதரித்த அன்பின் அரசர் சேசுவின் அரசாட்சியை அகில இந்தியாவிலும் பரப்ப இளம் உள்ளங்களில் எழுச்சி செய்தன. வாழ்வில் வீழ்ந்து தாழ்ந்துகிடக்கும் தாய் நாட்டை இன்பக் கோட்டையாக்க ஆவலைக் கிளப்பியன. இறுதி நாள் 22-ம் நாளன்று வழு இல்லாத வளநாட்டின் வளவர்கள் அங்கண் வானத்தில் அழகிய திங்கட் செல்வன் அணிநிலா விரிக்க மெய்சிலிர்க்கும் இளங்காற்று இன்பநாற்றம் வீச கிறீஸ்துவின் திருத்தொண்டர் தாமஸின் ஆலயத்திற்குப் பவனி சென்றனர். அவரது திருமேனி அடக்கிய கல்லறை சுற்றிநின்று அவனை ஏற்றிப் போற்றினர்.

அன்று இரவு உலகம் புரந்த உத்தமனின் உயர் உரையை தென்னகத்திற்களித்த தாமஸின் நினைவிலேயே இலயித்துவிட்டேன். அவர் விதைத்த நல் கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டில் எவ்வாறு பதிந்தன என்ற எண்ணத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். என் மனம் ஏறக்குறைய 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் நின்றது. “சென்னை இன்றுபோல் அன்று இல்லை; மைலாப்பூர் ஒரு சிறு குக்கிராமமாம். ஆழக்கடலில் தாழக்கிடக்கும் முத்துக் குளிக்கும் பரதவர் கடற்கரை ஓரத்தில் வதிகின்றனர். கடற்கரையொட்டி கலங்கரை விளக்கம்போல் ஓர் கல்லறை. மண்ணவரின் மாசகற்ற மாண்ட விண்ணவனின் தண்ணளிபெற்ற புண்ணியர் தாமஸின் உடல் அடங்கிய கல்லறை. அக்கல்லறை அருகே ஓர் தமிழ்ப் பெரியார். கம்பீரத் தோற்றம். கருணைமுகம், சிந்தனை விழிகள் காந்தப் புன்னகை...அவர் கல்விக் கடலை கரைகண்டவர். தீஞ்சுவை கெழுமிய விழுமிய செந்தமிழ்ப் பாக்கள் பாடுவதில் வல்லவர். கன்னல்மொழி கன்னித் தமிழுக்கு ஒப்பற்ற முப்பால் அளித்த திருவள்ளுவ நாயனுர். ஆவி அகன்ற உடலை நெருப்பால் நீராக்கும் பண்படைத்த தமிழகத்தில் கல்லறையைக்கண்டு வியப்புறுகிறுர். திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடும் தீரர்களை வினவுகிறுர்.

தங்கம் விளைந்த புகழ்தாங்கிய தமிழகத்திற்கு வங்கத்தில் வந்த புனிதர் தாமஸின் வரலாறு அறிகிறுர். பற்றற்றுன் பற்றினைப் பற்றி உலகைப் பற்று நீக்கிய கிறித்துவின் சீடரான அவர் நற்றமிழ் நாட்டில் ஞான விதை விதைத்ததை உணர்கிறுர். அவர் தமிழகத்திற்கு அறிவின் ஒளி அளித்தார். வாழ்க்கையில் விரக்தி அடையும் ஈரர்களுக்கு இரட்சகரை அளித்தார்...அதன் பரிசு மரணம்...வீரத்தை உயிர்ப் பண்பாகக் கொண்ட தமிழன் அறிவின் தூதருக்கு அளித்த நன்றி ஈட்டிக் காயம்...தாமஸ் ஒரு

தியாகி...யாருக்காக? திருமறை அருளிய இறைவனுக்காக! நிகரில்லாச் செல்வன் அந்த முதல்வனுக்காக!

திருவள்ளுவர் கிறித்து மதத்தை ஓர்கிருர். இறைவன் அனிலம் என்ற நிலையி லிருந்து அவனி படைத்ததை அறிந்திருர். அனிலத்தின் கரந்த உயிர் ஆண்டவன். எவ்வுயிருக்கும் உயிராம் அம்முதல்வனை யன்றி வாழ்க்கையில் அகர வரிசை இல்லை என்பதை

'அகர முதல எழுத் தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு'

எனக் குறளாக்குகிருர். 'கர்த்தருக்குப் பயப் படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்" என்ருர் சாலமோன் ஞானி. இதையே கிறித்துவும் கற்றறிந்த யூதேயா மதவாதிகளை 'தேவ னைத் தேடுங்கள்' என்று அருளினர். மனுக் குலம் அணுக்குண்டு யுகத்தில் எல்லாம் வல்ல அவனை மறந்த நிலைக்கு அறிவுச்சூடு அளிக்கும் வகையில்,

'கற்றதனு லய பயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்ருள் தொழாஅர் எனின்'

என்ற உயர்ந்த அநுபவப் பொருளை வெளி யிடுகிருர். வாழ்வின் நெறியையே பரிசுத்த கிறித்துவின் வாக்கின் ஆக்கத்திற்கொப்ப ஒன்றேகால் அடிகளில் நான்முகனர் சுருக்கி விடுகிருர்.

பாவிகளைப் பாவக் கறையினின்று அகற்ற பொற்புடை நற்கதி அளிக்க சற்குணராகி கிறித்து மாடடைக் குடிலில் மானிடராய்ப் பிறந்தார். வளர்ந்தார் உல கூத்தின் ஒளியாய் உயர்ந்தே. அவ் வொளியை உலகத்தை நித்திய இருளி லிருந்து பிரகாசிக்கச்செய்த அவ்வொளியை அணைக்க உன்மத்தர்கள் விழைந்தனர். மெய்மறைற் தந்த தூயனின்மேல் பொய்க் குற்றம் சாட்டினர். கழியால் அடித்தனர், காறி உமிழ்ந்தனர். வாழ்க்கை அலையின் உச்சநிலையான சிலுவைமரத்தில் இருப் பாணிகொண்டு அறைந்தனர். அவரை ஒறுத்த உன்மத்தர்கள் பெற்ற இன்பந்தான் என்னே? ஒருநாள் இன்பம். அவ்வின்பம் நீர்க்குமிழி. பகலவன் கண்ட பனி...ஆனல் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்த அவரோ உலகப் புகழின் உச்சியையே தொட்டுவிட் டார். அப்புகழ் வித்தகரின் நூல் நயம்

மண்நீக்கிய பொன்கதையே வள்ளுவரும்...

'ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம்: பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்'

என்று மெருகிடுகிருர், இவ்வாறு இடர் விளைவித்த பகைவரை கிறித்து ஒறுத்தா ரல்லர்...கடிந்தாரல்லர்—மனங்கனிந்து மண மற்ற மறவரையும் மன்னித்தார்...இக் கல்யாண குணம் தொனிக்க

"தன்னரிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்திப்
பன்னரிய பபாடு படும்போதும் பரிந்தெந்தாய்
இன்னதென அறிகில்லார் தாஞ்செய்வதிவர் பிழையை
மன்னியும் என்றெழிற் கனிவாய் மலர்ந்தார் நம் அருள்
வள்ளல்"

என கிருட்டிண பிள்ளையும் சொல்லோவி யம் தீட்டினர். நான்முகனரும் இதோ

"இன்ன செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயம் செய்து விடல்"

என்று தண்டமிழ்ப்பா புனைகிருர்.

மேலும் திருவள்ளுவர் கிறித்துவின் வாக் கின் மாண்பை வாழ்வின் சிறப்பை ஆராய் கிருர். ஒழுக்கம் வாழ்க்கையின் பழக்கமாகி பழக்கும் வழக்கமாகி உயிர்ப் பண்பாக விளங்கவேண்டுமென்று யூதேயா நாட்டில் கிறித்து அறைந்தார். ஏன்? கிறித்து ஒழுக்கக் குன்றுதானே

"ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப்படும்"

என்ற குறளில் வாழ்க்கைநெறி அடங்கி இருக்கவில்லையா ?

'என்னைப் பின்பற்றுங்கள்...உலக பந்தம் நீக்கி' என்று உரைத்து 'குருத்துவத்தை உணர்த்திய கருத்தே திருவள்ளுவரது

" பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு "

என்ற குறளுக்குக் கருவாக அமைகிறது. பின் இல்லற வாழ்வு புல்லரின் புண் வாழ்வா ? இல்லை ; மன்றல் வாழ்வின் வாயிலான விவாகத்தை ஓர் வரப் பிரசாதமாக்கினார். அதை அறிந்துதான் திருவள்ளுவர்

" அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
பண்பும் பயனும் அது "

என்று பாடுகிறார்போலும். இவ்வாறு நாமநீர் வேலி உலகிற்கு மாமழை மேல் சுரத்தல்போல் அழும் குழவிக்கும் அமுதாய்ப்பால் போன்று முப்பால் அருள் சுரக்கின்றது. இன்ன பலவாறு நினைந்த நான் கிறித்து முப்பாலின் முன்னோடி என்று முணுமுணுத்தேன்.

ஏன் கிறித்து முப்பாலின் முன்னோடியாக இருக்கக்கூடாதா ? கிறித்துவின் வாழ்வும் வள்ளுவர் வாக்கும் ஒத்திருக்கவில்லையா ? கிறித்துவின் சீலர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழகம் புகவில்லையா ? திருவள்ளுவர் ஏறக்குறைய 1800 ஆண்டுகளுக்குமுன் மைலாப்பூரில் வதியவில்லையா ? இவைகள் கற்பனையா ? சரித்திரம் தரும் சான்று...அறிவு தரும் ஒளி...ஆராய்ச்சியின் விளைவு...பின் ஏன் கிறித்து முப்பாலின் முன்னோடியாக இருந்திருத்தல் கூடாது ?

எஸ். செல்வராஜ்,
இடைக்கலை இறுதி வகுப்பு.

"நடு நிசியில்...."

(சிறு கதை)

சந்தடி தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. அறையெங்கும் மயான அமைதி, 'திக்கு' 'திக்கு' என்ற கடிகார ஒலியைத்தவிர அந்த அறையில் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் நின்றுகொண்டிருந்தான் சேகர். அசைந்துசென்று வெளியுலகைப்பார்த்தான், அமைதியுடன். எங்கும் இருள் மண்டிக் கிடந்தது அவன் உள்ளத்தைப்போல. நடமாடும் பிணமாய் வந்து நாற்காலியிலமர்ந்து மேசையின்மீது மலைபோல் குவிந்திருக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்து பெருமூச்செறிந்தான். காற்றில் 'கச்' 'முச்' வென்று ஒலித்த தாட்கள் அவனைப்பார்த்து, 'நாளை பரீட்சை' 'நாளை பரீட்சை' என்று கைகொட்டி நகைப்பதுபோலிருந்தது.

மறுநாள் பல்கலைக் கழகப் பரீட்சை. ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து படிக்க முயன்றான். எதைப் படிக்க? எல்லாம் புதிதாகத்தானே இருக்கிறது! வரட்டுச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்தான். அதில் ஏமாற்றம் கலந்து கரைந்திருந்தது. அவன் மனம் அவனுடைய வாழ்க்கை அத்தியாயத்தில் சில ஏடுகளை புரட்டிப் பார்த்தது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அவனிருந்த நிலையையும் இன்று அவனிருக்கும் நிலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது அவன் உள்ளம். மூன்றே மாதங்கள்! அப்பப்பா! இக்குறுகிய காலம் ஒருவனுடைய வாழ்க்கைப் போக்கை எப்படி அடியோடு மாற்றிவிட்டது!

தேர்வுப் பரீட்சையில் . அனுயாசமாக தேறிவிட்டோம் என்ற இறுமாப்பினாலோ, மற்றப்படி எதனாலேயோ, அவன் மனக் குதிரையை அதன் இச்சைப்படி விட்டுவிட்டான். சவாரி செய்பவன் வேண்டுமென்றே விரும்பி கடிவாளத்தை அவிழ்த்துவிட்டால் குதிரை போன திசையெங்கும் அவன் போகத்தானே செய்வான். குதிரையை கட்டுப்படுத்தும் நோக்கம்தான் அவனிடம் கிடையாதே! சேகரும் அப்படித்தான். அவன் மனம் விரும்பியதையெல்லாம் நல்லதெனக் கருதினான். எண்ணத்தை செயலாக்கவும் தவறவில்லை. படக்காட்சி சாலையே அவனது பசுமலர்ச் சோலை! 'ஆபாசம்' என அறிஞர் வெறுத்தொதுக்கிய புத்தகங்களே அவனது போற்றுதற்குரிய பொன் குவியல்கள்! பள்ளிப்பாடங்களில் மட்டுமே கவனம் செலுத்திய அவன் தீவிர அரசியல் வாதியாக மாறினான். தான் அரசியலில் ஈடுபடாவிடில் 'கவிழ்ந்து கிடக்கும் சமூகம்' தலைநிமிர முடியாது என்று அவன் எண்ணும் அளவிற்கு அவன் அரசியல் ஞானம் முன்னேறியிருந்தது. புனிதமான மாணவர் வாழ்க்கை அவனது மயக்கங்கொண்ட கண்களுக்கு அரசியல் நாடகமேடையாகத் தோன்றியது.

படக்காட்சி பார்த்தலையோ, அரசியலில் ஈடுபடுதலையோ ஒருவன் பொழுதுபோக்காக கொண்டிருத்தலில் அதிகத் தவறில்லை. ஆனால் இவற்றையே தன் வாழ்க்கை லட்சியங்களாக ஒருவன், அதிலும் திரைப்பட உலகமும் அரசியல் உலகமும், மாணவர் உலகத்திற்கு கீழ்ப்பட்டவை என எண்ண வேண்டிய ஒரு மாணவன், கருத ஆரம்பித்

தால் . . . . முடிவு? அதுதான் இன்று சேகர் நிற்கும் நிலை!

"நாளை பரீட்சை. ஒன்றும் படிக்கவில்லை. என்னசெய்வது?" என்பதே அவனது ஒரே பிரச்னை. எண்ணத்திலாழ்ந்தான், சேகர். சிந்தித்துக்கொண்டேயிருந்தான். கால ஓட்டத்தின் மத்தியிலே ஒரு (கு)யுக்தி தோன்றியது அவன் உள்ளத்தில்.

"ஆம் வேறு வழியில்லை. 'காப்பி'யடிக்க வேண்டியதுதான்"

"சேகர், நீயா இப்படி நினைப்பது? வேண்டாம். அன்ருெருவன் 'பார்த்தெழுதி அகப்பட்டுக்கொண்டதற்காக அவனைப் பற்றி, "இப்படி காப்பியடித்து தேறுவதை விட சாகலாம்" என்று கூறியநீயா இப்படி நினைப்பது? அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு. அகப்பட்டுக்கொண்டால் வரும் கதியை நினைத்துப்பார்! 'நல்லவன்' என்று நல்லோர் முன் நீ யெடுத்த பெயரும் பாழ். நீ இதுகாறும் பயின்ற கல்வி பாழ். மலையனைய இடைஞ்சல்களையும் மண்ணுக மதித்து உன் கல்வியொன்றையே குறி கோளாகக் கொண்டு, அல்லும் பகலும் தன் மெய்வருத்தம் பாராது, தன் இரத்தத்தை வியர்வையாக நிலச்சில் பாய்ச்சிக் கிடைக்கும் ஊதியத்தைக்கொண்டு, உன்னை நன்னிலைப் படுத்த, கல்லூரியில் பயில வைத்திருக்கும் உன் அருமைத் தந்தை உன்மேல் உருவாக்கி யிருக்கும் ஆசைக் கோட்டைகளை நினைத்துப் பார்! நாள்தோறும் உன்னைக் கண்ணெனக் கருதி காத்துவரும் உன் அன்னைக்கு நீ வாங்கிக் கொடுக்கும் கவலையைக் கவனித்துப் பார்!" என்று அபாயச் சங்கு ஊதியது அவன் மனச்சாட்சி.

"அகப்பட்டுக் கொண்டால்தானே. நஷ்டத்தைப்பற்றி நினைத்தால் வியாபாரத்தில் இறங்கமுடியுமா?" என்று மனச் சாட்சியை மழுப்பியது மனதில் ஒளிந்து கிடக்கும் பைசாசவெறி.

"பிடிபடாது தேறிவிட்டால்.குற்றம் நம் நெஞ்சைவிட்டு ஓடிவிடுமா? அதுவுமன்றி வியாபாரத்திலிறங்குது வியாரியின் கடமை. 'காப்பி'யடிப்பது உன் கடனன்று. கயமைத்தனம்" என்று சாட்டையடி கொடுத்தது அவன் அந்தரான்மா........... இப்படி ஒரே புகைச்சல் அவன் உள்ளத்தில். இருதயம் குரு க்ஷேத்திரமாகியது. நீதிக்கும் அநீதிக்கும் அங்கு போராட்டம்! ஒரே குழப்பம்! ஏற்கனவே சாக்கடையாகவிருந்த அவன் மனதை இப்போராட்டம் கிளறி விட்டது.

"என்ன செய்யப்போகிருய்?" என்ற கேள்வியை அந்த அறையிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் ஏககாலத்தில் கேட்பதாக ஒரு கனவு அவன் மனதில்.

ஒன்றும் புரியாமல் படுக்கையில் போய் 'தொப்'பெனச் சாய்ந்தான். புரண்டு புரண்டு படுத்தான். தூக்கம் கொள்ள வில்லை. அவன் கண்கள் எதிரேயிருந்த அலமாரியில் பதிந்தன. அதில் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த 'லவ்', 'கிஸ்' என்பனபோன்ற புத்தகங்கள் பல்லைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன. அவன் ஆவேசத்துடன் எழும்பி அப்புத்தகங்களை எடுத்து சாளரத்தின் வெளியே எறிந்தான். அதே வேகத்துடன் விளக்கையும் அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் போய் விழுந்தான். சிறிது நேரம் அவன் படுக்கையில் புரண்டு பெருமூச்செறியும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

எங்கும் ஒரே இருள்! ஒரே அமைதி!!

மறுநாள் காலை மணி 9-55. பிணக்களை சொட்டும் முகத்துடன் பரீட்சை அறைக்குள் நுழைந்தான், சேகர், 'காப்பி'யடிக்கும்

கைவினைக்குரிய கருவிகளுடன் ஐந்து நிமிடங்கள் ஊர்ந்துசென்றன.

மணி 10. வினாத்தாட்கள் கொடுக்கப்பட்டன. எதிர்பார்த்த வினாக்கள் வந்திருந்தன. சுற்றுப்புரத்தைக் கவனித்துக்கொண்டான். மனத்திருப்தியுடன் குறிப்புத் தாட்களை எடுத்துப் பார்த்தான். அவ்வளவுதான்! இரண்டு முரட்டுக் கரங்கள் அவன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கின. கூறமுடியாத கலவரத்துடனும் நடுக்கத்துடனும் திரும்பிப் பார்த்தான். எது நடக்கக்கூடாது என்று நினைத்தானோ அது நடந்துவிட்டது. ஆம். அவன் பிடிபட்டான். மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய 'ஈமக்கடன்கள்' நடந்தேறின.

சாயங்கால நேரம். பிணமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான் சேகர் சாலை வழியே.

"அதோ போகிறானடா! பரம யோக்கியன். அன்று நான் கட்டுரைப் பயிற்சி வகுப்பில் கொஞ்சம் பக்கத்தில் பார்த்ததற்கு என்னைச் சாகச்சொன்ன சத்தியவந்தன்" என்ற புகழுரையைக் கேட்டுத் திரும்பினான் சேகர். எந்தப் பையனை அவன் பார்த்தெழுதியதற்காக 'சாகலாம்' என்று சேகர் வாழ்த்தினானோ அதே பையன்தான்!

"இவன் இந்தப் பருவத்தில் (Term) போன போக்கைப் பார்த்துவிட்டு ஏதாவது இப்படி நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன்" என்று ஒத்துப் பாடினான் அவன் தோழர்களில் ஒருவன்.

"இப்படிப்பட்ட மகனைத்தான் அப்பன் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக்கொண்டாடினான். சுத்த அற்பன்" என்றான் அடுத்தவன்.

இந்த ஒவ்வொரு சொல்லம்புகளினாலும் அவன் உள்ளம் வெதும்பி, கண்கள் நீரைக் கக்கின. கண்ணீர் அவன் கருவிழிகளுக்கும் வெளியுலகத்திற்குமிடையே பட்டுத் திரையைப்போல் தேங்கிநின்றது. திடீரென்று அத்திரையில் அவன் தந்தை உரு வெளித்தோற்றத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார். கருணைபொழிந்த அம்முகத்தில்தான் எவ்வளவு அவமானக் குறி!

"சேகர், நீ பிறந்ததுமுதல் என் உள்ளத்தின் விருப்புகளையும் உடல்நலத்தையும் துச்சமாக மதித்து என்னையே உனக்காக தியாகம் செய்தேனே. எதற்கு? நீ மாநிலத்தில் மாண்புற்று வாழவேண்டும்; மனிதனாகத் திகழவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே! என் இன்பம், இலட்சியம் வாழ்வும் யாவும் உன் உன்னத வாழ்விலும் நல்லொழுக்கத்திலும்தானே அடங்கியிருந்தது. இன்று, உன்னை நன்னிலையில் காண ஏங்கிக்கிடந்த எனக்கு நீ தேடித் தந்த மதிப்பு இதுதானா?" என்றார் தந்தை அவன் மனக்கண்முன். கண்களைத் துடைத்துவிட்டுப் பார்த்தான். மற்றொரு உருவம். அவன் அன்னை!

"கண்ணே! உன்னைப் பாலூட்டிச் சீராட்டி பதவியுடன் வளர்த்த எனக்கு நீ தந்த மதிப்பைப் பார்! மகன் மனிதருள் மாணிக்கமாக விளங்கப் போகிறான் என்று மனப்பால் குடித்த மாதாவுக்கு நீ சம்பாதித்துத் தந்த பெருமையை எண்ணிப் பார்! தாரணியில் தனயன் 'சான்றோன், தன் மதிப்புடையோன்' என்று மற்றவர் கழக்பு கேட்டு மகிழத் துடித்த தாய்க்கு நீ தேடித் தந்த கௌரவத்தை உன்னிப்பார்!" என்றது அன்னையின் அன்புவழியும் சுந்தர முகம், தாங்கமுடியாத துயரத்தைச் சகித்துக்கொண்டே. இமைகொட்டி திறக்குமுன் இன்னொரு உருவம் குறுக்கிட்டது. அது அவன் உருவமேதான்!

"சேகர், நீ ஒரு ஆண்மகனா? ஆண்குலத்திற்கு நீயும் தகுதியுள்ளவன்தானா? கட

மையைச் செய்து களிப்புற்ற தமிழன் பரம்பரையில் தோன்றியவன்தானா நீயும்? 'கடமையில் கவனக் குறைவால் சிறிது தவறிவிட்டாலும்கூட கருத்தழிந்து இழிதொழில் புரிதலில் நாட்டம்கொள்ளான் தமிழன்' என்று ஏட்டிலே உன் முன்னோன் வரலாற்றைப் படித்தாயே, அந்த முனனோனுக்கு நீ 'பின்னோனா'க இருக்கவும் தகுதியுள்ளவன்தானா? 'மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்' எனப் படித்தாயே. நீ உன் குரவருக்கு ஆற்றிய உதவி இதுதானா?" என்று சீறியது அவன் உள்ளம்.

இவ்வாறு கொல்லும் உணர்ச்சிகளால் நொந்து, மனங்கசிந்து 'அம்மா அப்பா' என்று தன்னையறியாமலே வாய்விட்டு அலறிவிட்டான்.

திடீரென்று கலக்கத்துடன் படுக்கையிலிருந்து எழும்பினான் சேகர். அவன் உடலெல்லாம் ஒரு இனம் புரியா நடுக்கம்! ஆடையெல்லாம் வியர்வையால் தெப்பமாக நனைந்திருந்தது. கலவரத்துடன் விளக்கை ஏற்றினான். சிறிது நேரம் ஒன்றும் புரியாமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். பின்னர் தாம், தான் இதுவரை கண்டது கனவு என்று புலப்படலாயிற்று.

சிறிது நேரம் பேயறைந்தவன்போல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். அவன் உள்ளத்தில் பெரும் புயல்! நேரம் ஆக ஆகப்புயல் ஒருவாறு அடங்க ஆரம்பித்தது. வெளியிருந்து 'கம்' மென்று குளிர்ந்த காற்று அவன் முகத்தை வருடியது. கூம்பியிருந்த முகம் மலர்ந்தது. குழப்ப மென்ற திரை விலகி விட்டது. நீதியின் வெற்றி அந்த மாசு மறுவற்ற முகத்தில் சுடர் விட்டுக்கொண்டிருந்தது.

'நான் எக்காரணத்தையிட்டும் பார்த்து எழுத மாட்டேன்' என்ற வார்த்தைகளை அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. சாளரத்தின் வழியே வெளியுலகைப் பார்த்தேன். சற்று நேரத்திற்குமுன் வீசிய புயல் அடங்கி இனிய தென்றல் நறுமணத்துடன் வீசியது. வானவெளியில் சந்திரன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டிருந்த மேகக் கூட்டங்களையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு, களங்கமற்று, ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தான்!

ரா. பாஸ்கரன்,
மூன்றாம் வகுப்பு.

உலக அரசியலுடன் பின்னுண்டு கிடக்கும் சமாதானத்தைப்பற்றி ஒரு மாணவனால் எழுதமுடியுமா என அரசியல் அறிஞர்களுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு மாணவன் இதயத்திலும் சமாதானக் குரல் இயங்குகிறது என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார். இன்று உலகத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் சமாதானக் கீதம் இயங்குகிறது என்பதை எல்லோரும் ஏற்பர். ஆகவே உலக சமாதானத்திற்கும், மாணவர் உலகத்திற்கும் தொடர்புண்டு. வருங்கால நிரந்தர சமாதானத்தைப் பலப்படுத்த, மாணவர்களால்தான் முடியும். சமாதான கீதத்தை இனிப்பாடப்போவதும், அதற்காகப் போராடப்போவதும் மாணவ உலகமே. இன்றைய உலகப் பீதிகளைக் களைந்து, . மக்களுக்கு உறுதியான சமாதானத்தை கட்டப்போவதும் மாணவத் தோழர்களே. அவர்களுடன், மனிதகுலம் அனைத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒருமுகமாகப் பாடுபட்டால் உலக சமாதானத்திற்கு கூடிய சீக்கிரத்தில் பலன் உண்டு. வருங்காலச் சந்ததிக்கு நாம் ஒரு நல்ல வழியை வகுத்துக் கொடுக்கவேண்டுமானால், முதலில் உலக சமாதானத்தைக் கட்டவேண்டும். சமாதானத்தின்மூலமே உலக அபிவிருத்தியைக் காணமுடியும்.

இரண்டு நாசகார யுத்தங்களிலிருந்து மீண்ட உலகம், இன்று, எந்நிலையில் செல்லுகிறது என்பதைக் காணும்பொழுது, உலக சமாதானப்பிரியர்களின் உள்ளம் வெதும்புகிறது; வருந்துகிறது. நாசத்தின் பலனை அனுபவித்த உலகம் ஏன் மேலும் நாசத்தை விரும்பிச் செல்லுகிறது? நாசகாரத்தின் உச்சநிலையை அறிந்த உலகம் ஏன் நாசகாரத்தின் தன்மையை இன்னும் உணராது இருக்கிறது? இவற்றை நாம் உணர

வைக்க முடியாதா? முடியும். எப்பொழுது? உலக மானிடவர்க்கம் தன் **மானிடத்தன்மையை** உணரும்பொழுது; அறியும்பொழுது.

நாகரீகத்தின் பெருமையையும், தன்மையையும் வானளாவப் பேசும் உலகம் ஏன் இன்று மனிதத் தன்மையை ஏற்க மறுக்கிறது? பகுத்தறிவு படைத்த மக்கள் இவ்விருபதாவது நூற்றுண்டில் இல்லேயா? அல்லது இந்நூற்றுண்டின் நாகரீகத்தின் லட்சணம்தான் என்ன? ஒருபுறத்தில் நாகரீகமாகப் பேசுவதும், மறுபுறத்தில் அநாகரிகர்களாக நடப்பதும்தான் இன்றைய நவநாகரீகமா? இதை எந்த மனிதவர்க்கமாவது நாகரீகம் என்று நம்புமா? இன்றைய உலகம், தான், அநேகத்துறைகளில் முன்னேறியிருப்பதாகப் பறைசாற்றுகிறது. ஆம். ஆனால் அம்முன்னேற்றம் எத்துறையில் செல்லுகிறது என்பதைக் காணும்பொழுது, உலக மக்கள் வெட்கித் தலைகுனியவேண்டியிருக்கிறது. இன்றைய ஒருநாட்டின் முன்னேற்றம் அதன் அண்டை நாட்டைப் பாதிப்பதாக இருக்கிறது. ஒரு நாடு முன்னேற அண்டை நாடுகள் ஏன் பாதிக்கப்படவேண்டும்? தன் நாட்டைப் பலப்படுத்த விரும்பும் மக்கள், அதுபோல் பக்கத்து நாடுகளின் முன்னேற்றத்தையும் வரவேற்றால், அதுவே உலகப் பண்பாடாகும். இல்லேயேல், அது உலகப் பண்பாட்டை அழித்து, தன்னுடைய சர்வாதிகார நாடகத்தை நடத்த, உலகத்தை, ஒரு நாடக மேடையாக அமைத்துக்கொள்ளுதலேயாகும். இப்படிப்பட்ட நாடுகள், உலக அரங்கில், நடமாடுவதால் உலக சமாதானத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படுகிறது. சென்ற மகா யுத்தத்திற்குக் காரணம் யாது? ஒரு நாடு, தன்னுடைய இனத்தைப் பெரிதாகக் கருதி, உலக இனத்தை இழிவாகக் கருதி, தன்னுடைய முன்னேற்றத்திற்காக, உலகத்தையே இரையாக்க இரண்டாம் பெரும் போரை அவிழ்த்துவிட்டது. அதன் முடிவு உலக மக்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால் அவற்றை அவர்கள் உணருவதற்கு, தகுந்த பருவத்தை எய்தாமல் இருக்கிறார்கள்.

இன்று உலகத்தினிடையில் கேட்கும் குரலோ மூன்றுவது உலக மகா யுத்தம்! **மடிந்துகொண்டிருக்கும்** ஏகாதிபத்தியங்கள் தங்கள் கடைசி ஆயுதமாகிய உலகப் போரைக் கிளப்பி, மரணவாயிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முயல்கின்றன. உலகத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் இன்று நடக்கும் உள்நாட்டுப்போர் **மக்கள்சக்திக்கும்,** ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் நடக்கும் யுத்தமே. மக்கள் குரலாகிய, சமாதான வோசையை, பீரங்கி முழக்கத்தால் நசுக்க ஏகாதிபத்தியம் பகற்கனவு காண்கிறது. **மக்களாற்றலே** நசுக்க, தன்னுடைய முழுவன்மையையும் வெளிக்கிளப்பிப் போராடிவருகிறது, ஏகாதிபத்தியம். இன்றைய உலக சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தப்போவது மக்கள் சமாதானக் குரலா? அல்லது ஏகாதிபத்தியப் பீரங்கி முழக்கமா?

உலகத்தில் நிரந்தர சமாதானம் நிலவ வேண்டுமானால், இன்றைய ஏகாதிபத்தியங்கள் முதலில் மாய்ந்து மறையவேண்டும். ஏகாதிபத்திய வெறியைக் களைய, மக்கள் சக்தியெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து போராடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவற்றை நாம் வேருடன் களைய முடியும். ஏகாதிபத்தியங்கள் என்றும் உலக மக்களைச் **சுரண்டி** வாழ்வதையே தங்கள் தொழிலாகக்கொள்ளும் பிண்டங்கள். இத்தொழிலே, குடியரசு உலகம், என்றும், எப்பொழுதும், எதிர்த்துப் போராடியேதீரும். அன்று பாசிசமானது (Fascism) மக்களாற்றலேச், சாகடிக்க இரண்டு பெரும் போர்களைத் தொடுத்து மடிந்தது. இன்று ஏகாதிபத்தியமானது, குடியரசை முறியடிக்க முற்

பட்டுள்ளது. மக்கள் தமது பலத்தைச் சிதறடிக்காமல், ஒற்றுமையுடன் போராடினால் நிச்சயம், ஏகாதிபத்தியமும், பாசிசத்தைப்போல் மடிந்து மறையும். ஏகாதிபத்தியத்திற்குக் கல்லறை கட்டவேண்டியது, ஜனநாயகத்தின் கடமையாகும். இக் கடமை நிறைவேறினால் நிச்சயம் உலகில் சமாதானமும் நிலைபெறும்.

உலக மக்களாட்சியின் தாயகமாக, உலக நாகரிகத்தின் இருப்பிடமாக தன்னை ஒரு வல்லரசு கருதுகிறது. ஆனால் அங்கு நிலவும் நிலையைக் கண்டால், மனிதகுலம் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. குடியரசை வாயளவில் விளம்பரம் செய்துகொண்டு, முறைகேட்டைப் புரிந்துகொண்டு வருகிறது. கறுப்பன் என்ற நாமத்தை, பலருக்குச் சூட்டி, அவர்களை மாக்களாக நடத்தி வருகிறது. அங்கு நிலவும் நவநாகரிகத்தின் திருவிளையாடல்தான் அந்த கொடுமைகள். அந்நாடு இன்றைய உலக அரசியல் வானில் கிளப்பிவிடும் பீதிப் புகைகளைக் கண்டால், அது நமக்கு வெடிகுண்டுப் புகையாக, அணுகுண்டுப் புகையாக, நீர்வாயு குண்டுப் புகையாக பதறுங் காட்சிகளை அளிக்கிறது. குடியரசின் பெயரால் தன்னரசுக் கொடூரங்களை நம்மீது அவிழ்த்து விடுகிறது; நாகரிகத்தின் பெயரால் நம்மை நசுக்கப் பேராசைப்படுகிறது. உதவியின் பெயரால் உலகத்தையே சுரண்டவேண்டும் என்று கனவு காண்கிறது. இவற்றிற்கு சந்தர்ப்பமும், சூழ்நிலையும் வழிசெய்கின்றன. இச் சதிகாரச் சந்தர்ப்பமும், சூழ்நிலையும் நீடித்தால் உலக சமாதானம் நீடிக்குமா?

இன்றைய அரசியல் வானில் நிகழும் சிறிய நிகழ்ச்சிகளும், உலக சமாதானத்தைப் பாதிப்பனவாக இருக்கின்றன. ஒரு சிறிய நாட்டின் மூலையில் கிளம்பும் சிறிய நெருப்பும், உலகப் பெருந் தீயாக (world conflagration) மாற இன்று வழியிருக்கிறது. நிகழ்ந்துகொண்டும் வருகிறது. ஆதலால் உலக சமாதானத்தைப் பேண விரும்பும் மக்கள், அவர்கள் நாட்டின் அரசியலை சரியாக, சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்நாட்டு மக்களிடம் காணும் குறைபாடுகளை, வேறுபாடுகளை அடியோடு அகற்ற வேண்டும். அவ்வேறுபாடுகளைக் களைவதில் மக்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து செயலாற்றவேண்டும். செயலாற்றுவதில் மக்கள், தங்களுடைய மனிதாபிமானத்தைப் பரிமாறிக்கொள்ள முயலவேண்டும். அம் முயற்சி மக்களிடையே வேரூன்றினால், உலக சமாதானமும் பலமுறும். ஒவ்வொருவரிடமும், சமாதானத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை எழவேண்டும். அந் நம்பிக்கை இருந்தால்தான், உலகவானில் சமாதானக்குரல் கேட்கும். இல்லையெனில் பேச்சளவில் சமாதானக் குரலும், செய்கையில் மூன்றாவது உலக யுத்த முழக்கமே முழங்கும்.

இன்றைய ஒவ்வொரு நாட்டையும் பாதிப்பது அந்நாட்டின் பொருளாதார அசியல் பிரசினைகளே. குறிப்பாக இன்றைய ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மக்களின் பொருளாதாரத்தைக் காணும்பொழுது, அதுவே உலக அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்குமோவென்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. கோடிக்கணக்கான ஆசியமக்கள் வறுமையால் புழுக்கள்போல் துடித்து வாடுகிறார்கள். இன்று, உலகத்தில் பெரிய கண்டமாகிய ஆப்பிரிக்காவில், மக்களுக்கிடையில் நிலப் பசி உண்டாகியுள்ளது. அப் பசியை, இன்று அந்நாட்டில், ஆதிக்கம் செலுத்தும் வல்லரசுகள், துப்பாக்கிமூலம் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணுகின்றன. அம் மக்களின் வறுமைப் பசியை அகற்றப்போவதாகக் கூறிக்கொண்டு, இன்றைய ஏகாதி

பத்தியங்கள் அத் தேச மக்களுக்கு உணவிற்கும், உடைக்கும் பதிலாக, துப்பாக்கியையும் வெடிகுண்டையும் இறக்குமதிசெய்து, அம் மக்கள்மீது காலனி ஆதிக்கத்தை அதிகரிக்கப் போட்டிபோடுகின்றன. ஆனால் இவற்றிற்கு விழிப்படைந்த ஆசியா இடம் தராது. அரசியல், பொருளாதார சுதந்திர உணர்ச்சிகொண்ட ஆசியாவில் அவைகளுக்கு இடமில்லை. சமாதான ஆர்வம் கொண்ட ஆசியாவில் போராசைப் பித்துக் கொண்டவர்களுக்கு வேலையில்லை. இதை இன்றைய ஏகாதிபத்திய அரசுகள் உணர்ந்தால் உலக சமாதானத்திற்குப் பங்கமில்லை. சமாதானம் நீடிக்கும்.

இன்றைய சமாதானத்தை மேலும் அச்சுறுத்துவன இன்று உலகில் தலைவிரித்தாடும் இன, நிறவெறியாட்டங்கள். மனித வேறுபாடுகளற்ற சமுதாயத்தை அமைக்கப் போராடும் இந்நாளில் இதுபோன்ற காட்சிகள் காட்சியளிப்பது மனித குலத்திற்கே இழிவானதாகும். உலகில் பல பெரியோர் தோன்றி இவ்விழிவைத் துடைக்க தங்களுடைய வாழ்நாள்கள் முழுவதும் போராடினார்கள். போராடிக்கொண்டுமிருக்கிறார்கள். இந்த இழிவைத் துடைக்க இந்நாகரிக சமூகம் என்று, மனப்பூர்வமாகப் பாடுபடுகிறதோ அன்றே நாம் உலக சமாதானத்தைப்பற்றிக் கனவு காண்கலாம். இல்லையேல் ஒருபுறத்தில் **கறுப்புப் புகையும்**, மறுபுறத்தில் **வெள்ளைப் புகையும்** கிளம்பி உலகத்தின் கண்ணை மறைக்கக் கூடும்.

இன்றைய மனித இனத்தைக் காக்கும் பொருட்டு, ஆசிய மக்கள் போர்மேகங்களினிடையில் **சமாதானப் புறு**வைப் பறக்க விட்டிருக்கிறார்கள். இச் சமாதானப் புறு உலக சமாதானச் சங்கீதம் பாடி மகிழ்வித்து வருகிறது. இது சமாதானப் பிரியர்களுக்கு மன ஆறுதலும், ஊக்கமும் தருகிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் இச் சமாதானப் புறுவைச் சுற்றி மேற்கத்திய யுத்தவெறிக் கழுகுகள் வட்டமிட்டு வருகின்றன. இப் போர்வெறிக் கழுகுகளுக்கு, இச் சமாதான புறு இரையாகாமல் நாம் பாதுகாக்கவேண்டும். இல்லையேல் உலக வானில் சமாதான இன்னிசை கேட்கமுடியாது. ஆனால் நாம் போர் முழக்கத்தை, வெடிகுண்டு இடிகளுக்கு இடையில் கேட்கலாம். அவ்வெடிகளுக்கு எதிர்ப்பாக, தரையிலிருந்து எதிர் குண்டுகள் ஆகாயத்திற்குச் சென்று, சந்திர மண்டலத்தில் நிலவும் அமைதியைக் குலைக்கும் பயங்கர முழக்கத்தை கேட்கலாம். அவற்றின்மூலம் சந்திரமண்டலமும் யுத்தத்தில் இழுக்கப்படலாம். இவற்றிற்குமேல் நாம் அமைதியை வேண்டினால் அவற்றை இனி நரகலோகத்தில், நரக வேதனையில் அனுபவிக்கலாம். என்னே நம் நிலை!

இன்றைய மனிதன் பெற்றுள்ள அறிவைக்கொண்டு இவ் உலகத்தை முழுவதும் **பூஞ்சோலை**யாக, மாற்றி ஓர் **புத்துலகைச்** சமைக்கலாம். இவற்றிற்கு மனிதனிடம் திடமும், பலமும், அறிவும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன. தினமும் பல விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தை இவ்வுலகின் கண் நடத்திக் காட்டுகிறான். விஞ்ஞானத்தில் அளவின்றி முன்னேறிய மானிடகுலம் அவற்றை மக்களின் தரத்தை உயர்த்த பயன்படுத்தினால் அதுவே உலக முன்னேற்றமாகும். ஆனால் இன்றைய விஞ்ஞான உலகம், ஏகாதிபத்திய வெறிகொண்டவர்களிடம் சிக்குண்டு தத்தளிக்கிறது. மானிட இனத்தை அழிக்க, அணுகுண்டும், நச்சுவாயு, நச்சுக் கிருமிகுண்டுபோன்ற அஞ்சத்தகும் ஆயுதங்களை உண்டாக்குவதில் இன்றைய விஞ்ஞானம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ் விஞ்ஞானம் இவ் வழியில்

சென்றால், உலகம சுடுகாடாக மாற வேண்டிய காலம் சீக்கிரம் வரும். இந் நாகரிக உலகத்தை விஞ்ஞானத்தைக் கொண்டா சுடுகாடாக்கவேண்டும்? விஞ்ஞானத்தின் முன்னேற்றமா இது? நாசகாரக் கருவிகளை தயாரிப்பதை, தடுக்க உலக மக்கள் போராடவேண்டும். இந் நாசகார விஞ்ஞானத்திற்கு மக்கள் வன்மை என்றும் பணியாது, பணியப்போவதுமில்லை. மக்களாற்றலை, பீரங்கியோ, வெடிகுண்டோ உடைத்துவிட முடியாது. இவற்றை நாம் வல்லரசுகளுக்கு உணர்த்தவேண்டும். வல்லரசுகளும் உணருமானால் உலகத்தில் போர் வெறி தலைதூக்காது.

வருங்கால அரசியலில் ஒளி வீசப்போகும் மாணவர்கள், உலக அமைதியை அடிப்படையாகக்கொண்டு அரசியலை அணுக வேண்டும். அரசியல் தனிபட்டவரது மூலதனமன்று. அது உலக மக்களது பொதுச்சொத்து. இன்றைய அரசியல் உலகத்தை சாதி, நிறவேற்றுமைகளும், ஏற்றத் தாழ்வு என்ற நோய்களும் பிடித்திருக்கின்றன. இவற்றிற்காக மக்கள் போராடியும் வருகிறார்கள்; வெற்றியும் அடைந்து வருகிறார்கள். சில நாட்டு மக்கள் தங்கள் நாட்டில் நிலவிய சாதி நிறவெறியையும், உயர்வு தாழ்வையும் அறவே அகற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இன்று அந்நாடுகளின் உள்நாட்டு அரசியல் சுத்தமாக அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்நாடுகளில் மாணவர்கள் பெரும் பங்கெடுத்துப் பணியாற்றினார்கள். மாணவர்களிடம் அதிக ஆற்றலிருக்கிறது. அவர்களால் அவர்கள் நாட்டினுடைய அரசியலையும், அரசாங்கத்தையும் பிடித்திருக்கும் வேறுபாடுகளைக் களைய முடியும். மாணவ உலகம் வேறுபாடுகளின்றி, அரசியலை அணுகினால், வருங்கால உலகம், தன்னுடைய நல்வாழ்வு வழியை மேலும் விரிவாக்கிக்கொள்ள முடியும். அதனால் உலகமும் தன்னை சமாதானப் பாதையில் செலுத்தி முன்னேற முடியும். இவற்றிற்காக மாணவர்கள், தங்கள், தங்கள் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையை, சமர்தான முறையில் செலுத்தி, உலக சமாதானத்தின் அடிப்படையை பலத்துடன் பொலிவுற்று விளங்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். சமாதானத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்டு முன்னேறினால் விரைவில் முன்னேற முடியும். உலக மாணவர்கள் தங்களிடையே, பண்பாட்டு பரிமாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டை மற்றைய நாட்டு மக்கள் தெரிந்துகொள்வதால் நாடுகளுக்கிடையில் ஐக்கிய மனப்பான்மை ஏற்படும். நல்லெண்ணத்தை வளாத்து உறுதிப்படுத்துவது மாணவ உலகத்தின் கையில் தான் இருக்கிறது. ஆகவே எவ்வழி மாணவர் உலகமோ அவ்வழி வருங்கால உலக சமாதானம்.

வளர்க உலக சமாதானம்

E. P. மாரியப்பன்
முதலாவது இளங்கலை வகுப்பு.

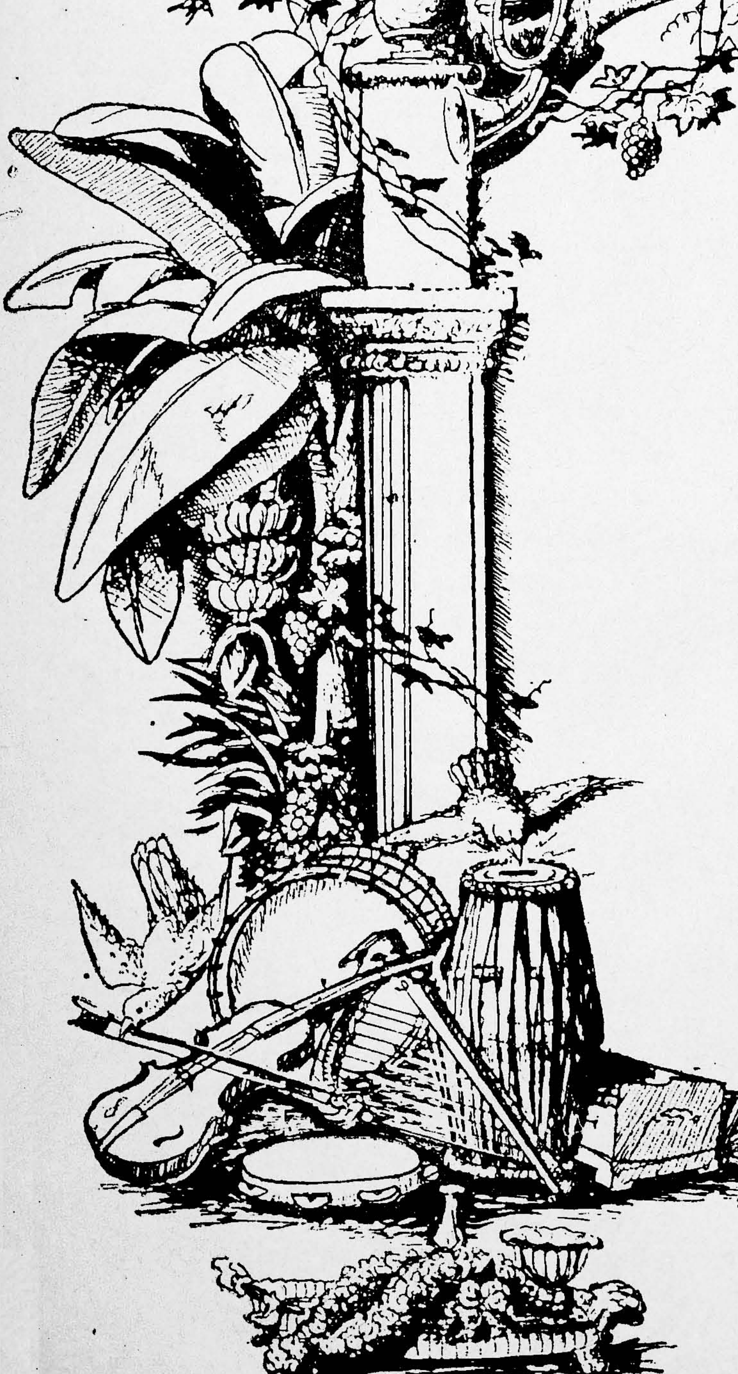

அவள் !

இளமஞ்சட் கதிர்கொண்டு
இலைநுனியின் பனியோட்டும்
பளபளத்த பொற்றட்டுப்
பரிதியொளி தனில்விழித்தாள்.
வளந்தின்று படுத்திட்ட
வரப்பழிந்த பொற்பரப்பில்
இளந்தென்றல் தாலாட்டும்
விளைவயலில் 'அவள்' கண்டேன.
அடிவானப் புதுமலர்ச்சி
அதைத்தொட்டு விளையாட
துடியான தட்கொண்டு
துறையலம்பு தன்பொய்கை
சிறுகானப் புள்ளிசையில்
கண்விழித்த கமலத்தின்
பெறுமானப் புன்னகைப்பில்
மலரொளியில் 'அவள்' கண்டேன்

மா. சங்கர்,
இடைக்கலை, முதல் வகுப்பு

"இன்பலோக யாத்திரை"

"இன்னல் வந்துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்
ஏழைய ராகியினி மண்ணிற் றுஞ்சோம்
தன்னலம் பேணியிழி தொழில்தனைப் புரியோம்
தாய்த்திரு நாடெனி லினிக்கையை விரியோம்"

என உணர்ச்சி வேகத்தோடு துவண்டுகிடக்கும் தமிழர் தமக்கு ஊன்றுகோல் விடுத்து எழுந்துநிற்கும் திடத்தையருளி நற்பாதை காட்டுகிறார் புரட்சிக்கவி, தேசியக் கவியென நாம் உச்சிமீதிருத்தி மெச்சிமகிழும் பாரதி. அவர் காட்டும் பாதை கல்லும் முள்ளும் கலந்து கரடுமுருடாயினதாயினும் அற்புதமாயமைந்தது. அது கொண்டு சேர்த்திடுமிடமோ எண்ணமுடியா இன்பலோகம். அவ்வின்ப லோகத்தினை அடையவேண்டின் கல்லும் முள்ளும் கலந்த பாதையின் வழி கல்லுக்கும் முள்ளுக்கும் அஞ்சுவோரல்ல யாம் என்று வீறுற்று விருப்புடன் சென்றிடல்வேண்டும். அப்படியானால்தான் நன்மை நிறைவுபொலியும் இன்பலோகத்தை அடைந்திடமுடியும். இவ்வளவு இன்பமும் கிடைத்திடும்போது கல்லாயினென், முள்ளாயினென், எதுவாயினென் கடந்தேதீருவேன் என்ற எண்ணம் எழுகிறதல்லவா நம் மனத்துள். எனவே கவி காட்டும் பாதைவழிச் சென்று இன்பலோகத்தை எட்டிப்பிடிப்போம். அதிலிருக்கும் முட்களைந்து செம்மைப் படுத்துவோம்.

"இன்னல் வந்துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்" எனக் கூறுவதால் இன்னலெல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் மறைந்திடுமே அதற்கு அஞ்சுவரோ என அறிவுறுத்துகிறார். இருள் நிலைத்து நிற்கப்போவதில்லை. ஒளி வரத் தாமதம் ஏற்படலாம். ஆனால் ஒளி வந்தேதீரும். புயலுக்குப்பின் எப்படியாவது அமைதி ஏற்படுவதுபோல் நமது துன்பத்துக்குப்பின் இன்பம் வந்தேதீரும். எனவே இன்னல் வந்தபோது அச்சமுறாது அதைத் துச்சமாக மதித்திடுக எனப் புகழ்கிறார் ஆண்மைச் சிங்கம். அதற்கு மாறாகத் துன்பம் நேர்ந்த போழ்தில் அஞ்சிப் பதைபதைத்து பாதகச்செயலையும் செய்யத்துணிவது ஆறறிவு படைத்த மனிதனுக்கு அடுக்குமா? இன்னல் என்றதும் என்னாகுமோ நமது கதி என்றிடாது அவற்றை அஞ்சாமையால் முறியடித்திட வேண்டாமா? அஞ்சினால் மிஞ்சும் இன்னல் இடர்ப்படுத்திடும். ஆகவே அஞ்சலாகாது எனக் கூறுவதற்குத்தான்,

"இச்சகத்து ளோரெலாம் எதிர்த்து நின்ற போதிலும்
இச்சைகொண்ட பொருளெலாம் இழந்துவிட்ட
போதிலும்
நச்சைவாயிலே கொணர்ந்து நண்பரூட்டு போதிலும்
பச்சணிந்த கொங்குமாந்தர் கண்கள்வீசு போதிலும்
உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே"

எனக் கூறுகிறார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து அச்சமாம் புதர்களை அஞ்சாமையாம் ஆயுதங்களைக்கொண்டு அகற்றி அப்பாதை வழியே நமது இன்பலோக யாத்திரையைத் தொடரலாம்.

அடுத்து, "ஏழையராகியினி மண்ணிற் றுஞ்சோம்" என அறைகிறார் முயற்சியின்

சிகரம். ஏழையாக இருந்தால் செத்தொழிந்திடு என்பது கவியின் கருத்தன்று. நீ ஏழ்மையாக இருக்கவேகூடாது: எப்படியாவது உயரலாம். ஏழ்மை வியாதியைப் போக்க என்னிடமொரு மருந்திருக்கிறது. அதை அருந்து ; குணமடைவது நிச்சயம். எனவே உன் ஏழ்மையை அம்மருந்து கொண்டு மாய்த்திடு என்கிருர் கவி. அவ்வளவு திறன்படைத்த அம்மருந்து யாதெனின் அதுதான் "முயற்சி." இம்மருந்து கிடைக்காததொன்றன்று ; விலையேறப்பெற்றதன்று ; உண்ணுவதற்கரிதானதன்று. எனவேதான் முயற்சிகொள் எனக் கூறுகிருர். அந்த முயற்சி எவ்வளவு பெரிய அளவினதாயிருக்கவேண்டுமெனில் அது நம்மை "ஓயுதல் செய்யோம் தலை சாயுதல் செய்யோம்," உழைத்துக் கொண்டே இருப்போம் எனக் கூறச் செய்திடவேண்டும். அத்தகைய முயற்சி தான் நம்மை உன்மத்தன், உலுத்தன், ஊதாரி, உதவாக்கரை முதலிய இழுக்குகளினின்று காத்து உழைப்பவனுய், உயர்ந்தவனுய்ச், செல்வச் சீமானுய் ஆக்கிடும். ஔவையால் கொடிதினும் கொடிதெனக் கணிக்கப்பட்ட ஏழ்மையை அகற்றிட முயற்சிகொண்டு எதெதைச் செய்யவேண்டும் எனவும் கூறுகிருர். ஏழ்மைப் பனி மலையைக் கரைத்திடக் கைத்தொழில் ஆதவன் உதித்திட வேண்டுமென்பதெண்ணியே,

> "குடைகள் செய்வோம் உழுபடைகள் செய்வோம்
> கோணிகள் செய்வோம் இரும்பாணிகள் செய்வோம்
> நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம்.
> ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்"

எனவும் "உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்" என்வும் கூறுகிருர். எனவே ஏழ்மைமலையை அகற்றி ஆங்கோர் தொழிற்பூங்கா அமைத்து அதன் மருங்கே முயற்சி மடுகண்டு அந்த நீர்நிலையில் நீந்திச் சென்று அடுத்த கரையிற்போய் இன்ப லோகம் அடையலாம்.

"தன்னலம் பேணி யிழிதொழில் புரியோம்" எனப் புகல்கிருர் புரட்சிவீரன். இவ்வடியைப் பாடுமுனம் கவிகாலத்தின் கோலத்தைக் கண்முன் நிறுத்துகிருர். நாடெல்லாம் லஞ்சப்பேச்சு. நகரெல்லாம் கருஞ்சந்தை நாற்றம், ஊரெல்லாம் குரோதப் படுகுழி, வீடெல்லாம் வஞ்சக வலை. இவற்றைக் கண்ணுற்ற கவி மனம் நொந்து எனது பிற்காலச் சந்ததியாவது இதுபோழ்து நடக்கும் தீமைகளைக் காணு தொழியட்டும் என எண்ணித் தீட்டுகிருர் தமது கருத்தின் தொகுப்பைப் பாட்டாக. லஞ்சம் வாங்குவதால் நாடு நலிவுறுகிறது. அக்கிரமம் பேய்க்கூச்சல் எழுப்புகிறது. கோரம் கூக்குரலிடுகிறது ; அநீதி அபிநயம் பிடிக்கிறது. கருஞ் சந்தையால் வஞ்சம் பெருகுகிறது. களவு அதிகரிக்கிறது. மனிதன் மனிதனை மாய்க்கப் பார்க்கிருன். இவற்றிற்கெல்லாம் ஒரே காரணம் தன்னலம்பேணி இழிதொழில் புரிவதுதானே. இத்தன்னலம் வளர்வதற்குக் காரணம் எல்லோரும் உற்ருரே, உறவினரே என்ற எண்ணமில்லாமைதானே. அவ்வெண்ணம் நம் மனத்துள் எழுந்தால் தன்னலம் தலை விரித்தாடுமா ? எனவே அவ்வெண்ணம் ஏற்பட்டிட

> "காக்கை குருவி எங்கள் குலம்—நீள்
> கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்"

என எண்ணிடுவீரென வேண்டுகிருர். எல்லாரும் இறைவனின் மக்கள் என்ற உயரிய நோக்கினராய் தன்னலத் திடல்களைந்து பொதுநலக் குதிரைமீதமர்ந்து நமது பாதையின் இருமருங்கும் ஒற்றுமைச் சோலை கண்டு அதன்வழியே இன்பலோகத்துக்கு யாத்திரை சென்றிடமுடியும்.

இறுதியாக "தாய்த் திரு நாடெனிலினிக் கையை விரியோம்" எனக் கூறித் தமது வீரத்தை வெளிப்படுத்துகிருர் தமிழ்ச் சுதந் திர வீரர். சுதந்திரத்துக்கு ஈடு எதுவு மில்லை. எந்த இன்பத்திற்காகவும் சுதந் திரத்தை இழக்கக்கூடாது எனக் கூறிட

"மண்ணில் இன்பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின் மாண்பினை இழப்பரோ"

எனப் புகலுகிருர். பெற்றற்கரிய பெரும் சுதந்திரத்தை அன்பதால் பெறமுடியாவிட் டால் வீரத்தாலாவது பெறவேண்டும் எனக் கூறுகிருர். வாதாபியின் வாயைக் கிழித்து, புலிகேசியைப் புறமுதுகிடச் செய்து, கனக விசயன் தலையில் கல்லேற்றிக் கழுத்தை நெரித்து, மன்னுதி மன்னர்களை மண்டியிடச் செய்த தமிழரின் வீரத்தை யெண்ணிக் கைவிரித்துக் கேட்கப்போவதில்லை என் கிருர். சுதந்திரத்தை எதற்குமே ஈடாகத் தரமுடியாதென்கிருர். அதை, எதை முன் னிட்டாவது இழந்துபோனுல் அதைக் "கண்ணிரண்டு விற்றுச் சித்திரம் வாங்கு தற்கு" ஒப்பிடுகிருர். அங்ஙிலை ஏற்படாத வாறு சுதந்திரத்தை வீரத்தால்பெற்று வெற்றிப்பாடல் பாடிக் கொற்ற முழக்கம் செய்யத் தூண்டுகிருர். அடிமைவாழ்வு கூடாதென்பதற்காகப் "பூமியிலெவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம்" என்கிருர். அடிமைவிலங்கை வீரத்தால் முறித்து சுதந் திரமாய்க் காற்றிலேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடி இன்பலோகத்தின் எல்லையைப் பிடித் திடலாம்.

இவ்வாறு துன்பமின்மை, செல்வம், நல் லறம், சமத்துவம் நிறைந்த இன்ப லோகத்தை அடைவதற்காகப் பாரதி காட் டிடும் பாதையில் பல இடுக்கண்களோடு இடறி மோதிட நேரிடுகிறது. இன்னல், ஏழ்மை, அடிமைவாழ்வு என்பன கற்களாக வும், முட்களாகவும் நின்று நம்மைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றன. அக்கற்களையும், முட்களை யும் அச்சமின்மை, முயற்சி, பிறர்நலம் பேணல், சமத்துவம்போன்ற பாதக் குறடு களின் துணைகொண்டு கடந்து, இன்ப லோகத்துக்கு இட்டுச்செல்லும் அப்பாதை யின் வழிநடந்து, பைந்தமிழ்ச் செல்வன் பாரதியைத் தொடர்ந்து, அவன் காட்டிடும் இன்பலோகத்தினை எட்டிப் பிடித்து, நிறைந்த சுகத்தினராய்ச் செறிந்த புகழின ராய் வாழ்ந்திடுவோம்.—முற்றும்.

கிறித்தியன் மிக்கேல்ராசு,
இடைக்கலை, 2-ம் பிரிவு.

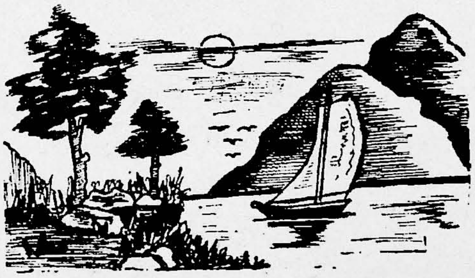

புரட்சி

விரைந்தேன் வீட்டை நோக்கிக் குலைந்தேன்
இரங்கும் நிலையினைக் கண்டு என்னிலை ?
விரையொலி கூந்தல் விரித்தவென் தாயோடு
வீங்கிய கண்ணொடு விம்முமென் தங்கை
ஏங்கி அழுதது கேட்டேன் கேட்டதும்
ஓங்கினேன் வாளோடு கையே! "நீயே
ஈங்குன் மாற்றான் தலைதனைக் கொண்டிடு
தரணியில் வாழ ஒட்டேல்" என்றப்
பொய்ப்புரட்சி யெண்ணம் என்னுளம் தன்னில்
மெய்யென நுழைந்தது மனமது மறிந்தது.
ஓடினேன் வீதியின் வழியே பகையைத்
தேடினேன் எங்கணும் வாழ்வதை முடித்திட
அக்காலை,
அறிவே உருக்கொடு வந்த தொப்ப
செறிவுறு செந்தமிழ்ச் செல்வர் ஒருவர்
ஆறுக சினம் அடங் குகவே கோபம்
கடுஞ்சின மதனால் கருத்திழந் திடாதே
கருதிய முடிப்போம் கோபந் தணித்திடு
எனவும் புரட்சி புரட்சி என்றனன்.
சிரித்தா ருரைபெறு சீரியல் பினர்தாம்
வீதிக் கடையில் வசிக்குமென் தோழன்
போதுறு மலரணி புனைகுழல் முகையெனும்
பற்கள் தேனினு மினிய செந்தமிழ்ச்
சொற்கள் செவ்விய அதரங் கொண்டவென்
அன்னை தங்கை யிவரை யிகழ்ந்தனன்
அழகிலார் அருளிலார் பண்பிலா ரென்று
அழிவைத் தேடியே கூறிய கயவன்
செந்நீர் சிந்தியே தலையிழந் திடவே ;
கன்னல் தமிழாக் கூறுவதைக் கேட்டிடு
இன்னலைத் தந்திடும் இழிவுறு கோபம்
இன்னே தொலைத்திடு என்றிட அமர்ந்தேன்.
தென்ற லுலவிடும் நாட்டவர் கூறினர்.

ஓங்குக!

புரட்சி யென்பது புதுமை காண்பதே
புரட்டித் தள்ளிடும் கொடுஞ்செய லன்று
புரட்சி புரட்சி என்றவ ருனக்கு
புத்தியைப் புகட்டிலர் புதுமைக்கு வழியை
வகுத்திலர் புரட்சி ஓங்குக! அறிந்திடு
வருந்த விடாதே மற்றவர் மனமதை;
காந்தச் சிலைபோல் கவர்ந்திடு தோழரை
உன்தோழ ரெனவே உண்மை கூறிடு
சென்றுவா வென்றுநீ திரும்பிவா புரட்சி
ஓங்குக வென்றார் ஓங்குகை வாங்கினேன்
ஓடினேன் தோழனை நோக்கிக் கூறினேன்
கவின்சேர் குறளே என்தாய் காதணி
கழுத்தணி ஒளிர்மிகு குண்டல கேசியே
வட்டுடை விரையாலி வளையா பதியே
வளர்பிறை வடிவணி சிந்தா மணியே
மாதுளைக் கன்னம் மணிமே கலையே
மாண்புறு தலையணி சாத்தன தாரம்
குங்கும நிறத்தோழில் ஓங்குமென் தங்கை
அங்கம் செந்தமிழ்ப் பாடல் அணியதாம்
பொங்கு நகைசேர் செவ்வாய் பொருளே
ஆங்குள பற்கள் பாரதி பாடல்
இனியநல் இடையணி இன்று இனிதே
இட்டிடும் தொடைதான் தொகைநூல் எட்டே
இயம்பரும் நடைதான் இராமா யணமே
அழகுறு அதரம் அழகின் சிரிப்பே
என்றதும் என்னருள் தோழன் மகிழ்ந்து
என்னை நோக்கினன் உண்மை உணர்ந்து
புரட்சி செய்தேன் பலனும் பெற்றேன்
புரட்சி ஓங்குக புதுமுறை தனிலே

ஞா. கிறித்தியன் மிக்கேல் ராசு;
இடைக்கலை இறுதி வகுப்பு

வீரமாமுனிவர் தமிழ்ச்சங்கம்

1952—'53 ஆண்டு அறிக்கை

நமது தமிழ்ச்சங்கத்தின் தோற்றுவாய்க் கூட்டம் ஆகஸ்ட் 11-ம் நாள் திங்கட்கிழமை நடைபெற்றது. நெல்லை ம. தி தா. இந்துக்கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் இராவ்சாகிப் கு. அருணுசலக் கவுண்டர் அவர்கள் தலைமை தாங்கினுர்கள். நமது கழகத்தின் துணைத்தலைவர் திரு. ஆ. அருளப்பன் அவர்கள் பேச்சாளரையும், தலைவரையும் கூட்டத்தினருக்கு அறிமுகம் செய்வித்து, அவர்களிருவருக்கும் நல்வரவு கூறி வரவேற்றுர். வண்ணுர்பேட்டை வழக்கறிஞர் திரு. கி. பட்சிராஜன், பி. ஏ. பி. எல். அவர்கள் "மாணவரும் தற்கால உலகமும்" என்னும் பொருள்குறித்து உரை நிகழ்த்துங்கால், பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டையும் அவர்களது சமூக வாழ்க்கையையும் தெளிவாக எடுத்துச்சொன்னுர்கள். மேலும் பேசுகையில், நம் நாட்டிலுள்ள அரசியல் கழகங்களையும், அவைகளால் மாணவர்கள் எவ்வாறு கவரப்படுகிருர்கள் என்பதையும் எடுத்துக் கூறியபின், மாணவர்கள் அத்தகைய அரசியல் கழகங்களின் வலையில் சிக்கிவிட வேண்டாம் என எச்சரிக்கையும் விடுத்தார். அவர் தனது பேச்சின் முடிவில், மாணவர்கள் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவும், நாட்டின் நலத்துக்காகவும் நன்கு உழைக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டார். தலைவர் தமது முடிவுரையில், வீரமாமுனிவரது தமிழ்ப்பணியின் சிறப்பை எடுத்தோதி, அவர் எழுதிய நூல்களைத்தொகுத்து வெளியிட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினுர். அமைச்சர் நன்றிகூறி மாலை சூட்டக், கூட்டம் இனிது கலைந்தது.

ஆகஸ்ட் 18-ம் நாள் திங்கட்கிழமை நடைபெற்ற இரண்டாவது கூட்டத்திற்கு திரு. ஆ. அருளப்பன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினுர்கள். "தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழியே அரசியல் மொழியாதல் வேண்டும்" என்னும் பொருள்பற்றிச் சொற்போர் ஒன்று நடைபெற்றது. இப்பொருளை ஆதரித்து மூன்ரும் வகுப்பு மாணவர் திரு. சி. கணேசன் பேசினுர். அவரை ஆதரித்து நான்காம் வகுப்பு மாணவர் திரு. பி. ஜே. முத்துராஜ் பேசினுர். இவ்விருவரும், தமிழ் அரசியல் மொழியாக இருந்தால்தான் தமிழ் வளர்ச்சி மேம்பாடடையும் என்பதைப் பலவித எடுத்துக்காட்டுகளுடன் எடுத்தியம்பினர். "தமிழ் மொழி அரசியல் மொழியாதல் சாத்தியமற்றது" என்று மூன்ரும் வகுப்பு மாணவர் திரு. எம். சின்னத்தம்பி பேசினுர். அவரை ஆதரித்து நான்காவது வகுப்பு மாணவர் திரு. ஈ. கா. சோ. மகாலிங்கம் பேசினுர். இவ்விருவரும், தமிழ் மொழி அரசியல் மொழியானுல் தமிழர்கள் வெளி உலகத்துடன் தொடர்புகொள்ள இயலாது என வாதாடினர். பலர் பொருளைத் தாங்கியும், தாக்கியும் பேசியபின்னர் நடைபெற்ற வாக்கெடுப்பில், "தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழியே அரசியல் மொழியாதல் வேண்டும்" என்பதற்கு பெரும்பான்மை வாக்குகள் கிடைத்ததால் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. தலைவர் தமது முடிவுரையில் தமிழ் நாட்டின் அரசியல் மொழியாக்கப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை அழகாக எடுத்தியம்பினுர்கள்.

மூன்றாவது கூட்டம், ஆகஸ்ட் 25-ம் நாள், நான்காவது வகுப்பு மாணவர் திரு. கு. அரிதாசப் பாவலன் தலைமையில் நடைபெற்றது. ஆங்கில ஆசிரியர் திரு. இரா. சங்கர நாராயணன் பி. ஏ. அவர்கள், "தமிழ் மொழியில் பிற மொழிக்கலப்பு" என்பதுபற்றிச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அவர்கள் தமது உரையில், தமிழ் மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலப்பதற்குரிய சூழ்நிலைகளை எடுத்துரைத்து, தமிழ் மொழிக்குப் புத்துணர்ச்சியையும், சிரிளமையையும் கொடுக்கும் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுவதை வரவேற்றார். தலைவர் முடிவுரைக்குப்பின் அமைச்சர் நன்றிகூறக் கூட்டம் சிறப்பாய் முடிவுற்றது.

ஆகஸ்ட் 29-ம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்ற சிறப்புக்கூட்டத்திற்கு, நமது சங்கத் தலைவரும், கல்லூரித்தலைவருமாகிய, சங்கைக்குரிய கே. ஏ. சூசை, சே. ச. அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். "குடியரசு இந்தியாவின் முதல் பாராளுமன்றம்" குறித்து நெல்லை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. பி. டி. தாணுபிள்ளை, பி ஏ. அவர்கள் உரை நிகழ்த்தினார்கள். அன்னார் தமது உரையில், மக்கள் சபையில் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப் படும் விதங்களையும், எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களின் சிறந்த சொல்லாற்றலையும் எடுத்தியம்பி, காஷ்மீரின் இன்றையநிலை, தடுப்புக்காவல் சட்டம், மொழிவாரி மாகாணப் பிரிவினை, இவைகளைப்பற்றி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பொதுவான கருத்துக்களையும் நன்றாக விளக்கிச் சொன்னார்கள். தலைவர் தமது முடிவுரையில் இந்தியப் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள், பிறநாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்குங்கால் சிறப்பு வாய்ந்ததாகத் தோன்றுவதாகக்கூறி, மக்கள் சபை உறுப்பினர்கள் மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்திக் கூறினார்கள்.

பல்கலைக்கழகச் சொல்வன்மைப் போட்டியில் கலந்துகொள்ளும்பொருட்டு இரு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அக்டோபர் 13-ம் நாள் திங்கட்கிழமை ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. "தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மூலம் பாடம் கற்பித்தல்," "இந்தியாவில் மொழிவழி மாகாணம் அமைத்தல்," "தமிழ்ப் படக்காட்சியின் இன்றைய நிலை," இவற்றுள் ஒன்றுபற்றிப் பல மாணவர்கள் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அவர்களுள் இரண்டாவது வகுப்பு மாணவர்களாகிய திருவாளர்கள் கு. சிவதாணு, கிறிஸ்டியன் மைக்கேல்ராஜ் இருவரும் தெரிவு செய்யப் பட்டனர்.

நமது சங்கத்தின் ஆறுவது கூட்டம், அக்டோபர் 25-ம் நாள் சனிக்கிழமை, திரு. ஆ. அருளப்பன், பி.ஏ. அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. நமது கல்லூரி பழைய மாணவர் திரு. எம். எஸ். ஜேசுதாஸ் தங்கசாமி, எம்.ஏ.பி.டி., அவர்கள், "தமிழர் பண்பாடு" என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசினார்கள். அவர்கள் தமது பேச்சில், தமிழ் நாட்டின் பண்பையும், பண்டைத் தமிழரின் பலதரப்பட்ட கலைகளையும், வாணிப முறைகளையும், பட்டினப்பாலை, புறநானூறு முதலிய தமிழ் இலக்கியங்களின் வாயிலாக விளக்கிக் கூறி, பண்டைத் தமிழர்களின் நற்பண்பைக் காத்து, தமிழுக்குப் புத்துணர்ச்சியும், புது ஒளியும் கொடுக்க வேண்டியது தமிழ் மாணவர்களின் கடமை என்பதை வற்புறுத்தினார்கள். தோல்வியைக் கண்டு மயக்கமோ, அச்சமோகொள்ளாது, தோல்விகளே வெற்றிக்கடிப்படை என்பதை உணர்ந்து அயராது உழைக்க வேண்டுமென்று தலைவர் தமது முடிவுரையில் அறிவுறுத்தினார்கள்.

ஏழாவது கூட்டம் சொற்போர். அக்டோபர் 27-ம் நாள் திங்கட்கிழமை நடைபெற்ற இக் கூட்டத்திற்கு திரு. இரா. சங்கர நாராயணன், பி.ஏ. அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். "பொதுவாகப் படக்காட்சியினால் நன்மையைவிடத் தீமையே அதிகம்" என்பது பொருள். தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசிய இரண்டாவது வகுப்பு மாணவர் திரு. கிறிஸ்டியன் மைக்கேல் ராஜனும், முதல் வகுப்பு மாணவர் திரு. ராஜ் விக்டோரியாவும் படக்காட்சிகளின் தாழ்ந்த கருத்துக்களையும், கீழ்த்தரமான காட்சிகளையும் எடுத்துக் காட்டுகளுடன் உணர்ச்சி ததும்ப எடுத்துக் கூறி, தங்கள் கட்சியே சரி என்று வாதாடினர். தீர்மானத்தை வெட்டிப் பேசிய இரண்டாவது வகுப்பு மாணவர் திரு. கு. சிவதாணுவும், நான்காவது வகுப்பு மாணவர் திரு. வ. கி. சிவராமனும் படக்காட்சிகள் மக்களுக்கு பலவிதங்களில் அறிவு புகட்டுகிறது எனவும், படக்காட்சிகள் பலவித நன்மைகளைச் செய்வதாகவும் கூறித் தங்கள் பக்கம் வாதித்தனர். தீர்மானத்தைத் தாங்கியும், தாக்கியும் பலர் பேசியபின் நடைபெற்ற வாக்கெடுப்பில், படக்காட்சியினால் தீமையைவிட நன்மையே அதிகம் என்பதற்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மை வாக்குக் கிடைத்ததால் தீர்மானம் தோல்வியுற்றது. தலைவர் தமது முடிவுரையில் படக்காட்சியில் நன்மையும், தீமையும் கலந்திருப்பினும் நல்லன நாடுதலே நன் மக்கட்கழகு என்று தன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறினார்கள்.

1953-ம் ஆண்டு ஜனவரி 17-ம் நாள் சனிக்கிழமை நடைபெற்ற எட்டாவது கூட்டம் சிறப்புக் கூட்டம். இக் கூட்டத்திற்கு தலைவராக இருந்து, "தமிழ்பற்றிய சில குறிப்புகள்" ("A Few Remarks on Tamil") என்னும் பொருள்பற்றி, சங். J. அருளானந்தம், S.J., அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அவர்கள் பேச்சின் சுருக்கமாவது; தமிழ் என்றால் அமுதம் என்று பொருள். வடமொழிக்கும், தமிழுக்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லை. வடமொழி இலக்கணத்திற்கும், தமிழ் இலக்கணத்திற்கும் இடையே பல வித்தியாசங்கள் உண்டு. தமிழ் மொழி பன்னிரு மொழிகளின் தாய்; பதினெட்டு மில்லியன் மக்கள் பேசும் மொழி; துரானி மொழியின் பிரிவு என்று அந்நிய அறிஞரின் வாயிலாக அறிகிறோம். தமிழ் சித்தியன் மொழியினின்றும் வந்ததாகக் கால்டுவெல் கூறுகிறார். இவ்வாறு பலதரப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளுடன் ஓர் அரிய சொல் விருந்தளித்தார்கள். திரு. ச. குரூஸ் அந்தோணி, எம்.ஏ. அவர்கள் சங்கைக்குரிய J. அருளானந்தம், S.J. அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

வெ. சேதுராமலிங்கப் பாண்டியன்
அமைச்சர்

வீரமாமுனிவர் தமிழ்ச் சங்கம்
புனித சவேரியார் கல்லூரி.

கு. சிவதாணு
துணை அமைச்சர்.

Exchanges

Alagappa Chettiar College Magazine, Karaikudi
American College Magazine, Madurai
Anderson High School Annual, Kancheepuram
Annamalai University Magazine, Annamalainagar
Bishop Heber Hall, Tambaram
Carmela, Mangalore
De Britto High School Annual, Devakottai
Excelsior, St. Berchmans' College, Changanacherry
Farook College Magazine, Feroke
Government Brennen College Magazine, Tellicherry
Government College Magazine, Kumbakonam
Holy Cross College Magazine, Trichinopoly
Loyola College Annual, Madras
Madras Christian College Magazine, Tambaram
Madura College Magazine, Madura
M. D. T. Hindu College Magazine, Tirunelveli
Metkem Mettur Chemicals, Mettur
Mrs. A. V. N. College Magazine, Vizag.
North Point Annual, Darjeeling
Pachaiyappa's College Magazine, Madras
Presidency College Magazine, Madras
Pudukottai College Magazine, Pudukottai
Queen Mary's College Magazine, Madras
Sacred Heart College Annual, Thevara
Salem College Magazine, Salem
Sanatana Dharma College Magazine, Alleppey
Sarah Tucker College Magazine, Palamcottah
Senthikumar Nadar College Magazine, Virudunagar
Sophia College Magazine, Bombay
Stella Maris College Magazine, Madras
St. Albert's College Annual, Ernakulam
St. Aloysius' College Annual, Mangalore
St. Aloysius' College High School Magazine, Mangalore
St. John's College Annual, Palamcottah
St. Joseph's College Magazine, Bangalore
St. Joseph's European High School Annual, Bangalore
St. Joseph's Indian High School Annual, Bangalore
St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
St. Joseph's College High School Annual, Trichinopoly
St. Mary's College Magazine, Trichur
St. Mary's High School Annual, Dindigul
St. Mary's High School Annual, Madurai
St. Philomena's College Annual, Mysore

St. Stanislaus High School Magazine, Ernakulam
St. Teresa's College Magazine, Ernakulam
St. Theresa's Congregation Colleges and Schools Annual
St. Thomas College Magazine, Trichur
St. Thomas High School Annual, Virapandianpatnam
St. Xavier's College Magazine, Bombay
St. Xavier's College Magazine, Calcutta
St. Xavier's High School Annual, Palamcottah
T. D. T. A. High School Annual, Chritianagaram
Tech-Mag., Coimbatore
The Educationist, Kozikode
The Little Flower High School Annual, Salem
The South Indian Journalist Annual
Unitas, Mangalore
University College Magazine, Trivandrum
Victoria College Magazine, Palghat
Voorhees College Magazine, Vellore
Zamorin's College Magazine, Calicut

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
13 AUG 1955
MADRAS

Printed at St. Joseph's Industrial School Press Tiruchirapalli—1953.